

Over : “De geheimen van Dr. Taverner”

(103 p.)

Deze tekst werd gepubliceerd op 19 03 2025.

Klik hieronder het tekstonderdeel aan dat je wenst te lezen.

Inhoud

Ten geleide	3
Iets over ‘Initiatieke groepen’ of ‘geheime genootschappen’	3
Aleister Crowley	4
Een Egyptische godin.....	5
De getuigenis van Gerald.	7
Het staat in de sterren geschreven.	8
Twee soorten fijnstoffelijke energie.....	11
Dion Fortune	12
De elementen van de wereld, de harmonie der tegengestelden	15
1. De vampier : enkele vooropstellingen.....	19
Hylisch pluralisme	19
De aura of de fijnstoffelijke uitstraling van de mens	20
Uit het lichaam treden	20
Helderziendheid	23
Een gedachtevorm	25
Iets over Platonische ideeën	26
De wraakdemon van Dion Fortune	27
Zich een monnik visualiseren.....	28
De vampier : samengevat	29
2. De teruggave van het ritueel; enkele vooropstellingen	36
Reïncarnatie of hergeboorte	36
De akasha of ‘het geheugen van de wereld’	39
De teruggave van het ritueel : samengevat.....	44
3. De man die zocht : enkele vooropstellingen	49
Individuality en personality.....	49
Gelijkenis en samenhang.....	50
Ik meende zachtjes te knijpen.	50
Ik zal u in mijn astrale lichaam bezoeken.	51
Bewustzijn zonder hersenactiviteit	51
De man die zocht: samengevat.....	52
4. De ziel die niet wilde geboren worden : enkele vooropstellingen.	55
Trance? Dat is niet het volle bewustzijn.	55
De ziel die niet wilde geboren worden : samengevat.....	57
5. De geparfumeerde papaverkoppen : enkele vooropstellingen.	63
Het heilige is taboe.....	64
“Je hebt al een deel van je vagevuur verwerkt .”	65
Een Boeddhabeeld.....	66

Een fetisj.....	67
Een ‘opgeladen’ handcrème	67
Het voelt aan alsof het levend is.	70
De aura van een kerkgebouw	71
De geparfumeerde papaverkoppen : samengevat.....	73
6. De doodshond, enkele vooropstellingen	77
Die oortjes van de seekoei.....	77
Larvae.....	80
De doodshond : samengevat.....	82
7. Van Woning Verwisseld : enkele vooropstellingen.....	88
Chnoem de pottenbakker.....	88
Een anonieme getuigenis.....	89
Britse vrouw wordt wakker met Frans accent.	90
Tessa Neele uit Zuid-Afrika.....	90
Gaan slapen als Serviër, opstaan als Engelsman.....	91
Een individuele evolutie, profaan, maar ook een sacraal.....	92
Joan Grant, Een groeiend bewustzijn.....	93
Soloviev.....	94
Van Woning Verwisseld : samengevat.	95

Ten geleide

We kozen voor deze tekst een aantal verhalen uit het boek van Dion Fortune : *'De geheimen van Dr. Taverner'*. Volgens de schrijfster zijn alle verhalen die hierin worden vermeld, echt gebeurd. Ze situeren zich in het Londen van de eerste decennia van vorige eeuw. Deze medisch geschoolde dokter Taverner beweerde patiënten te kunnen helpen, daar waar anderen faalden. Zijn werkwijzen waren ongewoon, en hadden een paranormaal en zelfs een magisch aspect. Daarom waren ze nauwelijks of niet door anderen over te doen. Het waren zijn 'geheimen'. Vandaar ook de titel van het boek.

We hebben elk verhaal telkens in een viertal bladzijden samengevat en van enige toelichtingen voorzien. Het originele Nederlandstalige boek telt 195 pagina's en is een vertaling uit het Engels.

De verhalen zijn boeiend, bijzonder leerrijk en bevatten heel wat religieuze en filosofische thema's waarop men dieper kan ingaan. Dat hebben we in deze tekst willen doen. Het komt ons voor dat niet iedereen thuis is in de sfeer en de eigenheden van dokter Taverners' werkwijze. Dus hebben we de vereiste vooropstellingen die ertoe leiden om elk verhaal op zich beter te kunnen begrijpen, willen toelichten. Vooral hebben we de magische werkwijze van Taverner, die werkt met energieën vanuit een voorchristelijke, heidense religie, willen confronteren met de kracht die uitgaat van een dynamisch begrepen christendom.

Deze tekst is verder niet echt bedoeld om in één trek uit te lezen. Men zal er heel wat meer aan hebben als men elk verhaal wat laat doordringen en het toetst aan de levensvisie die men zelf aanhangt. We hebben willen informeren, niet indoctrineren. Het is aan de lezer of lezeres zelf om te oordelen welke waarde dit alles kan hebben in het eigen leven. We wensen hem of haar bij deze zoektocht alle succes.

Iets over 'Initiatieke groepen' of 'geheime genootschappen' ¹

Geheime genootschappen bestaan. Loges zijn in veel landen aanwezig en tellen onder hun leden onder andere politici en invloedrijke zakenmensen. Er wordt beweerd dat sommige van deze genootschappen zelfs anarchistisch van aard zijn en op een verborgen, occulte wijze streven naar macht over economische, politieke en militaire aangelegenheden en dit op wereldniveau. De gewone man in de straat die hoort dat de wereld zo zou worden bestuurd, zal er echt niet vrolijk van worden. "Mijn rijk is niet van deze wereld", zo stelde Jezus het reeds, en bij zijn bekoring in de woestijn was het Satan die zei dat

¹ Zie ook het boek : *De homo religiosus*, op deze website, Hoofdstuk 5.3. Occulte inwijdingen

hij aan Jezus alle rijken van deze wereld zou geven indien Jezus hem, Satan, zou aanbidden. Vanuit het licht van christendom begrijpt men zo dat de wereld gehuld is in een duisternis.

Staan we even stil bij de Illuminati, een geheim genootschap dat opgericht werd in 1776. Een van hun leden was Benjamin Franklin, de Amerikaanse wetenschapper, uitvinder van de bliksemafleider, politicus en medeopsteller van de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring. Zijn portret prijkt op het biljet van honderd dollar. Deze onafhankelijkheidsverklaring werd ingegeven door de verlichtingsideeën van de 18e eeuw, die stelden dat de mens zich moest bevrijden uit zijn 'onmondigheid' en uit de 'dwang' die religies hem eeuwenlang hadden opgelegd. Het is de mens zelf, niet de Bijbelse God, die - uiterst nominalistisch - de drager is van het licht der rede, gesymboliseerd door de fakkel van het Vrijheidsbeeld in New York. Het was een geschenk van het destijds even verlichte Frankrijk aan de Verenigde Staten.

Een ander genootschap is de orde 'Skull and Bones', een geheim genootschap aan de Yale-universiteit in de VS, dat zou zijn voortgekomen uit de Illuminati. Onder andere president George W. Bush Jr. is er lid van. In een interview over zijn lidmaatschap antwoordde hij dat dit 'te geheim was om over te praten'. Het embleem van deze orde bestaat uit een doodskop (the skull) met daaronder twee gekruiste beenderen (the bones) en het getal 322. Dit laatste verwijst naar de Bijbel, *Genesis 3:22* waar we lezen : En de Heer sprak: "Nu de mens in de kennis van goed en kwaad als een van ons is geworden, wil ik voorkomen dat hij zijn hand uitsteekt en ook van de boom des levens plukt". We komen er zo dadelijk op terug.

Ook de 'Hermetic Order of the Golden Dawn', opgericht in 1887, wordt beschouwd als onderdeel van de Illuminati. De strekking ervan is onmiskenbaar luciferiaans. Aleister Crowley (1875-1947) trad in 1898 toe tot deze orde. Eens ingewijd in dergelijke geheime genootschappen, is het uiterst moeilijk om ervan los te komen.

Aleister Crowley

De auteur Serge Hutin noemde Crowley 'de grootste moderne magiër'². Als adolescent ontdekte Crowley het pokerspel, sigaren, alcohol en vooral seks. Zijn moeder zag hierin een ingreep van het boze en ging zelfs zover haar zoon als de duivel zelf te bestempelen. Ze noemde hem 'het beest 666', een verwijzing naar *Apocalyps 13:18*, het laatste boek van de Bijbel waarin staat dat 666 het getal is van het beest, als symbool voor alle machten die tegen

² Aleister Crowley, *Le plus grand des mages modernes*, Marabout, 1973.

Christus gericht zijn. De Apocalyps behandelt de eindtijd en de ondergang van de wereld. Crowley omarmde deze benaming en identificeerde zich ermee. Serge Hutin trachtte in zijn boek de daden van Crowley zoveel mogelijk te rechtvaardigen.

Later werd Crowley hoofd van de Britse afdeling van de OTO (Ordo Templi Orientis), de Orde der Tempeliers van het Oosten. Naast 'het beest 666' noemde hij zichzelf ook 'Bafomet', een soort antichrist. Later viel de OTO uiteen in verschillende rivaliserende afdelingen. Crowley evolueerde van een omstreden dichter naar een figuur die zich bezighield met drugsgebruik en seksuele magie, steeds op zoek naar buitennatuurlijke vermogens. Een tv-commentator omschreef hem ooit als 'de hogepriester van het satanisme in Engeland'.

Crowley verwees in zijn geschriften regelmatig naar de Oudegyptische mythologie zoals men die eind 19e eeuw kende. Hij was geobsedeerd door wat doorging als 'de occulte wijsheid van het oude Egypte'. In paranormale kringen wordt algemeen aangenomen dat het oude Egypte een bolwerk was van zwarte magie.

In 1887 werd het geheime occult-magische genootschap 'The Golden Dawn' opgericht. Crowley sloot zich hierbij aan in 1898. De aard ervan wordt vaak als satanisch beschouwd, waarbij men onder andere verwijst naar het 'teken van het dier' (zie Psalm 72:9). Dion Fortune was er een korte tijd lid van. Vandaar dat we hier even op het bestaan van zulke orden wilden ingaan.

A. Cassiel, auteur van *Le livre des connaissances interdites*³, benadrukt het onderlinge verband tussen de 'goden der duisternis' en de magie van Crowley. De term 'goden der duisternis' verwijst naar het idee dat in het onbewuste van ieder mens 'machtige krachten' sluimeren die de mensheid beheersen. Volgens sommige esoterische stromingen worden deze krachten door de moderne wetenschap genegeerd en zelfs ontkend, maar zouden ze latent aanwezig blijven en kunnen ze zich manifesteren, ja zelfs met een 'schrikwekkende onvoorspelbaarheid'. Dit brengt ons bij het moderne occultisme, waarvan Helena Blavatsky (1831-1891) met haar theosofische werken een centrale figuur lijkt te zijn.

Een Egyptische godin

De Egyptische godin Isis werd in de loop der tijd internationaal vereerd. In Londen werd zelfs een oude tempel van Isis blootgelegd, wat aantoonde hoe

³ A Cassiel, *Le livre des connaissances interdites*, Genève/Paris, Minerva, 1991. Zie ook op deze website, tekst 3, fenomenologie van het heilige, en tekst 13, verboden kennis.

wijdverspreid haar cultus was toen het Romeinse Rijk een deel van Engeland bezette.

Ook vandaag blijft Isis een centrale figuur voor een aantal occultisten die de oude esoterische tradities van Egypte blijven koesteren. Zo ook voor D. Fortune, die haar roman *The Sea Priestess* (1938) aan deze machtige godin wijdde.

Kenneren stellen dat Isis als heidense godin vijandig staat tegenover de Triniteit. Vooral O.L. Vrouw wordt door haar met argwaan bekeken. Toch gaat ze daarbij behoedzaam te werk, in het besef dat de Bijbelse God onoverwinnelijk is en dat zij, Isis, op het einde der tijden haar oordeel zal ondergaan. Wijzen we er terloops op dat in het evangelie bezetenen en demonen, eens geconfronteerd met Jezus, hem vragen of de eindtijd aangebroken is. Zozeer vrezen zij het einde van hun macht.

Zoals alle heidense goden en godinnen maakte Isis oorspronkelijk deel uit van Gods hofraad en had zij een rol in het beheer van het heelal. Hun hoogmoed bracht hen er echter toe zich tegen de plannen van de Bijbelse God te keren. “Zelfs in zijn dienaren stelt God geen vertrouwen en zijn engelen betrapt hij op afwijkingen”, zo klaagt de profeet Job (4:18). Ook vele op zich niet kwaadaardige geesten lijden aan deze overmoed. Dit zien we terug in de dynamische krachten van verschillende heidense religies, zoals onder meer toegelicht werd in *tekst 46*⁴, ‘*Godvergeten*’.

Naarmate het christendom aan invloed verliest, winnen deze krachten terrein. Deze vorm van hoogmoed zien we ook bij de Illuminati, die, zoals reeds gezegd, met het getal 322 verwijzen naar *Genesis 3:22* en naar de kennis van goed en kwaad. Niet langer de Bijbelse God en zijn decaloog gelden als norm, maar de mens bepaalt zelf op een gesecculariseerde en autonome wijze wat goed en kwaad is. Deze hoogmoedige, ja eigenzinnige houding wordt in het boek *Genesis* geïllustreerd met de verdrijving van Adam en Eva uit het paradijs. God acht zich niet langer verantwoordelijk voor een mensheid die Hem niet wil kennen. Een dergelijke ‘demonische’ houding is, zoals hierboven gezegd, in vele natuurreligies eerder regel dan uitzondering. Dit sluit aan bij de grotere invloed die ‘de elementen van de wereld’ zullen verkrijgen en bij ‘de harmonie der tegengestelden’ die hen kenmerken. Iets wat we verder nog zullen toelichten.

Dat Egyptische magie ook in onze tijd nog steeds haar invloed doet gelden, blijkt uit de volgende anonieme getuigenis uit de jaren negentig van vorige eeuw.

⁴ Zie tekst 36 op deze website : Hoofdstuk 12 : Dynamische krachten in niet-Bijbelse religies.

De getuigenis van Gerald.

Gerald had een grote belangstelling voor religie en het paranormale. Hij was buitengewoon sensitief en had herhaaldelijk helderziende intuïties. Daarnaast volgde hij filosofielessen bij een helderziende professor. Na de lessen bleef een kleinere groep vaak nog wat napraten met de prof. Op een dag kwam zo de Egyptische godin Isis ter sprake. In die kleine groep vertelde Gerald nadien onomwonden dat hij herinneringen had aan vorig levens, waarin hij herhaaldelijk priester was in haar dienst. Bovendien had hij haar recent nog opgeroepen, wat betekent dat ze fijnstoffelijk en als een nevel voor hem verscheen. Hij was zichtbaar trots op deze prestatie.

De professor keek hem echter bijzonder bedenkelijk aan en waarschuwde dat dit niet zonder gevaar was, omdat Isis vijandig stond tegenover de Triniteit.

Kort daarna kreeg Gerald een ernstig auto-ongeluk. De hulpdiensten stonden versteld dat hij het overleefde en slechts een hersenschudding had opgelopen. Later vertelde hij in de kleine groep dat hij, terwijl hij nog gekneld zat in zijn auto, een fijnstoffelijke, lichtende stolp boven zich had zien verschijnen. Deze beschermdde hem tegen het kwaad dat hem vanuit een duisternis beloerde, maar de stolp niet kon binnendringen. Helemaal bovenaan in de top zag hij een stralend wit licht, waarin hij Onze-Lieve-Vrouw meende te herkennen.

Toen hij aan de professor vroeg, wat deze ervan gewaar werd, bevestigde deze: “Ik zie het ook, net zoals jij het beschrijft. Ik zie ook dat je aura toen een scheur had opgelopen. Gelukkig hebben je herhaalde gebeden tot Onze-Lieve-Vrouw en tot de Drie-eenheid je in dit kwetsbare moment beschermd tegen die kwade invloeden.”

Dit alles zette Gerald nog meer aan het denken.

Jaren later verloren we contact met Gerald, tot we totaal onverwacht zijn overlijdensbericht ontvingen. Hij was verongelukt. We vroegen de professor wat hij ervan dacht, en vooral wat hij mantisch zag. De prof concentreerde zich een tiental lange seconden, en verbrak nadien de stilte.

“Niettegenstaande mijn waarschuwingen over de machtige maar verraderlijke Isis, zie ik dat Gerald haar in stilte is blijven oproepen,” zei hij, “maar anderzijds kwam hij door deze lessen steeds meer onder de invloed van de Triniteit. En dat kon de godin Isis niet verdragen. Daarom heeft ze hem willen onttrekken aan die invloed en heeft ze hem vervroegd tot zich geroepen door hem te laten verongelukken.”

“Zal die godin hem dan voor altijd in haar greep kunnen houden?” vroegen we bezorgd.

“Nee, zeker niet” antwoordde de professor beslist. “Nu hij in de andere wereld is en zich een degelijke en logisch doordachte religieuze vorming heeft eigen gemaakt, voelt hij dat de energie van de Triniteit veel zuiverder, veel aangenamer en veel machtiger is dan wat de Egyptische godin hem kan bieden. Ik zie dat hij zich geleidelijk meer en meer uit haar greep zal losmaken en dat hij in een nabije toekomst definitief voor de Triniteit zal kiezen.”

Toch is zulk een loskomen van een heidense godin niet evident en is een succesvolle beïnvloeding door zulke wezens veel frequenter dan men denkt, vooral in de gevolgen. Een priester-kenner vertelt: “Ik heb een man weten sterven die enerzijds door occultisme aangetrokken werd en anderzijds dat schuwde als de pest. Hij was de zoon van een koster, en men had hem gedoopt. Maar eigenlijk had men dat niet mogen doen. In een ver verleden, in een vorig bestaan, was hij lid van een geheim genootschap waartoe de Romeinse Keizer Julianus de afvallige (284-285) ook behoorde. Het genootschap eiste dat haar leden heel bewust en gewild het christendom zouden afzweren. Maar zulke inwijdingen betreffen de ziel en gelden in principe voor eeuwig. Praktisch is het bijzonder moeilijk om dat nadien ongedaan te maken. Die man was dus lid geworden van dat laat-Romeinse systeem en de wezens die hiermee samenhangen, willen hen niet meer lossen. Ze hadden veel liever dat hij stierf dan dat ze het risico wilden lopen dat hij zich tot het christendom bekeerde en zo tot een hoger energetisch peil evolueerde. Dus na al die eeuwen blijft zo iemand nog steeds in de greep van dat geheim genootschap. En dat komt veel meer voor dan men denkt. Zulk een geheim genootschap heeft niet alleen een aardse organisatie, maar eveneens onzichtbare beschermgeesten en die letten erop dat hun leden de mysteries van de loge, en hun geheime ritens niet publiek maken. Wie dat toch doet die riskeert zijn leven. Iets daarvan vind je terug in het tweede verhaal van Fortune : De teruggave van het ritueel.

Het staat in de sterren geschreven.

In het vierde verhaal ‘*De ziel die niet geboren wilde worden*’, lezen we dat Dr. Taverner zich op astrologie beroept. Hij zegt van het hoofdpersonage in dat verhaal (p. 60): “Ik heb haar horoscoop opgemaakt en tegen het einde van de maand krijgt ze een conjunctie van planeten. Dit zou weleens een mooie gelegenheid kunnen zijn om haar karma af te doen, als we haar er tenminste toe kunnen brengen het te aanvaarden.”

Wie zich met astrologie inlaat, komt onder de invloed van de wezens die verbonden zijn met de sterrenbeelden. Ze situeren zich in wat we verder in de

tekst ‘de harmonie der tegengestelden’ zullen noemen. Deze wezens gaan in op de nieuwsgierigheid van mensen die hen raadplegen, maar ze voelen zich niet gebonden door een gewetensvolle christelijke ethiek. Zij handelen eigenzinnig, volledig buiten het domein van de Heilige Drie-eenheid. Toch zijn ze zeer machtig, en hebben heel wat invloed.

De Bijbelse traditie heeft altijd gewaarschuwd voor dergelijke astrale wezens, juist omdat zij een ijdel gedrag vertonen. Zij willen het lot van mensen zelf bepalen, zonder rekening te houden met de Heilige Drie-eenheid en de Decaloog. Illustreer we zulks met het volgende verhaal.

In het boek *Les crimes de la pleine lune*⁵ van Marguerite Gillot lezen we het verhaal van het toverei⁶. Het betreft een jonge vrouw die onrecht werd aangedaan door een afgunstige nicht in een erfeniskwestie. Uit wraak besloot ze hulp te zoeken bij een zigeunerin die zwarte magie beoefende.

De zigeunerin, bruin van huid en met de nodige fierheid vanwege haar belangrijke rol, was gehuld in een lange rok van rode zijde en droeg zilveren sandalen. Ze had een groene wollen vest aan die strak om haar volle en uitstekende borsten sloot. Haar haar was gewikkeld in een rode en gouden sluier, en enkele gouden munten vormden een halsketting rond haar nek.

De aandacht voor deze uiterlijke kenmerken is magisch gezien niet zonder belang. Alle cosmetische versieringen versterken het zielelichaam of de aura van degene die ze draagt of gebruikt. Let ook op het seksuele element dat hier vermeld wordt: “haar volle en uitstekende borsten”. Dat seksualiteit een rol speelt in magie, bleek al uit de tekst over Crowley.

De zigeunerin nam plaats, met haar gezicht naar het oosten, en prevelde in een onverstaanbare taal een gebed voor de geesten die haar begeleiden. Vervolgens sprak ze met ernstige stem drie woorden uit: “mani padme om”. Ze nam een ei en tekende op de schaal driemaal de voornaam van degene die het mikpunt van de vloek was. Daarna mompelde ze nog enkele woorden en concentreerde zich een tijdlang in diepe stilte. Vervolgens vouwde ze een handdoek dubbel, legde het ei in het midden en sloot de handdoek weer. Plotseling verpletterde ze in volle woede het ei tussen haar handen. Toen ze de handdoek ontvouwde, zagen de jonge vrouw en de zigeunerin – tot hun verbazing – in het geel van het ei een kastanjekleurige haarlok.

De zigeunerin sprak: “Het is gelukt. Gij hebt gezien dat ik het ei verpletterd heb in de handdoek die mij bezorgd hebt. Gij kunt zelf vaststellen dat de

⁵ Guillot R., *Les crimes de la pleine lune*, Paris, Editions Alain Lefevre, 1979, 19.

⁶ Zie ook op deze site het boek : De ‘Homo Religiosus’ Hoofdstuk 7: Mantië en magie (II) 7.4.3. Het toverei.

haren van de nicht erin zitten. Over drie weken kom ik terug.” Daarna vertrok ze.

De jonge vrouw vervolgde: “Ik was aanvankelijk sceptisch en sloeg alles met een zekere argwaan gade. Toch ben ik er zeker van dat het materieel gezien onmogelijk was om die haarlok in het ei te plaatsen.” Ze herkende de haarlok formeel als dezelfde kleur als die van haar nicht, maar kon het fenomeen niet verklaren. Vijf dagen na deze bevreemdende ritus belde haar familielid haar plotseling op. Ze vertelde dat ze zich sinds enkele dagen onwel voelde en, omdat ze bedlegerig was, dringend vroeg of haar nicht haar wilde komen bezoeken.

Dat gebeurde. Tot grote verbazing van de jonge vrouw vertelde haar nicht dat ze ziek was geworden en de nacht ervoor een verontrustende droom had gehad: duivels met grijnslachende gezichten omringden haar en riepen: “Dievegge! Dievegge! Uw straf zult gij niet ontlopen. Voortaan zijt gij één der onzen.” Terwijl ze spraken, bespotten ze haar. Ze werd badend in het zweet wakker en werd overvallen door angst. Ze besloot het onrecht te herstellen, haar nicht om vergiffenis te vragen en haar de helft van de erfenis aan te bieden. Zodra de jonge vrouw haar voorstel aanvaardde, genas de nicht.

De zigeunerin kent de geesten waarmee ze werkt uitstekend en heeft hen via seksuele magie aan zich onderworpen. Hierdoor lijkt haar rituele magie aanvankelijk weldadig, maar slaat ze later – soms pas na jaren – om in het tegendeel. Kenners stellen dat wie buiten het domein van de Heilige Drie-eenheid seksuele magie beoefent, vroeg of laat verzadigd geraakt, en uiteindelijk bezeten wordt door deze lagere wezens. Dit kan zich uiten in allerlei tegenslagen en in psychische problemen. De jonge vrouw kan zich na deze ‘financiële weldaad’ geleidelijk aan een reeks tegenslagen verwachten. Tenzij zij zich met Trinitaire gebeden – gebeden tot de Heilige Drie-eenheid – beschermt tegen de greep van deze lagere geesten.

Dergelijke gebeden vervangen de ‘ceremoniële magie’. Astrologische invloeden, het wachten op de volle maan, het kopen van eieren op een vroegmarkt en dergelijke worden daarmee overbodig. Men werkt dan niet met goden van de buitennatuur, maar beroept zich op de bovennatuur. De Bijbelse God duidt de toekomst op een juiste wijze enkel aan wie hem trouw dient. *Jesaja: 44: 25/26* geeft ons een voorbeeld van de schifting die God doorvoert in zijn oordeel: “Ik ben het, die de ‘wondertekens’ der zieners verijdelt en ze niet-effectief maakt. Ik ben het die de waarzeggers als gekken laat werken. Ik ben het die zij die mantisch zouden moeten ‘weten’, doet achteruitwijken en hun ‘wetenschap’ onbegrijpelijk maak”. Dat is het ware onderscheid der ‘geesten’ waar Johannes (*1 Joh. 4:1*) ons voor waarschuwt: “Geliefden, gelooft

niet iedere 'geest', doch onderzoekt of de 'geesten' uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan over de wereld”.

Twee soorten fijnstoffelijke energie

In algemene zin zijn er twee grote types van fijnstoffelijke energie: de buiten-Bijbelse en de Bijbelse. Gaan we op elk type wat dieper in.

Het buiten-Bijbelse type is kenmerkend voor vele heidense godsdiensten. De energie die nodig is om problemen op te lossen, wordt hier vaak gegenereerd door seksuele rituelen. Dit werd uitvoerig toegelicht in tekst 36, *Godvergeten*⁷, waarin verschillende niet-Bijbelse religies met hun verdiensten en tekortkomingen besproken werden. We hoeven ze hier dus niet te herhalen en houden het enkel bij een verwijzing.

De verdiensten van deze religies liggen in het feit dat ze de concrete levensproblemen van mensen aanpakken en oplossen. Veel van hun volgelingen gaan bijvoorbeeld op zondag naar de mis en vinden het christendom een verheven religie, maar voor hun dagelijkse, praktische problemen kunnen ze daar - om het zacht uit te drukken - niet altijd terecht. Daarom wenden ze zich tot hun traditionele religies, die hier wel dieper op ingaan.

Toch schuilen er ook gevaren in deze heidense religies. Hun oplossingen zijn vaak niet definitief en brengen mensen onder de invloed van buiten-Bijbelse wezens. Die hebben meestal geen geweten en handelen onvoorspelbaar. Bovendien onttrekken deze religieuze praktijken een groot deel van de benodigde energie aan hun gelovigen zelf. Met andere woorden: deze religies werken vampiriserend.

Illustreer we dit met de anonieme getuigenis van een ziener. In een Brusselse boekhandel ontmoette hij een zwarte man. Hij bekeek de vreemdeling aandachtig en sprak hem vervolgens rustig aan: “Ik zie dat uw gestorven tante achter u staat. Zij hield erg veel van u, maar was zeer streng.” Een normale reactie zou zijn geweest om de ziener als een fantast af te doen. Maar de man luisterde aandachtig. Hij bevestigde dat wat de ziener zei waar was en was verheugd iemand te ontmoeten die dat kon waarnemen.

Hij vertelde dat hij Yaro heette, dat hij lid was van de Schotse loge en tevens medewerker was van de aartsbisschop van zijn land. Hij toonde zelfs spontaan zijn lidkaart van de Schotse vrijmetselaarsloge. De tegenstelling : tegelijk 'Bijbels' en 'heidens' wekt verbazing. Vervolgens vroeg de ziener hem rechtstreeks: “Is seksuele magie de sleutel van uw religie?” Yaro beaamde dit,

⁷ Zie op deze site, tekst 36, 'Godvergeten', hoofdstuk, 12. Dynamische krachten in niet-Bijbelse religies.

maar voegde er direct aan toe dat men er niet openlijk over spreekt. In zijn kringen is men zich nog steeds bewust van het feit dat seksualiteit niet alleen een psychologisch en sociologisch gegeven is, zoals men in het Westen vaak denkt, maar dat het vooral van occulte aard is.

Zijn vader was een *hungan*, iemand die zwarte magie beoefende. Yaro was katholiek geworden en vertelde dat hij de moraal van de katholieke kerk waardeerde. In zijn milieu, dat van de hungans, vervagen de grenzen tussen wat gewetensvol en wat gewetenloos is. Het gevolg hiervan is dat veel hungans tegen het einde van hun leven krankzinnig worden. Hun biologisch en fijnstoffelijk organisme kan het occulte kwaad waarin ze leven niet voldoende verwerken. Hun gezond verstand raakt overspoeld, en ze worden dement of krankzinnig. Maar in zekere zin waren ze dat al initieel, door de cultuur waarin ze leefden. Yaro bekeerde zich, maar bleef tegelijkertijd midden in dat kwalijke milieu. Hij verdrong en onderdrukte het, maar loste het eigenlijk niet op.

Tot zover deze getuigenis.

Gaan we vervolgens in op het Bijbelse Type van energie. Hier komt de energie voort uit de Drie-eenheid: God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Het is duidelijk dat de Schepper van alle leven ook de oorspronkelijke gever van alle energie is – dus ook van de seksualiteit. God schiep de mens als man en vrouw, zo lezen we in het boek Genesis. Daarom kent het christendom een zeer hoge ethische waarde toe aan het geslachtelijke leven. Dit kan ook niet anders, want de gemeenschap tussen man en vrouw kan leiden tot het ontstaan van nieuw, mysterieus leven. In de juiste context beschouwd, is seksualiteit een imitatie van en een deelname aan de schepping zelf. Vanuit een specifiek Bijbels perspectief wordt een juist begrepen seksualiteit dan ook bijzonder hoog gewaardeerd.

Een aantal zieners stelt dat koppels, vooraleer zij in liefde gemeenschap hebben, er goed aan doen met een kort gebed even aan de Drie-eenheid te denken. Zij worden dan omgeven door geheel andere, meer verheven fijnstoffelijke wezens. Eventueel kunnen zij bij de conceptie dan ook een hogere ziel aantrekken en haar laten incarneren.

Dion Fortune

Dion Fortune ⁸, pseudoniem van Violet Mary Firth (1890-1946), was wellicht de bekendste Welshe occultiste van haar tijd. Al op vierjarige leeftijd vertelde ze over visioenen waarin ze Atlantis zag. Dit eiland, waarvan de historiciteit onduidelijk is, werd voor het eerst genoemd in Plato's dialogen

⁸ https://nl.wikipedia.org/wiki/Dion_Fortune en https://en.wikipedia.org/wiki/Dion_Fortune

Timaeus en *Critias*. Volgens de overlevering zou dit rijk rond 9600 v. Chr. door een grootschalige catastrofe plotseling zijn verdwenen.

Een jeugdvriendin introduceerde Fortune in 1919 bij de reeds vermelde Golden Dawn, een esoterische orde met een tempel in Londen, die een uitloper was van de Schotse afdeling van de Golden Dawn. Omdat ze zich hierin niet kon vinden, verliet ze na enige tijd de orde. Ze richtte een inwijdingsschool op binnen de westerse esoterische traditie : Society of the Inner Light. Hiermee wekte ze de woede van andere leden van de Golden Dawn op, die vonden dat ze haar eed schond door over zaken te schrijven die onder de geheimhouding van de orde vielen. Sommige Londense kenners stellen dat Fortunes werk getuigt van “een toenemende heidense oriëntatie.” Ze schreef vele boeken over de paranormale wereld. Sensitieven beweren evenwel dat deze ‘zwaar’ aanvoelen, waarmee bedoeld wordt dat de fijnstoffelijke uitstraling vermoeiend werkt. Haar kortstondige lidmaatschap van de Golden Dawn zal hieraan wellicht niet vreemd zijn.

Haar pseudoniem ‘Dion Fortune’ is afgeleid van het familiemotto ‘Deo Non Fortuna’, wat betekent: “Door God en niet door geluk.” Ze koos een aangepaste versie van dit motto als haar schrijversnaam. Toch doet ze nergens in haar werken een beroep op de Bijbelse God. Ook in haar soms riskante occulte werk als assistente van Taverner is er nergens sprake van een christelijk gebed. Haar god is dan ook beslist niet de God van de Bijbel en van het christendom maar een lagere natuurgeest.

Haar eerste occulte training zou ze hebben ontvangen van een Ierse vrijmetselaar, dokter Theodore Moriarty, die ze waarschijnlijk ontmoette in de kliniek waar ze werkte. Moriarty overleed in 1921 en stond later model voor Dr. Taverner in haar boek *The Secrets of Dr. Taverner*⁹ uit 1926. Daarin bundelde ze haar korte verhalen. Fortune nam hierin de rol aan van de verpleegster Rhodes.

Dr. Taverner, het literaire alter ego van Moriarty, was niet alleen medisch en psychologisch geschoold, maar beschikte ook over uitgebreide kennis van magische praktijken. Hij rekruteerde sommige van zijn patiënten uit psychiatrische instellingen en was ervan overtuigd dat ze beter geholpen konden worden via occulte methoden dan door strikt medische behandelingen. De medische wetenschap richt zich vooral op het biologische lichaam, terwijl Dr. Taverner eveneens keek naar het fijnstoffelijke lichaam van zijn patiënten. Problemen in dit laatste konden volgens hem hun weerslag hebben op het biologische lichaam en dit ziek maken. Wanneer het

⁹ Fortune Dion, De geheimen van Dr. Taverner, Occulte novellen, Amsterdam, Gnosis, sd. (// The Secrets of Dr.Taverner, SIL Trading Ltd, 1990, of Alliance Press,U.S. 2000)

fijnstoffelijke lichaam wordt geheeld, had dit volgens Taverner automatisch een positief effect op het fysieke lichaam, dat dan kon genezen. Hij verwees een aantal psychiatrische patiënten naar zijn privé-hospitaal, waar hij met onorthodoxe, vaak magische methoden goede resultaten behaalde.

In de inleiding van het boek *De geheimen van Dr. Taverner* zegt Fortune dat ze niet al haar ervaringen durfde op te schrijven, omdat deze te ongeloofwaardig zouden overkomen. Ze benadrukt dat haar verhalen vaak sterker zijn dan de verbeelding: “Ik wil hiermee niet zeggen dat alles precies zo is gebeurd als ik het vertel,” zo stelt ze, “maar toch is het allemaal op feiten gebaseerd en niets daarvan is pure verbeelding. Men kan deze verhalen nemen voor wat ze werkelijk zijn: studies over weinig bekende aspecten van de psychologie.”

Volgens Fortune zijn veel van haar verhalen echter minder ongewoon dan men zou denken. Ze worden door een eerder materialistisch ingestelde West-Europese cultuur meestal niet als zodanig herkend.

In wat verder volgt, hebben we enkele van deze verhalen samengevat en zoals reeds gezegd, van een aantal opmerkingen en commentaren voorzien.

Geven we haar verhalen een plaats in het geheel van de werkelijkheid. Deze kunnen we onderverdelen in drie niveaus: de ‘natuur’, de ‘buitennatuur’ en de ‘bovennatuur’. De ‘natuur’ staat voor de wereld zoals iedereen die kent. De ‘buitennatuur’ betreft al het paranormale. De ‘bovennatuur’ tenslotte heeft betrekking op wat in het christendom ‘het Heilige’ wordt genoemd: de hoge wereld van de Triniteit, van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest.

Bij het lezen van Fortunes werk wordt al snel duidelijk dat het zich in de buitennatuur situeert. Zoals sommige van haar tijdgenoten al opmerkten, getuigt het van die “toenemende heidense oriëntatie.” In de proloog (p.9) verwoordt Taverner dit zelfs expliciet wanneer hij aan Fortune zegt: “Het katholieke geloof, mijn waarde, is een nieuwigheid. Wat ik bedoel is de heidense godsdienstvorm.” En verder (p. 35) horen we hem tot iemand zeggen : “Ik zie aan uw boeken dat u dezelfde hobby hebt als ik... de oude mysteriegodsdiensten. Ik mag mezelf ook zo een beetje een egyptoloog noemen.”

Taverner verwijst hier blijkbaar naar de grenzen waarbinnen hij zijn werkwijze toepaste: de religie die aan het christendom voorafging. En die is uiteraard voorbijbels.

Sommige zieners beweren dat Fortune in haar diepste wezen een echte heks was. Ze liet zich inwijden in de orde van Aleister Crowley, verliet deze nadien en, wat niet onbelangrijk is, ze overleefde die scheiding. Een heks, in

de occulte betekenis van het woord, houdt in dat zo iemand over heel wat fijnstoffelijke energie bezit, en deze ten goede of ten kwade kan aanwenden. In één of meer van haar vorige levens heeft zo iemand een occulte inwijding ondergaan. Dit houdt in dat ze een verbond sloot met een fijnstoffelijke entiteit, een wezen dat haar van die extra energie kan voorzien. De moraliteit van die entiteit is bepalend voor de moraliteit van de heks. Omdat weinigen zich vorige levens herinneren, weten heksen vaak zelf niet dat ze een heks zijn. Sommigen hebben echter wel een vaag vermoeden. “Ben ik een heks?” zo vroeg een dame zich af, “want elke keer als ik iemand verwens, gebeurt er iets ergs met die mens”.

Dion Fortune is echter een eerlijke heks. Die eerlijkheid valt op bij het lezen van haar boek *‘Psychic self-defence’*, in het Nederlands uitgegeven onder de titel *‘Psychische zelfverdediging’*¹⁰. Dat het niet echt een psychologisch werk is blijkt reeds uit de ondertitel: *‘Een studie in occulte pathologie en criminaliteit’*. Ze spreekt nooit over Christus zelf als persoon, maar steeds over de eerder vage Christuskracht. Dit doet echter afbreuk aan de bovennatuurlijke werkelijkheid en minimaliseert of ontkent Jezus’ kracht geheel, een kenmerk van vele buitennatuurlijke esoterische stromingen.

Haar eerlijkheid verder blijkt ook uit haar getuigenis over de ‘wraakdemon’, een getuigenis die we verder in de tekst zullen toelichten. Ze bracht op een magische wijze dit ondieer eerst tot leven, maar later zag ze in dat dit ethisch fout was, waarna ze het ondieer in zichzelf terug opslokte. Verder vertelt ze in haar boek *Moon Magic* hoe ze de machtige Egyptische godin Isis opriep. Zoals eerder vermeld, is deze bijzonder vijandig tegenover de christelijke Triniteit.

Zoals gezegd, beweren sensitieven dat Fortune’s boeken bij het lezen ‘zwaar’ aanvoelen. Bijbels gelovigen zullen die lectuur slechts aanvatten na een beschermend Trinitair gebed. Algemeen gesteld : ieder buitenbijbels occultisme straalt een 'atmosfeer', een 'aura', uit die besmet, met andere woorden, die de mens berooft van Gods levenskracht. Deze beroving geschiedt ten voordele van ‘de goden der duisternis’ die altijd naar levenskracht op zoek zijn. En zulks omdat zij met de bron van alle levenskracht, de H. Drie-eenheid, geen contact hebben. Dat brengt ons naadloos bij het volgende thema.

De elementen van de wereld, de harmonie der tegengestelden

¹⁰ Dion Fortune, *Psychische zelfverdediging*, *Een studie in occulte pathologie en criminaliteit*, Gnosis, Amsterdam, 1937.

We hadden het reeds over twee soorten fijnstoffelijke energie: de buiten-Bijbelse of heidense en de Bijbelse.

Kenners zullen zeggen dat het eerste, de heidense, religieus gezien een geldig stadium is. Maar het moet worden aangevuld en gecorrigeerd met bovennatuurlijke elementen. Zo niet, dan blijft men steken in ‘de magieën van de volkeren’. Of, om het met de woorden van de apostel Paulus te zeggen: men blijft beïnvloed door ‘de elementen van de wereld’ ¹¹. Dat zijn onzichtbare geesten en krachten die de wereld waarin wij leven beheersen - een wereld die allesbehalve ideaal of volmaakt is. De Bijbel verduidelijkt dit in de Brief van Paulus aan de Efesiërs 6:10-13: “Want niet tegen tegenstanders van bloed en vlees – aardse mensen dus – hebben wij te strijden, maar wel tegen de heerschappijen, de machten, de beheersers van deze wereld van duisternis, tegen de geesten van het kwaad, die wonen in de ‘hemelse’ ruimten.” Uit deze perikoop blijkt duidelijk dat ongerechte wezens zich niet enkel in de diepten der aarde ophouden, maar ook op en boven deze aardse wereld.

Ook de Oudgriekse schrijvers Homeros, Hesiodos en Plutarchos beklemtoonden dit demonische trekje van hun goden. Ze verkondigden zowel waarheid als onwaarheid. Daarom keurden deze Oudgriekse auteurs dit type van vroomheid als een minderwaardige religie af. In wezen zijn alle niet-Bijbelse hogere wezens van dezelfde aard. Afhankelijk van hun gezindheid op een bepaald moment, doen ze de ene keer goed voor de mens die zich tot hen wendt, en de andere keer veroorzaken ze kwaad. Het zijn de gelovigen van de vele niet-Bijbelse religies zelf die dit van hun eigen goden zeggen. Dit wisselvallige gedrag noemt Kristensen ¹² ‘*de harmonie der tegengestelden*’. Hij schrijft: “In diepe nederigheid heeft de grote menigte deze demonische werkelijkheid aanvaard.” De menigte voelde zich inderdaad in de greep van die goden. Deze beheersten het lot van de stervelingen. Het volk had geen andere keuze dan zich bij dit noodlot neer te leggen.

In de verhalen van Fortune zien we dokter Taverner eveneens strijden tegen ‘de beheersers van de duisternis en hun machten’, maar in haar proloog schrijft ze : “Ik ben het nooit met mezelf eens kunnen worden of Taverner in deze verhalen de held of de schurk moet worden genoemd. Ongetwijfeld was hij iemand met hoogst onbaatzuchtige idealen, maar in de wonderlijke psychologische methode waarmee hij ze in de praktijk bracht, was hij absoluut zonder scrupules. Niet dat hij de wet ontdukte, hij negeerde haar gewoonweg. En ofschoon de fijngevoeligheid waarmee hij zijn ‘gevallen’ behandelde, een opvoeding op zichzelf was, kon hij diezelfde wonderlijke occulte methode ook

¹¹ Zie het boek : De ‘Homo Religiosus’, op deze website, Hoofdstuk 11: De harmonie der tegengestelden

¹² Kristensen W.B., Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten, Amsterdam, 1947, N.V. Noord-Hollandsche Uitgevers Mij., 231/290.

gebruiken om hun ziel stuk te maken. Dit deed hij even bedaard, methodisch en welwillend als bij het genezen van een patiënt.”

Een ziel ‘bedaard, methodisch en welwillend stuk maken’ doet enigszins denken aan de dandy. Sommigen herkennen iets dergelijks in de 007-films, waarbij ‘in Her Majesty’s service’ een geheim agent gemeenschap kan hebben met een dame, om haar daarna, gewettigd door ‘the license to kill’, koelbloedig te doden. Meestal wordt zulk een moord nog gevolgd door een gevatte, maar uiterst cynische opmerking.

Meer dan één sensitief of ziener zal zeggen dat bijvoorbeeld tv-series als Dallas en Dynasty duidelijk demonisch zijn. Ook de fijnstoffelijke uitstraling die tijdens het tv-kijken de huiskamer vult, is gelijkaardig. Naar analogie met het gezegde : “Zeg me wie je vrienden zijn, dan zal ik je zeggen wie je bent”, zou men kunnen stellen : “Zeg me van welke tv-programma’s je houdt, dan zal ik je zeggen hoe je diepere ziel er aan toe is”.

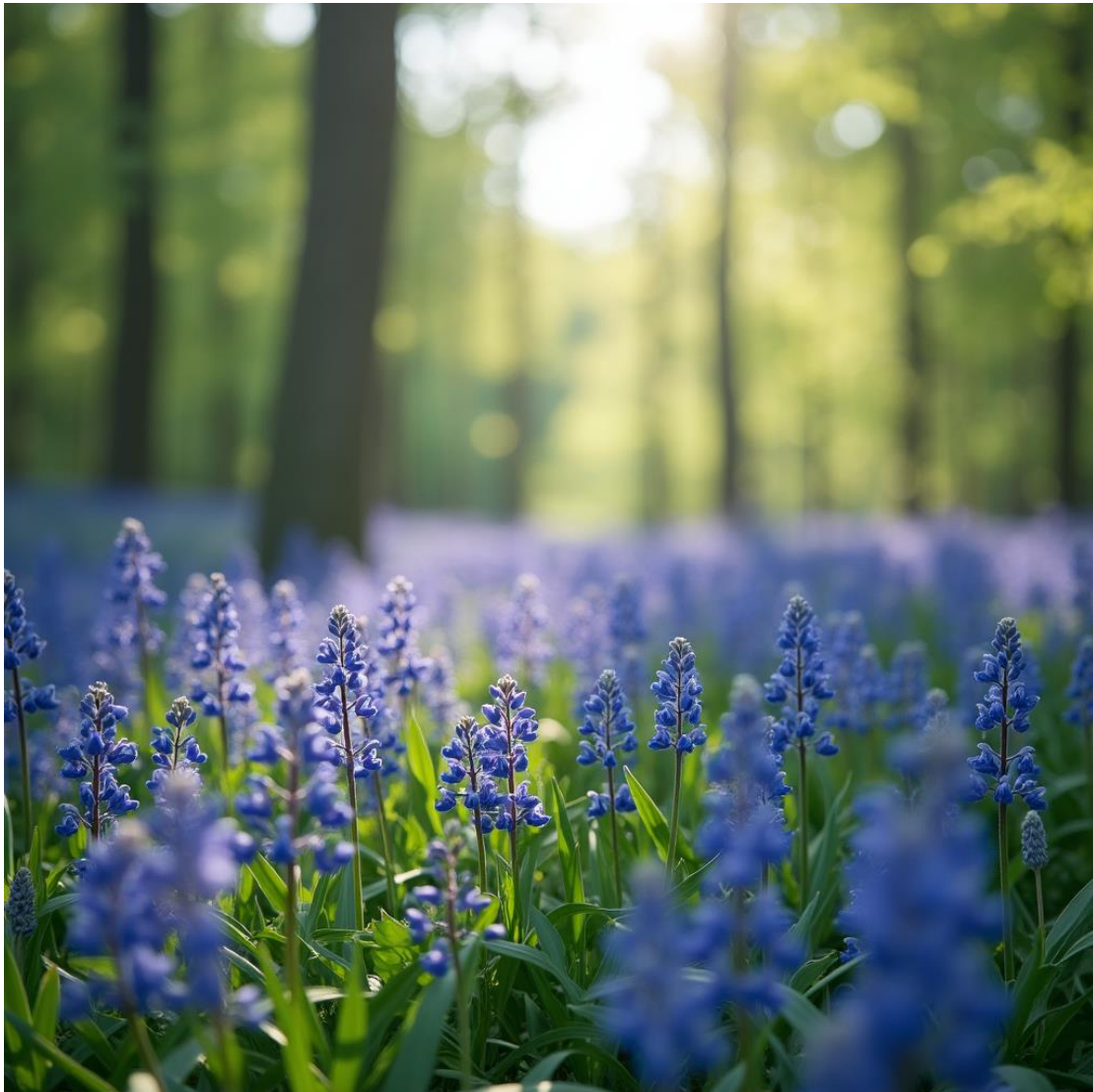
Opmerkelijk is dat de Engelse term ‘psychic’ niet ‘psychisch’, maar ‘occult’ betekent. Van iemand zeggen dat hij of zij ‘psychic’ is, wil zeggen dat die persoon helderziend is. De ‘wonderlijke psychologische methode’ die Fortune hierboven vermeldt, moet dan ook in dat kader - occult of magisch - worden begrepen.

Op deze website hebben we herhaaldelijk toegelicht dat buiten-Bijbelse religies zelf getuigen dat hun goden onbetrouwbaar zijn en geen ‘geweten’ hebben. Ze maken geen onderscheid tussen goed en kwaad, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de Bijbelse Decaloog, de Tien Geboden. Met betrekking tot de Bijbelse religie verwijzen we naar het Oudgriekse citaat: “Estin è sofia, katerchmènè eis therapeian toon Ethnoon” ; “Het is de wijsheid die neergedaald is ter genezing van de volkeren”. Dit citaat, dat onderaan de homepage van deze website te lezen is, vormt een kernachtige samenvatting van de kracht die uitgaat van een juist begrepen christendom - een christendom dat oog heeft voor dynamische krachtwerkingen. Dit is overigens ook het grote thema van het boek *De Homo Religiosus*, op deze website.

Deze dynamische visie stelt dat de voor-Bijbelse religies en de magieën van de volkeren een geldig stadium vormen. Hun energieën moeten worden aanvaard, uitgezuiverd en op een Bijbels niveau worden verheven. Wie dit nalaat, berooft de christelijke religie van haar energetische fundament en ondermijnt haar bovennatuurlijke kracht.

We verwijzen naar *Lucas 8:43-48*, waar Jezus de vrouw geneest die aan bloedvloeiing leed. Hij zegt hierbij dat hij een kracht van zich heeft voelen uitgaan, maar ook dat haar geloof haar heeft gered. Het gaat zowel om geloof als om kracht, beide zijn noodzakelijk. Haar geloof maakt dat zij haar aura

voor die kracht openstelt. Is er enkel geloof maar geen kracht, dan blijft de werking uit. Dan, zo lezen we in Mattheüs 5:13: “Heeft het zout zijn kracht verloren ¹³.” Meer dan één kerkganger zal beamen dat die kracht in de kerk tanende is, in tegenstelling tot de paranormale krachtwerkingen van de magieën der volkeren, New Age, en - om terug te keren naar ons onderwerp - de occulte, magische werkwijzen van dokter Taverner. We zullen dit alles op meerdere plaatsen verder toelichten. Tot zover dit ‘ten geleide’. Verdiepen we ons vervolgens in de verhalen en hun vooropstellingen.

¹³ Zie op deze site : tabblad teksten, Tekst 22 : Het zout der aarde

1. De vampier : enkele vooropstellingen

Hylisch pluralisme

In zowat alle tijden en in bijna alle niet-westerse culturen vindt men getuigenissen van mensen die beweren dat wij niet alleen een biologisch lichaam hebben, maar eveneens beschikken over een aantal fijnstoffelijke lichamen, die samen de zogenaamde aura van een mens vormen. Dit geloof wordt aangeduid als 'hylisch pluralisme'. Het woord 'Hulè' is Grieks voor 'stof', terwijl 'pluralisme' verwijst naar een veelheid. 'Hylisch pluralisme' betekent dus letterlijk: een verscheidenheid aan soorten stof.

Naast de waarneembare materie van de natuurkunde, die voor iedereen vast te stellen is, zouden er volgens deze visie ook subtielere, ijlere vormen van stof en stoffelijkheid bestaan. Men stelt dat deze fijne stof de basis vormt van het paranormale, het religieuze en het occulte en een doorslaggevende rol speelt in ieders leven, met name op het gebied van gezondheid en geluk.

Zogenaamde sensitieven beweren deze fijne stof te kunnen aanvoelen. Het correct interpreteren van processen binnen deze fijne stof wordt 'helderziendheid' genoemd. Wie daarnaast ook in staat is deze stof te manipuleren of om te vormen, wordt als magiër of magiërin beschouwd. Magiërs beweren niet alleen de gezondheid van een mens te kunnen beïnvloeden, maar ook diens lot en levensloop te kunnen keren. In de zogenaamde witte magie gebeurt dit ten goede, terwijl het in de zwarte magie ten kwade geschiedt.

Alle archaische, antieke en klassieke culturen waren (en zijn) vertrouwd met het concept van fijne stof. De oude Egyptische cultuur kende het als 'maat', in het Oosten spreekt men van 'prana'. De oude filosofie gebruikte de term 'virtus', terwijl de Bijbel het begrip 'Ruah' hanteert, als een van de vele vormen van de Heilige Geest. Esoterische scholen spreken over 'etherische' en 'astrale' stof. Fijne stof wordt vooral geassocieerd met fijnstoffelijke 'wezens', 'entiteiten', 'goden' en 'godinnen', die deze subtiele materie in meerdere of mindere mate bezitten. Op sommige plaatsen hoopt deze stof zich sterker op dan op andere. Zo waren, volgens de Bijbel, de Sinaïberg (Exodus 3:14) en het brandende braambos waarin Jahweh zich aan Mozes openbaarde, heilige plaatsen.

De Leidse hoogleraar J.J. Poortman (1896–1970) gaat in zijn boek *Ochêma, geschiedenis en zin van het hylisch pluralisme* ¹⁴ uitvoerig in op het

¹⁴ Poortman J.J., *Ochêma, Geschiedenis en zin van het hylisch pluralisme*, Assen, Van Gorcum, 1954, (// History of Hylis Pluralism, Theosophical Society in the Netherlands).

materiebegrip binnen verschillende culturen wereldwijd. Toch, zo klaagt hij, werd en wordt dit thema in onze cultuur vaak verzwegen, terwijl er meer dan voldoende redenen zijn om het geloof in hylisch pluralisme juist wél te vermelden. G.R.S. Mead (1863–1933) schrijft in *The Subtle Body in Western Tradition* ¹⁵ dat het geloof in het bestaan van een fijne stof “one of the oldest persuasions of mankind” is - “één van de oudste overtuigingen van de mensheid”.

De aura of de fijnstoffelijke uitstraling van de mens

We herinneren eraan dat de mens, vanuit een occult standpunt, niet alleen een biologisch lichaam heeft, maar ook omgeven is door een reeks lichamen die steeds ijler worden. Samen vormen zij de aura of uitstraling van de mens.

Het biologische lichaam wordt allereerst omringd door een etherisch lichaam, dat slechts enkele centimeters buiten het fysieke lichaam reikt. Sensitieven kunnen dit aanvoelen, en wie over de gave van helderziendheid beschikt, kan het zelfs waarnemen. Het etherische lichaam ‘sterft’ normaal gesproken ongeveer drie dagen na het overlijden van het biologische lichaam.

Het daaropvolgende fijnstoffelijke lichaam is het zogenaamde astrale lichaam. Afhankelijk van de evolutie van het bewustzijn van de betreffende persoon, reikt dit ijle lichaam van enkele decimeters tot zelfs enkele kilometers buiten het fysieke lichaam. Het astrale lichaam is niet sterfelijk en begeeft zich na de dood naar de plaats of sfeer waarop het is afgestemd. Daar kan het een kortere of langere periode verblijven, waarna het meestal terug incarneert in een nieuw biologisch lichaam.

Blijkbaar kent het leven niet alleen een biologische evolutie, maar ook een occulte. Het uiteindelijke doel van deze evolutie is een groei naar een verhoogd bewustzijn en een hogere ethiek, dit doorheen vele incarnaties. Deze groei weerspiegelt zich in de aura: deze wordt niet alleen groter, maar ook veel lichter van kleur. Maar het omgekeerde is eveneens mogelijk. Een onethisch leven - gekenmerkt door zinloos geweld, egoïsme, moord en verderf - maakt dat iemands aura pijnlijk en duister aanvoelt. Men oogst wat men zaait. Voor wie helderziend is, is de mens als een open boek waarin alle vroegere levenservaringen te lezen staan.

Uit het lichaam treden

¹⁵ Mead G.R.S. *The subtle body in western tradition*, London, Stuart and Watkins, 1967.

Lezen we de getuigenis van Plotinus (203/269) ¹⁶, een filosoof uit de antieke wereld: “Vaak word ik uit mijn lichaam wakker, ontwakend tot mijzelf. Ik word buitenstaander ten overstaan van de dingen, ik word aanwezig in mezelf. Ik zie een schoonheid van een wonderlijke verhevenheid. Op dat ogenblik ben ik er zeker van deel te hebben aan een hogere wereld. Het leven dat ik dan leef is het hoogste. Ik vereenzelvig mij met het goddelijke, ik ben erin. En, eens die uiterste daad bereikt, vestig ik mij daarin. Na de rust in het goddelijke, wanneer ik in het nadenken en het redeneren verval, vraag ik me af hoe ik nog maar eens op die wijze kon neerdalen en hoe mijn ziel ooit in het binnenste van een lichaam is kunnen komen”.

Tot zover deze neoplatonische filosoof. Blijkbaar is voor Plotinus het “vervallen in nadenken en redeneren” een activiteit die niet de volle werkelijkheid belicht. Anders gezegd, er is een wijze van bestaan die het “nadenken en redeneren” in grote mate overstijgt. Wat verder in de tekst zullen we zien dat Plato (-427/-347), de grootste filosoof van de Westerse wereld, met zijn mythe van de grot en zijn ideeënleer het ook over een schoonheid van een wonderlijke verhevenheid heeft. Een aantal uitgetreden mensen zeggen eveneens dat, gezien vanuit hun positie, de wereld baadt in duisternis. Geven we hieronder een getuigenis van iemand die wil uittreden om deze duisternis juist wel op te zoeken.

J. Teernstra, *Schetsen en verhalen uit Afrika* ¹⁷, bevat een bijdrage van een zekere pater Trilles, getiteld: “Een uittredend magiër.” Trilles was missionaris in Gabon, West-Afrika. Zijn verhaal gaat over Ngema, een dorpsstovenaar. Ngema kwam graag bij het vallen van de avond met Trilles praten. Hij zag in de missionaris een witte magiër en behandelde hem als een collega die zich eveneens met magie bezighield. Dikwijls spraken zij over Ngema’s magie en het oproepen van geesten.

Op een avond vroeg pater Trilles aan Ngema of hij mee wilde gaan vissen.

“Jammer,” zei Ngema, “kun je dat niet een dag uitstellen?”

“Waarom?” vroeg Trilles. “Je kunt toch met ons meegaan?”

“De ‘meester’ heeft ons allen, mijn collega’s en mijzelf, voor morgen samengeroepen.”

“Wat zeg je? Welke meester?”

“Wel, de meester, zeg ik toch. Degene die kan.” Trilles begreep het.

“Goed, en welke collega’s komen nog?”

¹⁶ Zie op deze site het boek : De ‘Homo Religiosus 6.1.1. Uittredingen zonder direct gevaar

¹⁷ Teernstra J., Een uittredend magiër, Schetsen en verhalen uit Afrika, Weert, Missiehuis, 1922, p.72/81.

“Die in de omtrek wonen, maar ook verder. Sommigen komen van dertig dagen ver.”

“En waar wordt die bijeenkomst gehouden?”

Ngema aarzelde een moment.

“Op het tafelland van Yemvi, bij de oude verlaten mijn, vier dagreizen hier vandaan.”

Trilles keek verbaasd.

“Hoe kun jij morgenavond al op een plaats zijn die vier dagreizen hiervandaan ligt? Dat haal je nooit op tijd.”

Verontwaardigd keek Ngema hem aan.

“Blanke collega, kunnen jullie tovenaars dan niet reizen?”

“Jazeker, maar niet zoals jij.”

“Nee, zeker niet zoals ik. Weet je wat? Je kunt morgen bij mij komen eten. ’s Avonds zul je zien hoe wij, zwarte tovenaars, reizen.”

Die avond werd Ngema zeer plechtig.

“Ik begin eraan. Zolang ik bezig ben, stoor mij niet, als je leven je lief is. Elke verstoring betekent een zekere dood, zowel voor mij als voor jou.”

Als proef vroeg Trilles hem, als hij toch naar Yemvi ging, of hij onderweg langs zijn vriend Eseba in Nshong kon gaan - drie dagreizen hiervandaan, op de weg naar Yemvi - om hem te vragen het doosje met kogels dat Trilles daar vergeten was, mee te nemen. Ngema stemde toe.

’s Avonds begon hij met een reeks rituele voorbereidingen. Hij zette afgodsbeelden klaar en hield een vuur brandend waarin geurige planten en scherp, welriekend hout lagen. Vervolgens neuriede hij een eentonige melodie - een smeekgebed ter ere van de geesten die hem moesten helpen. Hij wreef zijn hele lichaam in met een rode vloeistof en begon langzaam om het vuur te dansen, terwijl hij steeds sneller om zijn as draaide. Urenlang.

Toen stopte hij plotseling.

Vanuit de zoldering van de hut klonk een scherp gesis. Trilles keek omhoog. Een grote slang kronkelde naar beneden, keek hem recht aan en bewoog haar giftige tong heen en weer. Trilles begreep: dit was Ngema’s elangela of nahual - zijn hulpgeest ¹⁸.

¹⁸ Zie het boek *Homoreligiosus*, 10.2, op deze site.

De slang wikkelde zich rond Ngema's hals en wiegde haar kop op de maat van zijn toverlied. Daarna bracht Ngema zichzelf in een diepe slaap. Ook de slang ging rusten.

De hele nacht bleef Trilles bij hem. Ngema's lichaam leek schijndood, volkomen ongevoelig. Trilles trok een van zijn oogleden open—het oog was wit en glazig. Hij tilde een arm op, daarna een been. Ze vielen zonder enig teken van leven terug.

Aan zijn mondhoeken verscheen wit schuim. Zijn hartslag was nauwelijks voelbaar.

's Ochtends ontwaakte Ngema krampachtig. Het duurde even voordat hij zijn volle bewustzijn hervond.

“Wij waren met velen,” zei hij, “en we hebben ons goed vermaakt.”

Trilles was sceptisch.

“Nee, jij was de hele nacht hier, in een diepe slaap.”

“IK lag niet op het bed. Dat was alleen mijn lichaam. Maar wat is mijn lichaam? IK was op de hoogvlakte van Yemvi.”

Drie dagen later arriveerde Eseba op de missiepost.

“Pater, hier zijn de kogels die jij via Ngema hebt laten vragen.”

“Wanneer is Ngema bij jou geweest?”

“Drie dagen geleden, om negen uur 's avonds.”

Trilles was verbaasd.

“Precies op het moment dat hij hier in slaap viel! Heb je hem gezien?”

“Nee, pater. Je weet toch dat wij bang zijn voor geesten die 's nachts voorbij komen? Ngema klopte aan mijn deur en bracht zo de boodschap over. Maar écht gezien heb ik hem niet.”

Voor Trilles was er nauwelijks nog twijfel mogelijk: Ngema was naar de bijeenkomst geweest. Zijn 'ik' had in enkele ogenblikken een reis gemaakt die normaal dagen duurde. Hij had er gehandeld, geluisterd en gesproken.

Het boek waarin dit verhaal werd opgenomen, had zelfs een Imprimatur - de officiële goedkeuring van de kerkelijke autoriteiten om het te drukken en uit te geven. Dit betekende dat de inhoud niet in tegenspraak was met de kerkelijke leer.

Helderziendheid

Datzelfde boek bevat nog een tweede bijdrage van pater Trilles ¹⁹. Ditmaal bezocht hij het dorp Okala, waar het opperhoofd - tevens een tovenaar - hem zijn toekomst voorspelde. Trilles was niet erg geïnteresseerd, maar liet zich toch roepen.

“En jij, blanke, wil je niet weten wat je binnenkort te wachten staat?”

“Beste vriend,” zei ik, “de toekomst kan mij weinig schelen. Die behoort aan God. Je zegt dat je in de toekomst kunt lezen, maar kun je ook het verleden zien?”

“Zeker.”

“Wil je mijn verleden dan eens nagaan?”

“Ja, graag.”

“Wat deed ik voordat ik missionaris werd?”

De tovenaar raketde glimlachend het vuur op en blies er driemaal over in verschillende richtingen. Hij neuriede een onbegrijpelijk wijsje - zijn vorm van gebed. Vervolgens hield hij een spiegeltje boven een pot met water op het vuur, zodat er damp op vormde. Hij trok het spiegeltje weg en bekeek de damp die langzaam verdween, terwijl grillige patronen achterbleven.

“Jij droeg wapens. Je was soldaat.”

“Hoe lang?”

“Zolang.”

“En vóórdat ik soldaat werd?”

Hetzelfde ritueel werd herhaald.

“Je las veel boeken. Je schreef. Je was met veel kinderen in hetzelfde huis.”

“Zie je ook het huis?”

“Ja, het is heel groot.”

“Zie je mijn bed staan?”

“Ja, op die en die plek.”

“Hoeveel broers en zussen heb ik?”

“Zoveel.”

“Hoeveel kinderen hebben mijn zussen?”

“Zoveel.”

¹⁹ Teernstra J. Schetsen en verhalen uit Afrika, Missiehuis weert, NL, 1922, p. 168.

Al zijn antwoorden waren juist.

“Wat doet mijn moeder op dit moment?”

“Zij weent.”

“En mijn vader?”

“Je vader? Hij ligt in een grote kist onder de grond. Hij is dood.”

“Hoho, vriend, ditmaal heb je je vergist! Nog geen twee weken geleden ontving ik een brief van hem.”

“Hij is dood.”

Ik vertrok. Ik had er genoeg van. Maar een angstig voorgevoel bleef me achtervolgen.

Een week later, bij aankomst op mijn missiepost, vond ik een brief. Het bericht was treurig: mijn vader was overleden.

Een gedachtevorm

De Franse schrijver Jean Marques-Rivière (1903/2000), *A l'ombre des monastères Thibétains*²⁰, spreekt van zogenaamde ‘kasyas’. Kasyas zijn het fijnstoffelijke resultaat van geconcentreerde gedachten. Zo moet de leerling monnik bijvoorbeeld geometrische figuren als vierkanten en cirkels aandachtig bekijken, erover mediteren, ja er “één mee worden”. Dat wordt volgehouden totdat, zo beweren zij, het mentale beeld dat zich in de geest van de leerling monnik vormt, zo sterk wordt dat er helemaal geen verschil meer is tussen het zien van die figuren voor zich, met de ogen open, of het ‘zien’ van die figuren met ‘de geest’, dus met de ogen dicht (het kwalitatieve aspect). Omdat in hun overtuiging de materiële figuren vergankelijk zijn, en de gedachtevormen niet, zeggen onder meer de Tibetanen dat de stoffelijke wereld slechts schijn is, en dat de echte werkelijkheid zich situeert in de wereld der gedachtevormen.

Alexandra David-Neel, een Franse vrouw die in Tibet de titel van ‘lama’ verwierf, beschrijft in haar boek *Magic and Mystery in Tibet*²¹ haar experiment met het visualiseren van een monnik door middel van gedachteconcentratie. In de Tibetaanse traditie staat zo’n verschijning bekend als een ‘tulpa’ - een magische vorm die door mentale kracht wordt gecreëerd. Deze praktijk wordt

²⁰ Rivière J. M., *A l'ombre des monastères Thibétains*, Paris, Attinger, 1930, 177.

²¹ David Neel A., *Magic and mystery in Tibet*, London, Unwin paperbacks, 1939¹, 1965, 219 (//Mystiek en magie in Tibet, Amsterdam, Gnosis, 1941)

als gevaarlijk beschouwd, omdat een tulpa zich kan losmaken van de controle van zijn schepper.

David-Neel creëerde een dikke, onschuldige monnik en sloot zich maandenlang op om hem te visualiseren. Uiteindelijk werd de monnik levensecht en vergezelde haar zelfs tijdens haar reizen. Hij leek zelfstandig te handelen en werd door anderen als een echte persoon waargenomen. Geleidelijk veranderde zijn uiterlijk en gedrag: hij werd gebogen, bozer en spottender, en begon haar rust te verstoren. Toen de situatie ondraaglijk werd, probeerde David-Neel hem te vernietigen. Dit bleek een zware mentale strijd van zes maanden, maar uiteindelijk slaagde ze erin de tulpa te laten verdwijnen. Ze benadrukt dat haar ervaring niet alleen hallucinatoir was, omdat ook anderen de gedachtevorm zagen.

Deze gedachte doet opnieuw denken aan Plato's beroemde grotmythe en zijn ideeënleer.

Iets over Platonische ideeën

We verwijzen hierbij naar Plato (427–347 v.Chr.), de grootste filosoof van het Westen, en zijn werk *De Staat*, waarin de beroemde grotmythe is opgenomen. De essentie van deze mythe is het contrast tussen de vergankelijke wereld waarin de mens leeft en de onvergankelijke wereld van tijdloze, absolute ideeën. Deze 'ideeën' of 'vormen' vertegenwoordigen de essentie van alles wat bestaat. Met andere woorden: alles in de materiële wereld is slechts een gebrekkige afspiegeling van zijn of haar ware idee.

Laten we de mythe samenvatten: "In een grot zitten gevangenen vastgeketend, zodat zij enkel de achterwand kunnen zien. Achter hen bevindt zich een intens licht dat deze wand verlicht. Net buiten de grot lopen mensen voorbij met allerlei voorwerpen. De gevangenen kunnen hiervan slechts de schaduwen op de muur zien en beschouwen deze als de ware werkelijkheid. Stel nu dat een gevangene zijn ketenen verbreekt en zich omdraait: aanvankelijk zal het felle licht hem verblinden. Geleidelijk wennen zijn ogen, en hij begint het onderscheid te zien tussen de schaduwen – die hij voorheen als de werkelijkheid beschouwde – en de veel rijkere, werkelijke wereld buiten de grot."

Om de zichtbare wereld als een rijk van schaduwen te kunnen bestempelen, moet Plato op een of andere manier weet hebben gehad van een werkelijkheid die onze dagelijkse ervaring ver overtreft. Hij zag – om in zijn eigen termen te blijven – de samenhang en gelijkenis tussen het schaduwbeeld (de aardse werkelijkheid) en de hogere werkelijkheid daarachter, die het schaduwbeeld veroorzaakt.

We zouden deze overweldigende werkelijkheid, die schaduwen doet ontstaan, de wereld der Platonische ideeën kunnen noemen. In deze traditionele betekenis is een idee geen louter menselijk concept, maar veeleer de diepste essentie van alles wat bestaat. Plato zelf verwoordt het als volgt: “Indien gij ooit die idee schouwt, dan zullen goud en praalkledij, alsook de mooiste knapen en jongeren u als een niets overkomen.”

Hieruit blijkt dat hij zelf iets van die ideeën heeft aangevoeld of ‘geschouwd’, wat wijst op een zekere mantische begaafdheid. Voor Plato zijn ideeën in wezen goddelijk: de aardse dingen zijn gevormd naar een bovenaards, eeuwig model of toonbeeld. Dit model bezielt de materiële dingen met een subtiele levenskracht, waardoor ze een afspiegeling worden van die hogere werkelijkheid. Zonder deze archetypen en de daarin aanwezige energie zou de materiële wereld eenvoudigweg niet kunnen bestaan. Volgens deze visie is alles – inclusief de mens – opgebouwd naar deze ideeën.

Wanneer een gedachte of bewustzijnsinhoud lang genoeg wordt vastgehouden (de kwantiteit), kan de opgebouwde energie een zekere zelfstandigheid verkrijgen (de kwaliteit) en de aura verlaten als een geconstrueerde gedachtevorm. Deze gedachtevorm zwerft vervolgens rond in de ruimte, op zoek naar gelijkgestemde trillingen (*similia similibus*). Wanneer iemand anders een soortgelijke gedachte koestert, opent diens aura zich en neemt hij onbewust deze gedachtevorm op. Vaak beseft men niet dat de gedachte van buitenaf komt en meent men dat het een eigen ingeving is.

Dit onderstreept nogmaals het belang van bewust denken. Wie zich voortdurend focust op verdriet en tegenslag, zal dit op den duur ook aantrekken. Omgekeerd zal wie vreugdevolle gedachten koestert, deze versterken en uitstralen. Dit doet denken aan een soort godsoordeel of het *Mattheüseffect*. Zoals in de Bijbel staat (Mattheüs 13:12): “Wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloed hebben. Maar wie niet heeft, hem zal nog ontnomen worden wat hij bezit.”

Hier komen we later nog op terug. Het idee dat volgehouden gedachten zelfs een vorm van leven kunnen scheppen, wordt treffend geïllustreerd in de volgende twee verhalen. Conclusie: De mens is verantwoordelijk voor de ideeënwereld die hij rondom zich ‘verwekt’.

De wraakdemon van Dion Fortune

Lezen we D. Fortune, *Psychische zelfverdediging* ²². Dion Fortune's verhaal 'De schepping van een wraakdemon' beschrijft hoe haar intense wraakgevoelens onbedoeld een etherisch wezen, een wolfachtige demon, tot leven brengen. Gedreven door boosheid na een onrechtvaardige ervaring, ervaart ze een gedeeltelijke uittreding van haar etherisch lichaam. Hierdoor materialiseert haar wraakgedachte als een tastbare entiteit naast haar.

Wanneer ze zich realiseert wat ze heeft gecreëerd, raakt ze vervuld van afgrijzen. Haar leermeester in magie legt uit dat het wezen een gedachtevorm is, verbonden met haar via een etherische navelstreng. Als ze de wraakgevoelens niet loslaat, zou het demonische wezen zelfstandig kunnen worden en handelen. Fortune beseft dat ze een ethische keuze moet maken: het wezen vernietigen door haar woede los te laten of het laten voortbestaan met mogelijk gevaarlijke gevolgen.

Ze besluit het wezen terug te roepen en het via de zilveren koord in zichzelf op te nemen, een proces dat veel wilskracht en verbeelding vergt. Terwijl het wezen oplost, doorleeft ze een hevige innerlijke strijd, maar overwint uiteindelijk haar agressieve impulsen. Zo illustreert ze het psychische en magische belang van ethische zuivering en zelfbeheersing.

Zich een monnik visualiseren.

Alexandra David-Neel, auteur van *Magic and Mystery in Tibet* ²³, bereikte in Tibet de status van 'lama', een titel die zelden aan westerlingen en nog uitzonderlijker aan vrouwen werd toegekend. In haar boek beschrijft ze haar experimenten met de Tibetaanse praktijk van *tulpas* - gedachtevormen die door intense concentratie worden gecreëerd en schijnbaar een eigen leven kunnen gaan leiden.

David-Neel visualiseerde een gezette, goedmoedige monnik en gebruikte meditatie en rituelen om hem tot 'leven' te wekken. Na enkele maanden leek de tulpa een volwaardig lid van haar gezelschap, zichtbaar voor zowel haarzelf als haar bedienden. Hij vertoonde eigen gedrag en begon zelfs fysieke interacties te initiëren, zoals lichte aanrakingen. Soms wordt deze schim "een opstandige zoon" en men hoort wel eens van een geheimzinnig gevecht tussen de magiër en zijn schepsel, waarbij de eerste soms ernstig gewond of zelfs gedood wordt door de laatste. De dikke, gezette vriend liep hoe langer hoe meer gebogen en zijn gezicht verried een vaag spottende en boze blik. Hij werd ouder

²² Fortune D., *Psychische zelfverdediging*, een studie in occulte pathologie en criminaliteit, Amsterdam, Gnosis, 1937, 73-76, Zie ook op deze site het boek: *De Homo Religiosus* 7.4.1. Een wraakdemon

²³ David - Neel A., *Magic and mystery in Tibet*, London, Unwin paperbacks, 1939⁻¹, 1965, 219 (//Mystiek en magie in Tibet, Amsterdam, Gnosis, 1941). Zie ook op deze site het boek :*De 'Homo Religiosus'*, 7.2.4. Een gedachte beweegt zich vrij.

en kaler. Kortom, hij ontsnapte aan mijn controle. Uiteindelijk begon zijn aanwezigheid op haar zenuwen te werken en werd hij een ongewenste last. Het proces van ‘terugnemen’ bleek zwaar: pas na zes maanden intensieve mentale inspanning slaagde ze erin de tulpa terug in zich op te slorpen, net zoals Fortune dat had gedaan met haar wraakdemon. laten verdwijnen. Het opmerkelijke aan deze schepping was dat ook anderen haar creatie waarnamen. Haar getuigenis blijft een fascinerend voorbeeld van de kracht van de menselijke geest en de grens tussen werkelijkheid en illusie. Tot zover dit merkwaardige getuigenis van mevrouw Neel.

Beklemtonen we in deze tekst het volgende: “Soms wordt deze schim een opstandige zoon” en “het gezicht van de monnik verried een vaag spottende en boze blik en hij ontsnapte aan haar controle”. We ontmoeten in deze buiten-Bijbelse wereld andermaal de ons reeds vertrouwde ‘demonische’ trek en “de harmonie der tegengestelden”.

We hebben in wat voorafging enige toelichting gegeven over het hylisch pluralisme of het bestaan van vele soorten stoffelijkheid, over een aura, een uittreding, en over helderziendheid. Ook hebben we het ontstaan van een gedachtevorm ter sprake gebracht. En tenslotte hadden we aandacht voor de platonische ideeën en de schepping van fijnstoffelijke wezens. Met deze verduidelijkingen zijn we klaar om de samenvatting van ‘de vampier’ aan te vatten.

De vampier : samengevat

In dit verhaal gaat het om een overleden persoon die blijkbaar het individuele oordeel over zijn voorbije leven vreest en dit probeert te ontwijken. Hij weigert zijn etherische lichaam los te laten en wil het in stand houden. Maar daarvoor heeft hij extra energie nodig... Vatten we dit verhaal samen.

Rhodes werkt als verpleegster in dienst van dr. Taverner, die er – in zijn privékliniek -ongewone methoden op na houdt.

Op een dag wenst Miss Beryl Winters een onderhoud met dr. Taverner. Zij vertelt hem dat haar verloofde, Donald Craigie, haar plots niet meer wil zien. Zelfs niet als hij er zelf uitdrukkelijk om vraagt. Zulk een tegenstrijdig verzoek brengt Miss Winters aan het denken. Zij vraagt zich af wat hem plots mag bezielen. Zij is ervan overtuigd dat hij nog wel van haar houdt maar dat ‘iets’ hem dwingt om tegen zijn zin zo te handelen. Ook vertelt zij aan Taverner dat hij haar op een avond stiekem volgde. Toen hij haar naderde, trachtte hij om haar in de nek te bijten. Toch beheerste hij zich en vluchtte van haar weg. Dat was niet de Donald die zij kende, meende Beryl. Er was beslist iets ernstigs aan de hand met hem. De volgende morgen lagen enkele kippen in de buurt

dood in hun hok, hun nek was overgebeten. Men dacht dat een vos de omgeving weer onveilig maakte. Maar in stilte vroeg Beryl zich af of het iets met Donald kon te maken hebben. Taverner beloofde zich met de zaak bezig te houden en nodigde Donald uit voor een gesprek.

Donald vertelt dat hij tijdens de eerste wereldoorlog in de loopgraven een shellshock, een oorlogsneurose had opgelopen en sedertdien energie te kort had. Het was niet zozeer dat hij bloed wenste, maar wel dat hij op zoek was naar vitaliteit.

Dat was voor Taverner een niet onbelangrijk verschil. Hij weet dat een oorlog bij een aantal mensen het slechtste in hen naar boven kan brengen. Een gesneuvelde soldaat kan b.v. weigeren zijn verdere weg in de andere wereld aan te vatten, en verkiezen om met het 'etherisch dubbel' op aarde te blijven. Men spreekt dan van een 'aan de aarde gebonden spook'. Maar dat spook, dat 'dubbel' in leven houden, vereist energie. Zijn dode lichaam kan hem dat niet geven omdat het zich gewoonweg niet meer kan voeden. Een etherisch dubbel heeft uiteraard geen maag, en kan geen voedsel meer 'verteren'. Dan rest er enkel de energie, de fijnstoffelijke levenskracht die in het bloed van levenden aanwezig is, te stelen. Dus is Donald genoodzaakt die energie te ontnemen van mensen die nog in leven zijn. Meestal kan een gezond mens hieraan weerstand bieden. Als diens aura, het fijnstoffelijk lichaam dat het biologische omgeeft, gezond is en geen scheuren vertoont, is er nauwelijks gevaar. Dat is evenwel anders bij iemand die b.v. lijdt aan een shellshock. Door een explosie van een granaat kan een slachtoffer fysisch en psychisch – letterlijk – zo door elkaar zijn geschud, dat die aura een scheur heeft opgelopen. Dan kan diens levenskracht, 'prana' noemt men dat in het Oosten, letterlijk weglekken. En daar vindt het uitgetreden dubbel van de gesneuvelde soldaat wel zijn voedsel. Dus zal hij op geregelde tijdstippen letterlijk aan zijn slachtoffer kleven om diens levenskracht uit te zuigen. Maar zulks brengt op zijn beurt het slachtoffer in de problemen.

Ook hij krijgt een grotere behoefte aan energie, aan vitaliteit of levenskracht. Hij voelt zich steeds uitgeput. Hij moet nu inderdaad twee wezens van levenskracht voorzien, zichzelf en zijn ongenode gast. Vandaar zijn onderbewuste neiging om zijn verloofde tot bloedens toe te willen bijten. Maar het is zijn verloofde, en hij houdt van haar. Vandaar ook zijn moreel verzet. Omdat hij vreest dat hij uiteindelijk zichzelf niet meer zal kunnen beheersen, vraagt hij haar met nadruk om hem niet meer te zien. Taverner vermoedt dus dat Donald niet de oorzaak is, wel het slachtoffer.

En juist dat was voor de dokter een niet onbelangrijk verschil. De oorzaak moest aangepakt worden, niet het gevolg. En dat vermoeden wil hij door zijn verder onderzoek juist bevestigd zien. Ofschoon Beryl, zijn verloofde, van dit

nauwelijks weet heeft, toch voelt zij intuïtief aan dat Donald in nood is. Het siert haar dat ze hem wil helpen. Zij weet ook dat je met zulk een verhaal niet bij een gewone geneesheer terecht kan. Maar Taverner heeft als occultist en helderziende zo zijn methoden.

Taverner stelde Donald voor om enkele dagen ter observatie in het hospitaal te blijven. Dat gebouw is beschermd door een stolp, een soort van grote fijnstoffelijke luchtbel die het hele gebouw omgeeft en alle aanwezigen beschermt tegen ongenode gasten, zoals b.v. het spook dat aan Donald kleeft. Zo heeft Donald de kans om op adem te komen, te rusten en aan te sterken. Hij is er immers onbereikbaar voor zijn fijnstoffelijke parasiet. Dus is Donald dankbaar voor de hem aangeboden kans. En wat blijkt? Toen hij zich in het hospitaal aanmeldde, lukte het hem nauwelijks om over de drempel die het hospitaal scheidt van de buitenwereld, te stappen. Het spook wilde - tevergeefs - al zijn kracht aanwenden om te beletten dat Donald hem zou ontsnappen. “Je ziet het”, dacht Taverner bij zichzelf, “die stolp doet uitstekend haar dienst”.

De dagen gingen voorbij. Donald voelde zich geleidelijk beter worden. Ook zijn verloofde kwam hem bijna iedere namiddag bezoeken. Op een dag meldde de tuinman dat hij de vorige avond een Duitse krijgsgevangene in de tuin van het hospitaal had zien rondkijken. De eerste wereldoorlog was nog maar net beëindigd en niet alle Duitse krijgsgevangenen waren al terug in hun moederland. Anderzijds waren er nog vele Engelse gewezen soldaten die werk zochten op Engelse bodem. De tuinman vroeg zich af of Taverner nu de Duitse krijgsgevangene zou aangeworven hebben als werkkraft. Uiteraard vond hij dat hoogst ongepast en zei dat aan zijn baas. Taverner begreep wat er gaande was en stelde de tuinman gerust. Ook Rhodes, zijn assistente, zag in de tuin een bijzonder akelige fijnstoffelijke verschijning in ‘feltgrau’, het veldgroene uniform van een Duits soldaat. “Het ding loopt hier dus nog altijd rond” stelde Taverner vast. Hij neemt strengere maatregelen: Donald mag ’s avonds niet meer buiten komen en Beryl mag hem voorlopig niet meer bezoeken.

Een paar dagen later zag Rhodes dat Donald toch in de tuin van het hospitaal was en ze berispte hem. In de plaats van zich te verontschuldigen deed hij iets heel anders. Hij gedroeg zich erg vreemd, gromde naar haar en liet zelfs zijn tanden zien. Rhodes nam hem krachtig bij zijn arm, trok hem terug het hospitaal binnen en meldde dit incident aan Taverner. “Het schepsel heeft meer macht over hem dan ik dacht”, antwoordde Taverner. “Ik had gehoopt ‘het ding’ te laten verhongeren door Donald lang genoeg in het hospitaal te houden. Het etherische spook zou dan uiteindelijk niet langer levenskrachtig zijn en zo vanzelf tot ontbinding komen. Maar het was taaier dan gedacht.”

Taverner besloot dan maar tot een andere, een gevaarlijkere maar een meer effectieve aanpak : het 'ontzegelen' van de kamer van Donald. Dat is een magische bewerking waarbij deze kamer buiten de bescherming van de stolp kwam, die het hospitaal beschermde. Hij ging met zijn handen over de raamkozijnen, alsof hij er iets afveegde. Tenminste dat wat iedereen kan waarnemen. Mensen met het 'tweede gezicht', die dus helderziend zijn, zullen hierbij merken dat het een bewerking in de fijne stof is, waardoor de kamer van Donald buiten de grenzen van de stolp valt. "Zo", zei hij, "nu kan de geest van de Duitser naar binnen, en Donald kan naar buiten als hij wil. En nu maar afwachten en opletten".

Enige dagen later kwam de veldwachter vragen of we toch onze hond wilden binnen houden. Er waren weer enkele schapen doodgebeten, en dit in een straal van drie mijl rond het hospitaal. Rhodes vermoedde uiteraard wie de echte schuldige was. Dat kreeg de veldwachter niet te horen. Taverner verwachtte dat er die nacht iets ging gebeuren. Hij vroeg Rhodes om sportieve kledij aan te trekken, en zich te voorzien van een buigzame rubberen slang die eventueel als wapen kon gebruikt worden. Beiden wachtten af in een kamer onder die van Donald. Het raam stond op een kier en het licht werd gedoofd zodat men wel van binnen naar buiten kon kijken, maar niet omgekeerd.

Even later hoorden ze geritsel in de oude klimop tegen de muur. Het was Donald. Hij liep de heide in, onmerkbaar gevolgd door Rhodes. Plots sprong een verschrikt schaap op, achtervolgd door Donald. Men een lenige sprong wipte hij op het dier, dat struikelde en door de knieën ging. Maar achter hem dook plots iets schimmigs op, Rhodes herkende aan het half doorzichtige 'feldgrau' en het platte mutsje van het Duitse uniform, de geest van de overleden soldaat. Langzaam verzwakte de worsteling van het stervende schaap. Even later bewoog het niet meer. Donald stond recht en liep verder de heide in, gevolgd door zijn geest.

Rhodes vreesde dat hij zou trachten Beryl te bereiken. Zij achtte het raadzaam om Taverner hiervoor te waarschuwen en liep terug naar de kamer waar hij was achtergebleven. "Dat is ernstig "Rhodes", had hij geantwoord. "We moeten er onmiddellijk naar toe". Beiden sprongen in de auto en reden in de nachtelijke duisternis naar de woning van Beryl. Daar aangekomen hielden ze zich stil. Ze wilden de familie van Beryl niet wekken. Die was overigens onwetend gebleven over wat er zich allemaal afspeelde tussen Beryl, Donald, en de geest in feldgrau. In één van de kamers, waarvan het raam op een kier stond, kon een vrouw de slaap niet vatten. Ze had wellicht gedempte stemmen gehoord en kwam kijken. Het was Beryl. Ze herkende Taverner en Rhodes. Taverner gebaarde haar van stil te zijn en naar buiten te komen.

“Miss Winters”, zie Taverner gehaast, “we verwachten elk moment dat Donald hier zal aankomen en niet de beste bedoelingen heeft. Als je hem wil helpen te genezen ga ik iets zeer gewaagds doen. En als je je zenuwen de baas blijft, dan kan het niet mislukken.” Beryl knikte instemmend. Zij zou als een lokaas zijn, zowel voor Donald als voor het wezen in “feldgrau”. Taverner haalde uit zijn tas een lancet en maakte een kleine snede in haar hals. Enkele druppels bloed sijpelden tevoorschijn. Taverner zei dat ze eerst Donald moest trachten te lokken, en wanneer hij op haar afkwam, moest ze zich snel naar het huis begeven. Achter de hoek zouden Rhodes en Taverner klaar staan om zich over Donald en de schim te ‘ontfermen’. Moedig ging Beryl de tuin in en zette zich in het volle licht van de maan zodat hij haar zeker zou opmerken.

“Rhodes, als je Donald te pakken krijgt, klamp je jezelf aan hem vast alsof je leven ervan afhangt, maar zorg dat hij je niet kan bijten” waarschuwde Taverner, “zulke dingen zijn besmettelijk”. De spanning steeg. Donald had Beryl opgemerkt en liep naar haar toe, met in zijn zog dat andere wezen. Beryl liet hem tot op een tiental meter naderen en koerste dan naar het huis en liep de hoek om. Nog enkele meters en hij zou haar zeker kunnen grijpen. Rhodes liet Beryl door, sprong op Donald en hield hem in een stevige worstelgreep. “Los hem niet” zei Taverner, “terwijl ik met dat onding afreken”. Dat ‘onding’ scheen te begrijpen dat men het op hem gemunt had. Het loste zijn greep op Donald en wilde vluchten. Taverner ging er achteraan en trachtte het in een soort van fijnstoffelijk magische ‘driehoek’ te drijven, een voor gewone mensen onzichtbaar hok, maar voor een geest bijzonder werkelijk. En toen kwam het einde. De grijze vorm scheen te verflauwen tot het zich uiteindelijk helemaal oploste... in het niets.

Rhodes liet Donald los, die als een hoopje ellende in elkaar zakte. Beryl ging nu haar vader roepen, terwijl Rhodes en Taverner de bewusteloze Donald naar binnen droegen. Zoals gewoonlijk kon Taverner aan de vader een prachtig verhaal opdissen waarbij het hele gebeuren in een aannemelijk kader werd geplaatst, zonder dat hij de occulte aspecten hoefde te belichten. Donald was eindelijk bevrijd van zijn energie-rovende geest. Dus kende hij ook geen drang meer om elders op zoek te gaan naar levenskracht. Hij herstelde volledig. Enige tijd later werden Rhodes en Taverner uitgenodigd op het huwelijksfeest van de heer en mevrouw Craigie-Winters.

Toen het later wat rustiger werd in het hospitaal, bracht Rhodes het gesprek nog eens op deze hele historie. Nog niet alles over zulk een energieroof was haar duidelijk. Dus vroeg ze meer uitleg aan Taverner.

“Je hebt vast wel gehoord over het bestaan van zulke vampiers,” begon hij. “In West-Europa kwamen ze bijna niet meer voor, maar de oorlog die in 1914 begon, heeft een nieuwe opmars veroorzaakt. Wanneer een ongelukkige jongen

werd betrappt terwijl hij een gewonde soldaat beet, werd hij van de frontlinie verwijderd en gefusilleerd. Dat was bepaald geen gelukkige manier om zulke bloedzuigers te behandelen, tenzij men ook de moeite nam om ze volgens de oude traditie onschadelijk te maken en hun lichaam te verbranden.

Als iemand sterft, trekt het etherische lichaam samen met de ziel uit het fysieke lichaam. Het blijft dan drie dagen, of tot het lichaam begint te ontbinden, in de buurt zweven. Daarna verlaat de ziel het etherische lichaam, dat op zijn beurt ook afsterft. Pas dan betreedt de overledene de eerste fase van zijn post-mortem bestaan, de loutering.

Het is echter mogelijk dat er genoeg vitaliteit aanwezig is om het etherische lichaam bijna eindeloos bij elkaar te houden. Omdat het echter geen maag heeft, moet het zich vastklampen aan iemand die wel een maag heeft. Het ontwikkelt zich dan tot een parasitaire geest die energie van een medemens of zelfs meerdere mensen steelt. Dat is wat wij een vampier noemen.

In Oost-Europa weet men vrij veel over zwarte magie. Stel je nu voor dat iemand met zulke kennis wordt neergeschoten. Hij weet dat hij, wanneer zijn etherische lichaam na drie dagen afsterft, rekenschap moet afleggen voor zijn daden. Gezien zijn verleden kijkt hij daar niet naar uit. Hij zoekt dan verbinding met het onderbewustzijn van een levende ziel - mits hij een geschikt persoon kan vinden. Een sterk, positief karakter is daarvoor onbruikbaar. Hij moet iemand vinden met een negatief karakter, zoals je ziet bij bepaalde typen mediums. Daarom lopen ongetrainde mediums zulke grote gevaren. Een tijdelijke negatieve toestand kan bijvoorbeeld ontstaan door een shellshock. Daardoor kan zo'n overleden vampier zelfs een mens van een hoger type in zijn greep krijgen, om de energie die hij nodig heeft uit het bloed te verkrijgen .

“Maar waarom beperkt die overleden vampier zich dan niet tot één levend persoon, in plaats van hem anderen te laten aanvallen?” vroeg Rhodes. “Omdat de levende dan binnen een week zou sterven, en de overleden vampier zijn energiebron kwijt zou raken. In plaats daarvan werkt hij via de levende mens en dwingt hem om extra vitaliteit van anderen te stelen en die aan hem door te geven. De levende – die ongewild vampirizeert - heeft daarom niet zozeer een dorst naar bloed, maar naar vitaliteit, hoewel vers bloed het middel is om die vitaliteit te absorberen. Het fijnstoffelijke wezen dat we bij Donald zagen, was niets anders dan het etherische lichaam van een overleden persoon die aan deze wereld gebonden bleef.”

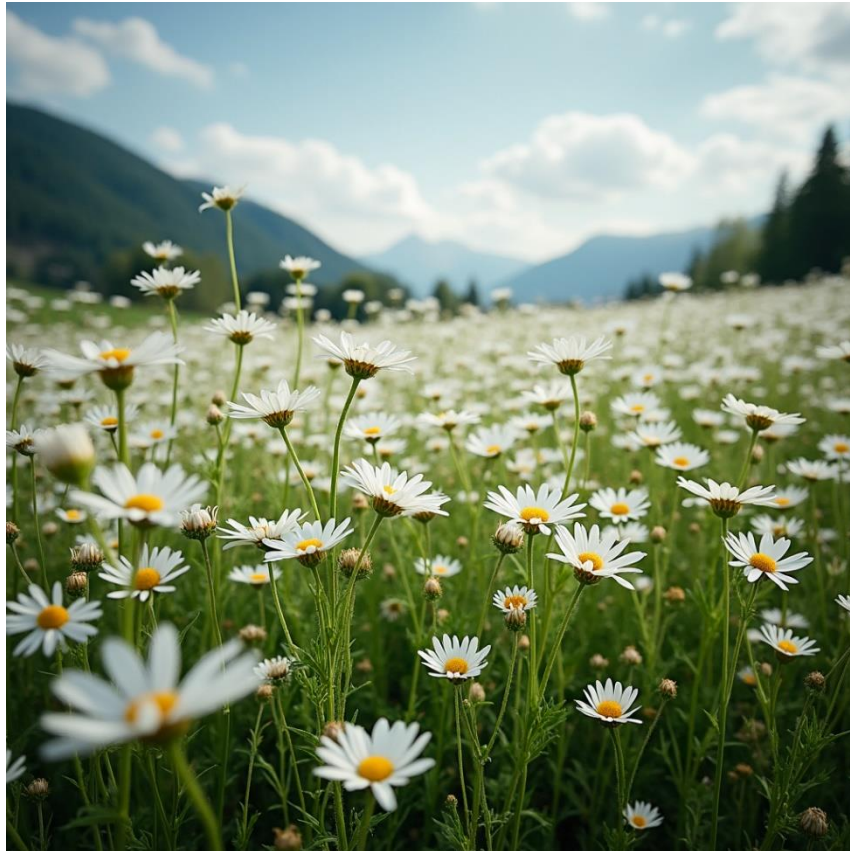
“Onze moderne tijd is gaan denken dat het hier niet om een misdaad gaat, maar om een ziekte. Men sloot de ongelukkige, die door deze gruwelijke obsessie werd geteisterd, op in een inrichting. Daar leefde hij meestal niet lang, omdat hij verstoken bleef van de energie in het bloed, zijn specifieke voedsel.

Maar nog niemand van die ‘verlichte’ denkers bedacht dat men hier misschien niet met één, maar met twee factoren te maken heeft: een slachtoffer dat naar vitaliteit zoekt en een fijnstoffelijke dader. Wat men werkelijk moet bestrijden, is niet zozeer het slachtoffer dat als gek werd bestempeld, maar het afschuwelijke afgedwongen bondgenootschap tussen een dode en een levende.”

“Om tot een juiste diagnose te komen, moet men echter ook de fijnstoffelijke kant van de werkelijkheid begrijpen. Maar wanneer een ‘verlichte’ denker zegt dat die niet bestaat omdat hij haar niet kan waarnemen, maakt hij een logische fout. Over wat hij niet kent, mag hij simpelweg geen uitspraken doen. Wat zou je zeggen als ik beweer dat Antarctica niet bestaat omdat ik er nog nooit ben geweest? Dat zou toch onzin zijn? Net zo maken zulke verlichte denkers een vergelijkbare fout: omdat ze die kant niet kennen, ontkennen ze haar bestaan.”

“Weet je, Rhodes, hoe meer je leert over de menselijke aard, hoe minder je geneigd bent te oordelen. Want dan zie je hoe zwaar, hoe ongelooflijk zwaar de strijd voor de mensheid werkelijk is.”

Tot zover deze samenvatting.

2. De teruggave van het ritueel; enkele vooropstellingen

Reïncarnatie of hergeboorte

Voor de gewone man mag het geloof in reïncarnatie of herbelichaming absurd lijken. Toch is het gemeengoed in heel wat culturen en occulte stromingen. De Bijbel vermeldt het zijdelings, onder meer daar waar de genezing van de blindgeborene (*Joh. 9:6*) ter sprake komt. De Joden vragen aan Christus: “Rabbi, wie heeft gezondigd? Hij of zijn ouders, zodat hij blind geboren werd?” Als deze passage representatief is voor de toenmalige mentaliteit, dan blijkt hieruit dat de Joden minstens geloofden in een bestaan dat aan het huidige leven voorafgaat, een bestaan dat bovendien zijn weerslag kan hebben op het huidige. Jezus antwoordde dat de man blind geboren is opdat de werken van God in hem geopenbaard zouden worden. Aanhangers van de reïncarnatieleer concluderen uit dit ontwijkende antwoord dat Jezus de reïncarnatieleer niet echt afkeurt. Hij had hier ruimschoots de gelegenheid toe. Mogelijk heeft Hij het thema niet publiekelijk willen bespreken.

Ook met betrekking tot Johannes de Doper vragen de Joden zich af of hij Elias is (*Joh. 1:19 e.v.*). “De Joden hadden uit Jeruzalem priesters en Levieten naar Johannes de Doper gestuurd met de vraag: ‘Wie bent u?’ Onomwonden verklaarde hij: ‘Ik ben de Messias niet.’ ‘Wie dan wel? Bent u Elias?’ vroegen ze. ‘Die ben ik ook niet,’ antwoordde hij.” Met andere woorden: de Joden vragen hem of hij een wedergeboorte is van een profeet die al lang geleden gestorven is.

In Marcus 6:14 lezen we: Koning Herodes hoorde over Jezus, want zijn naam was bekend geworden, en men zei: “Johannes de Doper is uit de doden opgewekt. Daarom zijn die krachten in Hem werkzaam.” Maar anderen zeiden: “Het is Elias,” en weer anderen: “Het is een profeet zoals andere profeten.” Toen Herodes dat hoorde, zei hij: “Die Johannes, die ik heb laten onthoofden, is uit de doden opgewekt.”

Matteüs 16:14 vermeldt dat Jezus aan zijn volgelingen vroeg: “Wie zeggen de mensen dat de Mensenzoon is?” waarop zij antwoordden: “Sommigen zeggen: Johannes de Doper, anderen: Elias; weer anderen: Jeremias of een van de profeten.” Maar ook dezen waren al overleden.

Ook J. Grant, in *Meer dan één leven* ²⁴, vermeldt dat zij haar boek *Gevleugelde Farao* in vele ‘afleveringen’ in trance dicteerde, terwijl iemand het – in die tijd – nog net in steno kon noteren. Eenmaal uit haar trance wist zij

²⁴ Grant J., *Meer dan één leven*, Deventer, Ankh-Hermes, 1973, 12. (// *Many lifetimes*, Victor Gollancz Ltd., London, 1968).

zelf niet wat ze gezegd had en was ze telkens zeer nieuwsgierig naar het vervolg van haar eigen belevenissen uit een vorig leven in Egypte.

Bekend is het getuigenis van Shanti Devi ²⁵. Rond 1930 beweerde de vierjarige Shanti Devi (1926-1987) dat ze al eerder in India had geleefd en dat ze zich dat nog goed herinnerde. Ze vertelde haar huidige ouders dat haar echte thuis eigenlijk in Mathura was, een plaats op ongeveer 150 km van haar huidige woonplaats. Ze beweerde daar nog heel wat personen, familieleden en plaatsen te kennen. Ze zou als Lugdi Devi gehuwd zijn geweest met de handelaar Kedar Nath en was tien dagen na de geboorte van haar zoon overleden. In Mathura woonde inderdaad een handelaar, Kedar Nath, die negen jaar eerder weduwnaar was geworden, tien dagen nadat zijn vrouw, Lugdi Devi, bevallen was van een zoon. Toen dit Mahatma Gandhi, de leider van de Indische nationalisten, ter ore kwam, startte hij een onderzoek. De conclusie was dat Shanti Devi inderdaad een reïncarnatie was van Lugdi Devi.

Ook heel wat bekende personen hebben hun geloof in reïncarnatie uitgesproken. We vermelden onder meer Pythagoras, Plato, Giordano Bruno, Paracelsus, Cyrano de Bergerac, Leibniz, Hume, Voltaire, Schopenhauer, Kardinaal Mercier, Edgar Allan Poe, Ralph Waldo Emerson, Humphry Davy, Henry Ford, Boeddha, Schiller, Goethe, Lessing, Nietzsche, Wagner en Shirley MacLaine, het boegbeeld van de New Age-beweging. Zij beweert, net zoals Fortune, nog herinneringen te hebben aan een leven in het oude Atlantis. Shirley MacLaine zegt zelfs de ondergang van dit continent te hebben meegemaakt.

D. Fortune, in *Esoteric Philosophy of Love and Marriage* ²⁶, maakt in dit verband een onderscheid tussen de 'personality', de persoonlijkheid als eenheid van een incarnatie, en de 'individuality', de individualiteit als eenheid van een veel ruimere evolutie. Wat de persoonlijkheid in haar ene leven ervaart, wordt na dit leven doorgegeven aan de individualiteit, die zich zo met de nieuw verworven ervaringen voortdurend verrijkt. Een occulte inwijding, ofschoon die in één welbepaald leven heeft plaatsgehad, dus in de 'personality' van die specifieke incarnatie, dringt door tot in de 'individuality'. In principe is ze hiermee in het onderbewuste van alle nog volgende levens actief.

Het blijft een merkwaardig feit dat dit volle bewustzijn, dat zich doorheen zijn lange evolutie steeds meer uitbreidt, bij de meeste mensen zo goed als geheel verduisterd wordt bij elke nieuwe incarnatie. Deze vaststelling vormt voor velen een ernstig bezwaar om de hypothese van reïncarnatie serieus te nemen. Slechts weinigen herinneren zich een vorig bestaan. Het lijkt erop dat

²⁵ Lönnerstrand S., Shanti Devi, een verhaal over reïncarnatie, Den Haag, Miranda, 1996. Zie ook http://en.wikipedia.org/wiki/Shanta_Devi

²⁶ Fortune D., *Esoteric Philosophy of love and marriage*, Wellingborough, 1974, 24.

wij bij de start van een nieuwe incarnatie alle vorige ervaringen vergeten zijn. Toch laten ze onbewust hun invloed gelden.

En nog dit; In het verhaal : “De ziel die niet geboren wilde worden”, lezen we in de originele Engelse versie : “It is only the man who does not realize as a personal fact the immortality of the soul who *talks* of a ruined life and opportunities gone never to return.” Vertaald krijgen we : “Alleen de man die de onsterfelijkheid van de ziel niet als een persoonlijk feit beseft, *praat* over een verwoest leven en over kansen die verdwenen zijn om nooit meer terug te keren”. De Nederlandse versie (p. 67) vermeldt niet de term ‘praat’ - we hebben hem hierboven gecursiveerd - maar gebruikt het woord ‘wauwelt’. Dat klinkt behoorlijk pejoratief.

Een mensenleven kan inderdaad verwoest worden door vele oorzaken. En wie dat moet doormaken kan mogelijk in een doorgedreven theorie menen dat het wel zal voorbijgaan, maar hij of zij zit er wel mee en heeft met al zijn of haar doorleefde pijn niet echt een troost aan zulk een filosofische bespiegeling. Die mens zit in acute nood en wil geholpen worden.

Doorgedreven zou men deze uitspraak van Taverner ook tegen hem kunnen gebruiken. Hij zoekt mensen op die hun leven ook verwoest kunnen vinden. Dit niet om hen te vertellen dat de kansen in hun huidige leven verdwenen zijn en dat ze er in een volgend leven wellicht beter zullen aan toe zijn. Hij zoekt ze op om hen uit hun huidige miserie te helpen. Medemenselijkheid en naastenliefde heet dat. Het zal de lezer geleidelijk duidelijk worden dat hij met zijn patiënten erg begaan is, en dat zijn krasse uitspraak in die zin mag genuanceerd worden.

Dat blijkt overigens duidelijk uit wat hij ergens in de tekst (p.15) zelf zegt : “Weet je, Rhodes, hoe meer je leert over de menselijke aard, hoe minder je geneigd bent te oordelen. Want dan zie je hoe zwaar, hoe ongelooflijk zwaar de strijd voor de mensheid werkelijk is. Niemand doet kwaad Omdat hij ervan houdt maar omdat dit het minst slechte van twee kwalen is”.

We verwijzen nog naar twee werken:

1. J. Herbert, *La religion d'Okinawa*, Paris, 1980. Okinawa (Ryukyu) is een eilandengroep tussen Japan en China. De religie aldaar is blijkbaar oeroud, want enkel ‘sacrale’ vrouwen werken er als paranormale genezeressen. Regelmatig stellen zij vast dat de kwaal waaraan iemand lijdt, in feite die van een voorouder is. Deze voorouder is vaak door geweld omgekomen. Zo had een vrouw keelpijn; door het nodige te doen voor haar gesneuvelde broer genas de vrouw meteen. “Zij leed aan haar broer!” (O.c., 59ss.).

2. P. van Eersel & C. Maillard, *J'ai mal à mes ancêtres (La psychogénéalogie aujourd'hui)*, Paris, 2002. Dit werk laat in vraaggesprekken zeven specialisten aan het woord die bevestigen wat de genezeressen op Okinawa vaststellen.

Een aantal hedendaagse zieners en magiërs, waaronder Dr. Taverner, stelt zonder omwegen dat reïncarnatie voor hen allang geen hypothese meer is, maar een vaststaand feit. Dion Fortune verwoordt het in één van haar werken zo : “For he who knows, the womb is a grave and the grave is a womb”, “Voor hij die weet, is de moederschoot als een graf, en een graf als een moederschoot”. Versta: met de ontvangenis in de moederschoot verlaat een geest zijn ware thuis om te incarneren in een biologisch lichaam, terwijl hij hieruit terug bevrijd wordt eens dat lichaam overlijdt en de geest terug naar zijn ware thuis kan gaan. Dat brengt ons opnieuw bij reïncarnatie en helderziendheid, maar dit laatste nu in een sterkere vorm.

De akasha of het geheugen van de wereld'

De term ‘mantiek’ komt van het oud-Grieks ‘mantikè technè’, het vermogen om als ziener of zienster op te treden. Een oud-Griekse term die daarmee zeer verwant is, is ‘mnèmosunè’, verruimd bewustzijn. Zo ‘ziet’ men “al wat ooit was, nu is, en ooit zijn zal”. Men ziet in verleden, heden en toekomst. Niet enkel losse feiten, maar vooral verbanden tussen vele feiten. Men ‘ziet’ wat met een feit samenhangt, men ziet de keten oorzaak-en-gevolg. De term ‘mnèmosunè’ vertalen, zoals meestal geschiedt, door ‘geheugen’ is daarom grotendeels foutief. Homeros en Hesiodus, de oudste Griekse literatoren, beroepen zich op zulk een verruimd bewustzijn. Een andere oud-Griekse term daarmee verwant, is ‘theoria’, op iets ingaan zo dat men er de redenen van begrijpt. De paleopythagoreeërs, de Griekse filosofen die de denker Pythagoras voorafgingen, stelden met Plato, de ‘theoria’ in hun filosoferen centraal. Vertalen door onze huidige term ‘theorie’ is maar zeer gedeeltelijk juist. Een soldaat op wacht, een bespieder bijvoorbeeld, doet aan ‘theoria’. Dit houdt in dat hij iets, iemand of wat ook, blijft ‘volgen’ om grondig te weten of er gevaar is. Als men zienschap in de grondige zin wil leren kennen, en er de theorie wil van bereiken dan moet men wat men ‘ziet’, de verruimde vorm van bewustzijn (mnèmosunè) en de doorgrondende graad van waarnemen (theoria) in het oog houden. Doet men dat niet, dan verarmt men een rijk gegeven zo dat er slechts onzin overschiet. Illustreer we die sterke vorm van helderziendheid met volgende getuigenis.

De gele rookdoos

Gatti (1896-1969) was een in Italië geboren ontdekkingsreiziger, auteur en samensteller van documentaires, die in de eerste helft van de 20e eeuw uitgebreid door Afrika reisde. Hij was lid van de Koninklijke Italiaanse Vereniging voor Geografie en Antropologie, en was een van de laatste grote ontdekkers van dit continent. Hij leidde dertien expedities naar Afrika en dit vanaf 1922 tot 1948.

De eerder sceptisch Gatti was bij herhaling getuige van magische rituelen, die wij heden nauwelijks voor mogelijk achten, en die hij, met het oog en de pen van een sceptische, doch geoefende waarnemer, getrouw op papier zette. Het zijn - nog steeds - zeldzame en waardevolle getuigenissen van verloren gegane, maar toch zo rijke culturen, die tot dan de eeuwen hadden getrotseerd. Zijn getuigenissen bevatten waardevol wetenschappelijk en antropologisch materiaal van vele culturen in hun oorspronkelijke, nog ongerepte omgeving. Het zijn culturen die, na het contact met de West-Europese en Noord-Amerikaanse beschaving, nagenoeg geheel verdwenen zijn.

Hij ontmoette op zijn reizen onder meer Twadekili, een helderziende en magisch begaafde sjamane, die haar hut en haar leven deelde met haar partner... een reusachtige python. Net zoals plantenenergieën sommige ziektes kunnen helen, zo geldt dat ook, en des te sterker, voor energieën van dieren, op voorwaarde dat men ze weet te beheersen.

Geven we een uittreksel uit zijn boek *Tamtams in de nacht*²⁷. Gatti is op een van zijn vele tochten in de wildernis zijn sigarettenkoker verloren. Tevergeefs heeft hij een aantal van zijn medewerkers op zoek gestuurd. Omdat hij aan die koker nogal gehecht is, stelt Xiposo, het dorpshoofd, voor om een bezoek te brengen aan Twadekili, de slangenbeweerster, genezeres en waarzegster. Gatti vertelt.

Xiposo, die zich herinnerde hoe gehecht ik was aan die sigarettenkoker, was ontstemd dat ik hem in zijn streek verloren had en voelde zich persoonlijk verantwoordelijk.

“Kom mee naar de slangenbezweerder,” drong hij aan. “Zij zal u zeggen waar hij te vinden is.”

Waarom niet? Ik had nog nooit de kans gekregen om de ziensgaven van een inlandse waarzegster voor een van mijn persoonlijke zaken op de proef te stellen. Dit was een uitgelezen gelegenheid en kon in elk geval geen kwaad.

We gingen meteen naar Twadelili's hut, en ditmaal verzocht zij ons binnen te treden. Mij bukkend om door de lage opening te kruipen - die in een Zoelohut de drievoudige rol vervult van deur, venster en schoorsteen -

²⁷ Attilio Gatti, *Tamtams in de nacht*, de gele rookdoos. De sikkels, Antwerpen, 1944 P. 113-114.

belandde ik in een halfduister vertrek. Mijn ogen, nog verblind door het zonlicht buiten, konden aanvankelijk weinig onderscheiden.

De slangenbezweerster zat zwijgend op de grond en wachtte tot wij haar het doel van ons bezoek zouden verklaren, wat ik onmiddellijk deed. In plaats van mij te antwoorden, richtte zij een welluidend geneurie tot een hoek van de hut. Toen kreeg ik een hevige schok.

Voor mijn ogen, inmiddels gewend aan het schemerlicht, verscheen de afzichtelijke kop van een enorme python. Langzaam rees het dier uit een soort nest omhoog en bewoog ritmisch heen en weer op het gezang van Twadelili. Hoger en hoger verhief het zich, tot het stokstijf bleef staan, zijn kleine boosaardige ogen strak op mij gericht.

Instinctief maakte ik een beweging om op te staan en mij terug te trekken, maar Xiposo's hand weerhield mij terwijl hij gebiedend fluisterde: "Spreek niet. Verroer je niet."

Ik wierp een blik op de tovenares. Zij was verstijfd en leek in een toestand van geestesvervoering te verkeren. Haar Mongoolse ogen fonkelden als twee schitterende strepen terwijl ze de python strak aanstaarde. De slang hield mij met zulke kracht in zijn greep dat mijn blik er als vanzelf weer naartoe werd getrokken. Gefascineerd, half gehypnotiseerd, kon ik niet anders dan staren.

Een vreemde, verdovende slaperigheid overviel mij. Maar toen klonk plots de stem van de tovenares - laag, metaalachtig, alsof ze van heel ver kwam, uit het verleden. Ze sneed door mijn bewustzijn als een speld, haarscherpe visioenen oproepend in mijn geheugen, als beelden op een film.

"Ik zie u, baaba. Jij zit op een omgevallen boomstam terwijl je metgezellen eten. Jij opent de gele doos van de rook. Jij rookt. Jij steekt de doos in uw zak."

Een pauze. De ogen van de python hielden de mijne gevangen, vaster, indringender, boosaardiger.

"Ik zie u, o vader. Jij staat op. Jij wandelt naar waar de zon opgaat. Jij zoekt naar iets. Jij doet zesmaal tien stappen, dan weer vier. Jij vindt wat je verlangt. Waar de drie bomen precies op één lijn staan. Met je mes snijd je een tak af. Je gaat zitten op een steen om de tak te ontschorsen en er een stok van te maken. De doos valt neer, glijdt onder de steen, die lijkt op een grote slangenkop."

Ik hoorde de tovenares hijgen onder de vreselijke inspanning, maar ik kon niet naar haar kijken. Mijn blik bleef onverbiddelijk gevangen in die van de slang.

“Dan sta je op. Je keert terug naar je vrienden en naar de grote wagen die rijdt zonder ossen. Ik heb gesproken.”

Een dof geluid trof mijn oor. Met moeite wendde ik mijn ogen af en draaide mijn hoofd. De tovenares was voorovergevallen en lag bewusteloos op de grond. Snel keek ik naar de python, maar die was in zijn nest verdwenen. Eindelijk was ik bevrijd van zijn verstikkende blik, al voelde mijn hoofd zwaar en pijnlijk aan.

Ik wilde de slangenbezweerster te hulp schieten, maar opnieuw hield Xiposo mij tegen. Hij greep mijn hand en trok me naar buiten.

“De slangenbezweerder heeft gesproken,” zei hij.

“Maar die enorme python... zal hij haar niet doden terwijl ze daar onbeschermd ligt?” vroeg ik verontrust.

Xiposo glimlachte om mijn onwetendheid. “Deze python leeft altijd bij haar in de hut. Hij is de belichaming van de geest der voorvaderen. Hij is haar onfeilbare raadgever, haar veiligste beschermer.”

Ik probeerde mezelf te vermannen, beschaamd tegenover mijn zwarte vriend dat ik zo onder de indruk was geraakt.

Gatti ging op zoek naar zijn sigarettenkoker, volgde de aanwijzingen van de tovenares en vond alles precies zoals zij het had voorzien. Geven we hieronder nog een merkwaardig voorbeeld van helderziendheid.

Een lama-Pokto zal zijn macht tonen

Naar E.R. Huc, *Souvenirs d'un voyage dans la Tartarie, le Thibet et la Chine pendant les années 1844, 1845 et 1846* ²⁸ De missionarissen Evariste Huc en Joseph Gabet begonnen in 1844 aan een jarenlange reis doorheen Mongolië, Tibet en China. In die tijd was dat een bijzonder gewaagde onderneming. Tibet was een verboden land voor vreemdelingen, die er ongenadig werden gedood. Beide lazaristen reisden er dan ook incognito. Hieronder een relaas van één van hun ervaringen.

“Ja, morgen is een grote dag. Een lama-Pokto zal dan zijn macht tonen. Hij zal zichzelf doden, zonder echter te sterven.” Wij begrepen dadelijk wat voor een plechtigheid al die Ordos-Tataren deed samenkomen. Een lama zou zich de buik opensnijden, zijn ingewanden eruit halen, ze voor zich neerleggen en ze daarna opnieuw op hun plaats leggen en zich ‘helen’ en worden zoals hij tevoren was geweest. Zulk een schouwspel, hoe

²⁸ Huc E.R., *Souvenirs d'un voyage dans la Tartarie, le Thibet et la Chine pendant les années 1844, 1845 et 1846*. In vertaling: Huc E.R., *Dwars door Mongolië*, 1953, Nijmegen, De koepel, 202-203.

weerzinwekkend en gruwelijk ook, is iets heel gewoons in de Tartaarse Lamakloosters.

De 'pokto' die zijn macht zal tonen, zoals de Tataren zeggen, bereidt zich lange tijd door vasten en bidden voor op deze geweldige daad. Gedurende al die tijd moet hij alle menselijke omgang vermijden en het meest absolute stilzwijgen bewaren. Als de vastgestelde dag is aangebroken, stromen alle pelgrims samen op het kloosterplein. Vlak voor de tempeldeur staat een groot altaar opgericht. Dan verschijnt de Pokto. Door de toejuichende menigte heen, gaat hij op het altaar zitten, neemt een groot mes uit zijn gordel, en legt dat op zijn knieën. Om hem heen zit een hele kring lama's. Die zetten dan de vreselijkste aanroepingen in, die bij deze afschuwelijke plechtigheid horen. Naarmate het gebed voortgaat, begint de Pokto steeds heviger te sidderen over zijn gehele lichaam en geleidelijk gaat deze siddering over in razende stuiptrekkingen..

Plotseling werpt de Pokto het doek af, waarin hij gewikkeld was, rukt zijn gordel los, grijpt het heilig mes en snijdt zich de buik van boven tot beneden open. Bloed spat naar alle kanten; voor dit afschuwelijke schouwspel werpt de menigte zich op de grond. Vragen worden de woesteling gesteld, over de meest verborgen dingen, over toekomstige gebeurtenissen, over het lot van bepaalde mensen. De pokto beantwoordt al deze vragen, en zijn woorden worden door iedereen als godsspraken aangenomen.

Is aan de vrome nieuwsgierigheid van de pelgrims voldaan, dan beginnen de lama's weer te bidden, nu kalm en statig. De pokto vangt met de rechterhand bloed op, dat uit zijn wond vloeit, brengt het naar zijn mond, blaast er drie maal op en werpt het de lucht in met een woeste schreeuw. Dan strijkt hij snel met de hand over de opengesneden buik en alles wordt ogenblikkelijk weer zoals het tevoren was. Van de duivelse bewerking houdt hij niets over. Alleen is hij dodelijk vermoeid.

Tot zover deze getuigenis der missionarissen. Huc gebruikt een aantal woorden om zijn mening over het gebeurde weer te geven: "weerzinwekkend, gruwelijk, afschuwelijk, duivels...". Dit zegt iets over zijn vooropstellingen als missionaris die niet met deze praktijken is vertrouwd. Men kan vanuit het standpunt van de Tibetanen echter van een zeer hoogstaand staaltje van magie spreken. Mensen op een dergelijke helderziende wijze raad geven in moeilijke levensaangelegenheden en hen helpen bij hun levensproblemen, daarvan kan men moeilijk beweren dat het 'duivels' is. De 'woesteling' beantwoordt de vragen van de mensen over de meest verborgen dingen, over toekomstige gebeurtenissen, en over het lot van bepaalde mensen. Dat alles wijst op een vorm van verruimd bewustzijn.

Als vooropstellingen van de volgende tekst van Fortune hadden we andermaal de klemtoon gelegd op de reïncarnatie en op de 'akasha' of het geheugen van de wereld. We illustreerden dit laatste met de getuigenis van de gele rookdoos en de pokto die zich de buik open sneed.

De teruggave van het rituaal : samengevat

De magiër, Dr. Taverner, is in uitgetreden toestand op verkenning in de 'wereld der gedachten'. Dat doet hij als hij de 'akasha' of "het geheugen van de wereld", zoals hij dat noemt, wil raadplegen. Rhodes, zijn assistente, houdt dan de hele tijd bij hem de wacht. Ze weet dat zulk een uittreden een levensgevaarlijke bezigheid is. Telkens als Taverner zijn lichaam verlaat, mag hij niet gestoord worden, en dit tot hij weer bij bewustzijn is. Hij is dan in een soort van trance, en zegt luidop wat hij ontmoet en ervaart. Eens terug bij bewustzijn heeft hij hiervan nauwelijks nog enige herinnering. Rhodes noteert ijverig wat hij zegt, en deelt dit alles nadien aan hem mee.

Taverner zegt dat hij de indruk dat een onbevoegd iemand aan het 'knoeien' is met een 'rituaal'. Dat is een soort handleiding voor het verrichten van magische ceremonieën. Hierbij worden krachtige fijnstoffelijke energieën gegenereerd. Zulke rituelen zijn machtige dingen die bij de leden van een loge het denkvermogen kunnen beïnvloeden. Taverner meent dat een lid van een loge zijn eed tot geheimhouding gebroken heeft en geheel buiten de loge deze energieën nu wil opwekken en wellicht ook misbruiken. Hij merkt tijdens zijn onderzoek dat het rituaal in de middeleeuwen eigendom was van een machtige Florentijnse loge. De toenmalige archivaris maakte, omwille van de liefde voor een vrouw, misbruik van zijn macht. Hij diende andere belangen dan die van zijn loge en liet het rituaal verdwijnen. Het werd nadien als verloren beschouwd. Nu, eeuwen later, lijkt het alsof iemand het gevonden heeft en het wil uitproberen. Als dat in handen komt van gewetenloze mensen zouden ze er akelige dingen kunnen mee bereiken. "En dat", zegt Taverner nog net voor hij zijn uittreding beëindigt, "moet ik beslist trachten te verhinderen". Rhodes merkt dat zijn trance overgaat in een diepe slaap, waaruit hij een tijdje later ontwaakt en weer bij zijn gewoon bewustzijn is. Dan vertelt ze hem aan de hand van wat ze genoteerd heeft, wat hij allemaal heeft gezegd.

Om ergens zijn zoektocht te beginnen besluit Taverner om bij de hem bekende loges na te vragen of zij een manuscript missen. Dat blijkt echter niet het geval te zijn. Dan plaatst hij een zoekertje in de krant waarin hij in enige passende en juist gekozen woorden omschreef wat hij zocht. Wie op de hoogte is, zou het wel begrijpen, zo meende hij. En wie wenste te reageren, kon een in welbepaald stofferig boekhandeltje in een oude Londense wijk terecht. Toen

Taverner zich wat later ging informeren, had de eigenaar nog niets ontvangen. Wel vernam Taverner dat er een concurrent was komen opdagen. Taverner is niet de enige die er naar zoekt. Hij veronderstelt dat het een zwarte loge is die het eveneens wil bemachtigen.

Om meer informatie in te winnen besluit hij om weer in trance te gaan, uit te treden en het oude manuscript op te zoeken door “het onderbewuste denkvermogen van het menselijke ras na te speuren”. Taverner is evenals zijn collega’s occultisten van mening dat van iedere gedachte en iedere daad beelden worden opgeborgen in ‘het denkvermogen van de totale werkelijkheid’. En nu tracht hij inzage te krijgen in de archieven die betrekking hebben op deze diefstal.

We citeren Rhodes. (p. 29).” In de kamer heerste een doodse stilte... en toen werd die stem doorbroken door een stem die niet Taverner’s stem was. “Het niveau van de archieven” klonk het, en ik vermoedde wat Taverner van plan was te doen : in geen andere hersenen dan de zijne kon dit buitengewone middel opgekomen zijn : het manuscript op te zoeken door het onderbewuste denkvermogen van het menselijke ras na te speuren. Taverner was, evenals zijn collega’s occultisten, van mening dat van iedere gedachte en iedere daad, beelden werden opgeborgen in het onderbewustzijn van de mens. Hij was evenwel ook van mening dat deze beelden ook worden opgeborgen in het denkvermogen van de natuur en nu trachtte hij zo inzage te krijgen in deze archieven. (...)”

In trance zegt Taverner plots : “ Il cinquecento, Firenze, Italia, (...). Ik moet Pierro della Costa hebben, die op veertien november 1898, om twee uur vijfenveertig minuten geboren werd. (...) Daarna gaat hij van zijn trancetoestand over in een diepe slaap, van waaruit hij even later ontwaakt. Rhodes vertelt hem weer wat ze genoteerd had. Nadat hij alles gehoord heeft, knik hij tevreden.

Taverner wil nu de dief van toen vinden. Het blijkt dat die terug geïncarneerd is in het Engeland van de 20ste eeuw, en dat hij bovendien zelfs in Londen woont. Via magische weg, dat is via niet bewuste, ja onderbewuste beïnvloeding, verplicht Taverner de dief van toen, om nu zijn misdaad te herstellen. De middeleeuwse dief krijgt dus in zijn huidige incarnatie de opdracht om het ritueel op te zoeken en het terug aan zijn loge te bezorgen. Zijn loge heeft de eeuwen getrotseerd en bestaat nog steeds. Eens die opgave volbracht kan hij aan zijn loge zijn spijt betuigen en haar leden verzoeken om hem terug tot die loge toe te laten. Want hoe dan ook, eens je door de passende rituelen hierin bent ingewijd, blijf je een ingewijde. Het mag de leek verbazen, maar een ingewijde blijft die inwijding behouden, ook bij alle volgende incarnaties. Tenzij het hem toch lukt dit ongedaan te maken. Maar dit is verre

van eenvoudig. Ook, onze dief van toen heeft hiervan zo goed als geen bewuste herinnering meer van.

Maar ergens, heel diep in het niet bewuste geheugen van ieder mens, zitten de herinneringen van alle vorige incarnaties veilig verborgen. Bij sommigen komen hiervan flitsen naar boven, anderen herinneren zich zelfs een heel leven uit een welbepaalde geschiedkundige periode. Degelijke zieners – hun aantal is beangstigend klein – zien bij een strenge concentratie van hun aandacht de vorige levens van een medemens. En enkele uiterst zeldzame en bevoegde magiërs tenslotte, kunnen het lot van hun medemens bovendien manipuleren, ten kwade of ten goede keren. En blijkbaar behoort Dr. Taverner tot deze laatsten. Via magisch weg wil hij op de huidige incarnatie van de dief inwerken. Deze zal dus in zijn hedendaags bestaan, vanuit het eigen onderbewuste, flitsen in zijn gewone bewustzijn doorkrijgen. En deze summiere ingevingen zullen hem naar het verdwenen ritueel leiden. Dat is wat Taverner beoogt.

Dan wacht hij af. Hij doorleest ongeveer alle nieuwsbladen die in Londen te vinden zijn. Enkele dagen later vermeldt een krant dat een jongeman, een zekere Peter Robson, betrappt werd op een inbraak in een Londens antiquariaat. Robson was een voornaam burger zonder strafblad. En toen zijn zaak in de rechtbank ging behandeld worden, haastte Taverner zich er naar toe.

Robson vertelde aan de rechter dat ‘iets’ hem naar dit huis had gedreven. Hij wist echter helemaal niet wat en waarom. Hij was overigens nog nooit in die buurt geweest. De rechter toonde zich eerst inschikkelijk, maar meende dat de beklaagde niet wilde meewerken en dreigde met een strenge straf. Dat was het ogenblik waarop Taverner in actie wilde komen. Hij was ervan overtuigd dat die jonge man de vroegere Florentijnse dief moest zijn. Hij vroeg het woord, zei dat hij dokter in de filosofie, wetenschappen en rechten was en dat hij de hele zaak kon toelichten en naar een goed einde kon brengen. Hij vertelde de rechter dat hij een ver familielid van Peter Robson was en dat deze wel eens last had van een gespleten persoonlijkheid. Hij belooft aan de rechter dat hij Robson in zijn hospitaal ging behandelen, en wilde voor hem ook borg staan en was bereid alle schade die bij de inbraak veroorzaakt was, te vergoeden. Met deze toezeggingen besliste de rechter om de man onmiddellijk in vrijheid te laten.

Eens buiten het gerechtsgebouw drukte Robson zijn grote dank uit aan Taverner. En jawel, er voegde zich een Florentijnse madonna bij het gezelschap. Robson stelde ze voor als Miss Fenner, zijn verloofde. In een flits begreep Taverner dat deze dame wel eens een reïncarnatie zou kunnen zijn van de vrouw voor wiens liefde Pierra della Costa indertijd bezweek en haar

het manuscript overhandigde waar ze om vroeg. Het hele gezelschap besloot nu om naar het antiquariaat te gaan en de eigenaar de gemaakte schulden te vergoeden. Taverner is er immers nog steeds van overtuigd dat het ritueel daar moet te vinden zijn. Bij hun aankomst werden ze door de eigenaar vriendelijk ontvangen en er ontwikkelde zich een gemoedelijk gesprek. Schijnbaar terloops vroeg Taverner of de man nog oude manuscripten bezit. De eigenaar knikt bevestigend en zegt dat hij nog een interessant document heeft. Dat bewaart hij echter achter slot. Wanneer hij het aan Taverner wil tonen blijkt het slot geforceerd te zijn. Het bewuste document was verdwenen. “Dat moet dan gebeurd zijn tijdens de rechtszitting”, zo meende de man. Weer bleek dat Taverner was niet de enige die het zocht, en dat men niet terugschrikte om immorele werkwijzen te gebruiken. Het gezelschap verliet het antiquariaat. Taverner en Rhodes gingen terug naar hun Hospitaal en overlegden de volgende stappen die ze wilden nemen.

Zodra ze het gerechtsgebouw verlieten, sprak Robson zijn grote dank uit aan Taverner. Al snel voegde zich een Florentijnse madonna bij het gezelschap. Robson stelde haar voor als Miss Fenner, zijn verloofde. In een oogwenk begreep Taverner dat deze dame wel eens een reïncarnatie kon zijn van de vrouw voor wie Pierra della Costa destijds bezweek en aan wie hij het felbegeerde manuscript overhandigde.

Het hele gezelschap besloot vervolgens naar het antiquariaat te gaan om de eigenaar de openstaande schulden te vergoeden. Taverner bleef immers overtuigd dat het ritueel daar te vinden moest zijn. Bij aankomst werden ze hartelijk ontvangen door de eigenaar, en er ontstond een gemoedelijk gesprek. Schijnbaar terloops vroeg Taverner of de man nog oude manuscripten in zijn bezit had. De eigenaar knikte bevestigend en vertelde dat hij een interessant document bewaarde, maar dat het achter slot en grendel lag. Toen hij het aan Taverner wilde tonen, bleek echter dat het slot geforceerd was. Het document was verdwenen. “Dat moet tijdens de rechtszitting gebeurd zijn,” vermoedde de man.

Opnieuw werd duidelijk dat Taverner niet de enige was die het document zocht en dat sommigen er niet voor terugdeinsden immorele methoden te gebruiken. Het gezelschap verliet het antiquariaat, waarna Taverner en Rhodes terugkeerden naar hun hospitaal om de volgende stappen te bespreken.

Na enige tijd nadenken zei Taverner tegen Rhodes: “Dan blijft er niets anders over dan terug te vallen op Pierro della Costa.” Hij besloot Robson uit te nodigen in zijn spreekkamer. Toen het zover was, bracht hij het gesprek op Florence, de Medici en Pierro della Costa. Taverner sprak met zoveel overtuiging en energie dat Robson langzaam in een trance raakte. Hij begon

zich meer en meer te identificeren met Pierro, de man die hij tijdens het cinquecento, in de 15e eeuw, in Florence in een vorige incarnatie was geweest.

Op het hoogtepunt van de trance vroeg Taverner rechtstreeks: “Pierro della Costa, waarom deed je dat?” “Omdat ik verliefd was,” antwoordde de jongeman. “En wat ik stal, zal ik terugbrengen.” Hij sprak niet met de stem van Robson, maar met een diepe en gezaghebbende stem, die van een ingewijde. Het was de stem van Pierro della Costa zelf.

Pierro stelde voor dat Taverner zijn wagen zou nemen, zodat hij zijn intuïtie kon volgen en hen naar de plek kon leiden waar het ritueel zich bevond. In de schemering van Londen gaf Pierro in trance de richting aan waarin Taverner moest rijden, totdat hij in een bepaalde straat vroeg te stoppen. “Vanaf hier moet ik alleen verder,” zei hij, waarna hij in een zijstraat verdween.

Taverner, voorbereid op alles, liet de motor draaien en droeg Rhodes op de nummerplaat van de auto te bedekken met een reisdeken. Niet veel later klonken snelle voetstappen. Pierro kwam aanrennen met een oud ingebonden boek, achtervolgd door een andere man. Razendsnel sprong Pierro in de wagen, en ze scheurden weg.

Terug in het hospitaal, enigszins bekomen van hun vlucht, vertelde Taverner dat hij met Pierro nog een taak te vervullen had. Ze voerden een occult ritueel uit, waarbij Pierro via Taverner het manuscript aan zijn loge aanbood. Taverner kende de juiste mensen om het document over te dragen. Pierro betuigde spijt voor zijn misdaad en werd weer in de loge toegelaten.

Samen besloten ze dat Pierro een tijdje Engeland moest verlaten, totdat de occulte storm die hij bij de zwarte loge had veroorzaakt, was gaan liggen. Taverner bracht het gezelschap naar een oude kroeg in de haven.

Terwijl ze daar iets nuttigden, verscheen een man in een kapiteinsuniform. Hij had de scherpe, verziende blik van een zeeman en keek mensen op een eigenaardige manier aan, alsof hij door hen heen zag. Het brandpunt van zijn blik leek een meter achter de persoon te liggen die hij aankeek. Rhodes had Taverner dit vaak zien doen wanneer hij iemands aura wilde lezen – die mysterieuze uitstraling die voor de ingewijden de innerlijke toestand van een persoon verraadt.

Taverner en de kapitein wisselden een teken uit, waaruit bleek dat de kapitein ook tot de loge behoorde. Pierro was in veilige handen en vertrok diezelfde nacht naar een land in Afrika.

Tot zover deze samenvatting.

3. De man die zocht : enkele vooropstellingen

Individuality en personality.

Zoals reeds aangehaald maakt D. Fortune ²⁹, een onderscheid tussen de ‘personality’, de persoonlijkheid als eenheid van een incarnatie, en de ‘individuality’, de individualiteit als eenheid van een veel ruimere evolutie. Wat de persoonlijkheid in haar ene leven ervaart, wordt na dit leven doorgegeven aan de individualiteit, die zich zo met de nieuw verworven ervaringen voortdurend verrijkt. De meeste mensen hebben geen herinneringen aan vorige levens, zodat hun ‘individuality’ hen zo goed als onbekend is. Toch kunnen zulke herinneringen de drempel van het bewustzijn overschrijden, ofschoon ze niet als zodanig herkend worden.

Bij zieners en magiërs is dat veel duidelijker. Geven we hierover Fortune het woord. Zij vertelt: “Taverner wist, evenals alle occultisten, dat de ziel reeds vele levens voor het huidige leven heeft gehad, en dat al die ervaringen de basis vormen van het karakter van heden. (...) Als hij een patiënt kreeg met problemen die niet onmiddellijk duidelijk waren, was het zijn gewoonte diens

²⁹ Fortune D., *Esoteric Philosophy of love and marriage*, Wellingborough, 1974, 24.

verleden te onderzoeken. Dit deed hij door het archief van de vorige levens na te gaan. Hij gebruikte dan de geheime methoden die hij grondig beheerste. Eerst beschouwde ik die archieven als pure verbeelding. Maar nadat ik gezien had hoe hij hierdoor in staat was te voorspellen wat een patiënt zou gaan doen, en ook in welke omstandigheden hij zich zou bevinden, dacht ik daar anders over. Ik begon in te zien dat die eigenaardige Oosterse theorie wel eens de sleutel zou kunnen zijn tot heel wat merkwaardige dingen in het menselijke leven.

Gelijkenis en samenhang.

Vanwaar b.v. de plotse sympathie of antipathie voor iemand die je nog nooit eerder hebt ontmoet? Waarom reis je graag naar het ene land en niet naar het andere? Waarom werk je graag met een wichelroede? Een ziener zou je wel eens heel gedetailleerd kunnen beschrijven dat je in het verleden al een band had met iemand, dat je een leven hebt geleefd in dat of dat land, en dat je aardstralen aan het opmeten was in een of andere oude cultuur. Ook kan het gebeuren dat het zien van een oud voorwerp je aan het mijmeren zet. Mogelijk herkende je het vanuit een vorig leven. Dat kan dat op zijn beurt een soort van 'geleider' zijn om nog andere herinneringen uit die tijd in je bewustzijn te brengen. Ook hier, net zoals in het gewone leven, spelen gelijkenissen en samenhangen een rol. Een moeder die een meisje met een rossige haartint ontmoet, zal automatisch aan haar dochter denken die dezelfde kleur van haar heeft. En vindt ze een paar schoenen die aardig bij haar handtas passen, dan speelt de prijs niet meer zo een grote rol. Hier betreft het geen gelijkenis, de schoenen gelijken niet op een handtas, maar er wordt gelet op de samenhang: passen schoenen en rugzak goed bij elkaar?

***Ik meende zachtjes te knijpen* ³⁰.**

Robert A. Monroe beschrijft in zijn boek *Uittredingen* ³¹, een bewuste uittreding waarbij hij zijn vrouwelijke collega Rita, tijdens het weekend bezocht toen ze in haar keuken was. Vanuit zijn uitgetreden lichaam zag hij dat Rita met twee meisjes aan het praten was. Monroe probeerde hun aandacht te trekken, wat niet lukte. Toen hij Rita vroeg of ze zich zijn bezoek zou herinneren, meende ze zijn stem in haar hoofd inderdaad te horen. En ze knikte even bevestigend. Om zeker te zijn dat ze zich zijn bezoek wel degelijk zou herinneren, kneep hij haar in haar zijde. Ze reageerde geschrokken. Enkele dagen later confronteerde Monroe haar met dit bezoek. Rita keek hem

³⁰ Zie ook op deze site het boek : De homo religiosus, 7.3.3. Telepathische suggestie

³¹ Monroe R., *Uittredingen, Experimenten buiten het lichaam*, Deventer, Ankh-Hermes, 1980, 58.

verbaas aan : “Dus jij was daar echt?” zei ze. Dan toonde ze hem twee blauwe plekken op de exacte plek waar hij haar had geknepen. Blijkbaar heeft zijn fijnstoffelijk knippen hier een zichtbaar effect in de fysieke wereld. Het is niet onlogisch te veronderstellen dat Robert in een vorig leven een magiër moet zijn geweest.

Ik zal u in mijn astrale lichaam bezoeken.

Marguerite Gillot, *Op de drempel van het onzichtbare* ³², vertelt een gelijkaardige geschiedenis. Zij had contact met een oude ingenieur die zich serieus bezighield met radiësthesie en astrale projectie. Op een dag beloofde de ingenieur om haar 's nachts in zijn astrale lichaam te bezoeken. Zij vergat dit gesprek, maar kreeg die nacht rond half twee het gevoel van een onzichtbare aanwezigheid aan het voeteneinde van haar bed. De volgende dag belde de ingenieur en bevestigde hij dat hij haar in uitgetreden toestand had 'bezoekt' en had gemerkt dat ze nog een boek aan het lezen was. Hij wist niet alleen het exacte tijdstip, maar kon ook nauwkeurig haar nachtjapon beschrijven.

Bewustzijn zonder hersenactiviteit

Het artikel uit Science, *Au-delà de la mort* ³³ (Où se situe la conscience) geeft een verslag van een bijzondere bijna-doodservaring (BDE) die Pam Reynolds onderging tijdens een operatie met volledige narcose. Deze vond onder strikte medische controle plaats. De operatie werd bovendien op film vastgelegd en is te bekijken op de documentaire *Surviving Death* ³⁴. Ook *National Geographic* wijdt een documentaire aan deze bijna-doodservaring. Tijdens een hersenoperatie werd haar brein tijdelijk volledig zonder bloed en zuurstof gezet, terwijl haar lichaams- en hersenactiviteit nauwkeurig werden gemonitord. Ondanks deze diepe inactiviteit rapporteerde Pam na haar ontwaken dat ze tijdens die ingreep uitgetreden was. Ze zweefde boven haar biologische lichaam en had haar operatie gevolgd. Eens terug bij bewustzijn kon ze het verloop hiervan beschrijven, en vertelde wat de artsen ondertussen aan elkaar hadden gezegd. De Amerikaanse hartspecialist Michael Sabom, aanvankelijk sceptisch over BDE's, concludeerde dat Pam's ervaringen niet

³² Gillot M., *Op de drempel van het onzichtbare*, Deventer, Kluwer, 1960. (// Aux portes de l' invisible, Paris), 1960, 25-27.

³³ Science (revue), Paris, 2003, Juillet (Dossier: Au-delà de la mort), 69/71 (Où se situe la conscience?)

³⁴ <https://www.netflix.com/be/title/80998853>, Zie ook het boek op deze site : De Homo Religiosus, 6.1.1. Uittredingen zonder direct gevaar.

verklaard konden worden door hersenactiviteit, aangezien haar EEG tijdens de operatie volledig plat was.

Dit roept fundamentele vragen op over de relatie tussen bewustzijn en hersenwerking. De vraag rijst of bewustzijn spontaan ontstaat uit de activiteit van de hersenen, zoals materialistische en wetenschappelijke opvattingen dat stellen. Of kan bewustzijn ook onafhankelijk van een materiële structuur bestaan, zoals de paranormale 'wetenschappen' dat al eeuwen stellen? Blijkbaar wijze zulke experimenten uitdrukkelijk naar een bewustzijn dat ook kan bestaan zonder enige hersenwerking.

Met dit alles zijn we klaar om met de lezing van het volgende verhaal te starten.

De man die zocht: samengevat.

Arnold Black, een piloot, raakte met zijn toestel in een duikvlucht en trok pas heel laat op, waardoor het vliegtuig een noodlanding moest maken. Arnold raakte gewond aan zijn hoofd en lag drie dagen in coma. Toen hij weer bijkwam, had hij het gevoel dat hij iemand moest zoeken. Het leek alsof hij tijdens die korte duikvlucht een aanwijzing had gekregen over wat hij zocht: een vrouw. Alleen wist hij niet zeker of ze echt bestond of slechts een verzinsel van zijn verbeelding was. Hij voelde zich genooddaakt haar te zoeken en reed de hele dag als een bezetene rond in zijn sportwagen.

"Een interessant geval," zei Taverner. "Ik denk dat we zijn vorige levens moeten nagaan om hier wijs uit te worden."

De volgende dag vertelde Taverner aan zijn assistente Rhodes dat hij met zijn methode - waarbij hij in trance de zogenaamde 'Akasha' of het 'wereldgeheugen' raadpleegde - de vrouw had gevonden. Ze was op dat moment geïncarneerd op aarde en was slechts drieëntwintig jaar oud. "En nu maar afwachten," besloot hij, "want vroeg of laat zal dat enorme verlangen van Black hen wel bij elkaar brengen."

Een week later bracht een zekere Miss Tyndall haar dochter Eliane bij Taverner. Ze maakte zich zorgen omdat Eliane aan hallucinaties leek te lijden. Eliane beweerde dat ze al meerdere keren een fijnstoffelijke verschijning op haar slaapkamer had waargenomen. Bovendien zei ze geen rust te zullen kennen totdat ze hier duidelijkheid over had. Taverner besloot haar enkele dagen ter observatie in zijn hospitaal op te nemen.

Eliane gedroeg zich echter dagenlang volkomen normaal. Op een avond vroeg ze aan Rhodes of ze een avondwandeling mocht maken buiten het domein van het hospitaal. Rhodes vond dat een goed idee en vergezelde het

meisje. Terwijl ze luisterden naar de stilte en het gefluit van de vogels, werd de rust plots verstoord door een auto die veel te snel reed en flink wat lawaai maakte. Eliane kreeg toen het gevoel alsof haar ziel uit haar lichaam werd gerukt. Ze moest naar adem snakken. Ze verlangde naar iets, maar wist niet wat.

Toen ze die avond terugkwamen in het hospitaal, was Taverner er niet. De dokter was opgeroepen omdat er in de buurt een auto de bocht had gemist. De bestuurder was gewond en moest dringend geopereerd worden. Hij werd naar het hospitaal van Taverner gebracht, die samen met Rhodes de ingreep uitvoerde. Daar lag hij dan, opnieuw in coma. “Het is Black,” zei de dokter tegen Rhodes, “en dat is toch een merkwaardig toeval.”

Terug naar Eliane Tyndall. Zij kon de slaap niet vatten. Rhodes vond haar rechtop in bed zittend en bijzonder opgewonden. “De verschijning is hier weer,” fluisterde ze. Taverner werd erbij gehaald. Het bijzondere aan zulke begaafde mensen als Taverner is dat hun helderziendheid dit vermogen bij anderen stimuleert. Het lijkt wel een beetje besmettelijk te zijn. Na een tijdje bij het bed van Eliane de verschijning te hebben geobserveerd, fluisterde Taverner in het oor van Rhodes: “Kijk, Rhodes, zelfs jij moet dat kunnen zien. Het is een fijnstoffelijk lichaam van iemand. Iemand is tijdens de slaap uitgetreden en om de een of andere reden is het hier aanbeland.”

Langzaam materialiseerde het zich meer en meer. Nu herkende Rhodes het ook. Het was het uitgetreden lichaam van Arnold Black. Ook Eliane zag het. Ze wilde het grijpen, maar tot haar ontzetting gingen haar armen door de zilvergrijze mist heen.

“Wat betekent dit allemaal?” fluisterde Rhodes aan Taverner.

“Kijk, Rhodes,” gebod hij, “kijk hoe dun de navelstreng van de verschijning wordt. Nog even en die breekt helemaal af en kan het niet meer terug in het biologisch lichaam. Maar dan moeten we ons naar Black haasten, want dat betekent dat hij stervende is. We moeten deze schim zo snel mogelijk terug in zijn lichaam krijgen.”

Onmiddellijk beval hij Eliane op te staan en hem te volgen. “Nee, ik kan die schim toch niet alleen laten,” klaagde ze. “Het zal je volgen,” verzekerde Taverner haar. Ze haastten zich naar de kamer van Black. De schim volgde inderdaad het meisje.

Taverner wees naar de bewusteloze patiënt in het bed.

“Heb je deze man ooit gezien?” vroeg hij aan Eliane.

“Nog nooit,” antwoordde ze. Toch bleef ze hem gefascineerd bekijken, alsof er iets uit haar diepere geheugen, uit gebeurtenissen van eeuwen geleden, naar boven kwam.

“Wat betekent deze man voor je?” vroeg Taverner.

“Alles,” antwoordde ze ontroerd.

“En wat heb je voor hem over?” vervolgde de dokter.

“Alles,” klonk het opnieuw. Teder omarmde ze zijn gekneusde en gebroken lichaam. En zie, heel geleidelijk drong het fijnstoffelijk lichaam van Black terug in zijn biologische lichaam. De dood kreeg geen kans.

Door de goede zorgen van Taverner en Rhodes, maar vooral door de grote liefde waarmee Eliane haar Black verzorgde, herstelde hij goed. Na enkele weken was hij genezen.

En enige weken later trouwden de dolgelukkige Arnold Black en Eliane Tyndall. Ze gingen op huwelijksreis, en dit uiteraard met zijn sportwagen. Alleen reed Arnold nu veel rustiger dan hij gewend was. Hij hoefde zich niet meer te haasten. Beiden hadden immers gevonden wat ze zochten: elkaar.

Na hun vertrek vroeg Rhodes: “Taverner, wat is hier precies gebeurd? Wat is het verband tussen dit alles?”

Taverner staarde een tijdje naar de oneindige hemel boven hen. “Wij hebben vele levens, en met onze gedachten kunnen wij heel wat,” begon hij. “Ik heb hun vorige levens nagegaan door de Akasha-archieven te raadplegen. Dat is de plaats of sfeer waar alle gedachten en gebeurtenissen voor eeuwig bewaard blijven. Ik zag dat ze in alle opeenvolgende levens altijd gelukkig getrouwd waren geweest. Behalve in één. Zij was toen een Egyptische prinses, hij een arme bedelaar. In die cultuur mochten nietige bedelaars nu eenmaal geen goddelijke prinsessen beminnen. Als straf voor die heiligschennende daad werd hij vanaf het dak van het paleis geduwd en viel hij dood neer op de stenen vloer van de binnenplaats. Zijn laatste gedachten tijdens die val waren bij zijn geliefde.”

Taverner pauzeerde even en keek Rhodes scherp aan. “En nu begrijp je waarom de duikvlucht in zijn vliegtuig, diep in zijn onderbewuste, iets van die oude herinnering naar boven bracht. Juist in die luttele seconden, toen de aarde gevaarlijk en dodelijk dichterbij kwam, verscheen ook de herinnering aan zijn geliefde van toen, nu duidelijk voor zijn ogen.

Er is de ‘val’ van de duikvlucht en de ‘val’ van het dak. Door de gelijkenis, het naar beneden tuimelen, kwam de samenhang bloot te liggen: het verlangen naar de vrouw voor wie zijn liefde - letterlijk - de eeuwen omspande.”

4. De ziel die niet wilde geboren worden : enkele vooropstellingen.

Trance? Dat is niet het volle bewustzijn.

J. Grant, *Meer dan één leven*³⁵, vermeldt de omstandigheden waarin zij een ander boek van haar getiteld: '*Gevleugelde farao*', schreef. Het is een gedetailleerde en zeer poëtische beschrijving van een vorig leven toen ze een prinses was in het oude Egypte. Bij het samenstellen van het boek ging zij in een diepe trance, waarbij ze in zich dat leven opriep. Ze dicteerde in vele 'afleveringen' het hele boek. Tijdens dat dicteren noteerde iemand wat ze zei in steno. Bandopnemers bestonden toen nog niet en het dicteren ging soms razendsnel. Eens uit haar trance wist zij zelf niet wat ze gezegd had. Ze was dan ook telkens zeer nieuwsgierig als de persoon die de het verslag had neergepend, haar eigen belevenissen uit een vorig leven in Egypte ten gehore bracht.

³⁵ Grant J., *Meer dan één leven*, Deventer, Ankh-Hermes, 1973, 12. (// *Many lifetimes*, Victor Gollancz Ltd., London, 1968).

Staan we hier toch even bij stil. Grant gaat in een trance en weet niet wat ze zal zeggen. Men kan dat zelfhypnose noemen, maar eigenlijk is het 'zelf' van Grant hier totaal afwezig. Zij is 'zichzelf' niet, noch in haar 'personality', noch in haar 'individuality'. Maar dan moet zij beheerst zijn door een ander wezen dat haar infrastructuur gebruikt om het boek te dicteren. Met andere woorden : zij is 'bezeten'. Het woord klinkt wat zwaar omdat we ons daar gewoonlijk veel ruwere scènes bij voorstellen. Het punt blijft dat Grant haar zelfbezit verkiest. En dat juist wijst op wat bedoeld wordt met de uitdrukking 'in de greep zijn van de elementen van de wereld'. Ogenschijnlijk is er weinig aan de hand, maar men is nooit zeker of men, ook na de trance, terug het volledige bezit over zichzelf heeft herwonnen. Bij een hypnose is dat niet anders. De hypnotiseur heeft het fijnstoffelijke lichaam van de te hypnotiseren persoon uit diens lichaam 'geduwd', en het zijne zo uitgebreid dat het op die wijze het lichaam van de gehypnotiseerde omvat. Dan kan hij zijn wil opleggen. De vraag blijft of hij, eens de hypnose beëindigd is, de hypnotiseur zich volledig heeft teruggetrokken. Experimenten met post-hypnotische suggesties doen vermoeden dat zulks niet steeds het geval is. Bovendien kan de vraag gesteld worden of de hypnotiseur zelf een volledige controle heeft over zichzelf, of zijn er met de hypnose ook andere wezens binnengedrongen. De vraag is niet zo vreemd. Denken we b.v. aan de tulpa die Mevrouw David-Neel tot leven bracht. We zien dat zelfs bij een zo magisch gevormde iemand als zij, haar schepping toch aan haar controle ontsnapte en opstandig werd. Kenners staan daarom zeer huiverig bij iedere vorm van hypnose, inbegrepen de zelfhypnose. De wereld van de buitennatuur blijft hoogst verdacht. We hebben reeds eerder vermeld dat de gelovigen der buiten-Bijbelse religies zelf van hun goden zeggen dat ze onbetrouwbaar zijn.

Waarom deze uitweiding? Heel eenvoudig. Taverner werkt analoog. Zo verduidelijkt hij in het volgende verhaal aan Rhodes, zijn assistente (p. 58): "Dus zou je eens willen zien hoe ik zo een archief onderzoek? Ik gebruik verschillende methoden. Soms verkrijg ik ze door de patiënt te hypnotiseren, soms door kristalkijken. Soms lees ik de informatie die ik zoek gewoon in het onderbewuste denkvermogen van de natuur. Wij geloven dat iedere gedachte, en iedere impuls in de wereld, opgetekend worden in de akasha archieven. Zo noemt men dat in het Oosten. Het lijkt een beetje op het naslaan van onderwerpen in een encyclopedie. In dit geval ga ik deze methode gebruiken." En even later (p. 59) verduidelijkt Rhodes aan de lezer : "Hij herinnerde zich zelden iets van hetgeen er gedurende zijn trancetoestand was voorgevallen". Met andere woorden, ook Taverner is zichzelf niet. Hij blijft overgeleverd aan de elementen van de buitennatuur.

Kan het ook anders? Blijkbaar wel. Een ziener die leeft in vriendschap met de Bijbelse God, en zich dus in de bovennatuur situeert, behoudt bij dit raadplegen van die 'akasha', van wat was, wat is, eventueel wat zal zijn, steeds het volle bewustzijn en zelfbezit. Hoe bereikt zo iemand dat? Dat is een zeer goede vraag. Wellicht heeft het te maken met een doorgedreven Trinitair gebedsleven, en dit vele levens na elkaar, met een hoge moraal, met tegemoet te komen aan de noden van de mensen, zonder onderscheid des persoons. En vooral : met de mensen heel graag te zien.

En na deze toelichting kunnen we ook het volgende verhaal aanvatten.

De ziel die niet wilde geboren worden : samengevat.

Mona zat er afwezig bij toen haar moeder, mevrouw Cailey, dokter Taverner om een gesprek vroeg.

“Ze is nooit een gewoon kind geweest,” begon de moeder. “Sinds haar geboorte heeft ze nooit enig betekenisvol geluid gemaakt. Ik heb haar nooit horen huilen of lachen. Vlak na haar geboorte zag ik wel een korte glimp van leven in haar ogen. Het was bijna alsof ze even om zich heen keek en zich afvroeg in wat voor vreemde wereld ze terecht was gekomen. Maar even later verdween die blik... en dat voor altijd,” zuchtte ze. Ze veegde haar tranen weg en ging verder: “Tijdens haar hele kindertijd staarde ze wezenloos voor zich uit. Haar lichaam groeide wel, maar haar gezicht bleef al die tijd zonder uitdrukking. Het leek alsof ze geen contact wilde maken. Ze heeft nog nooit een zinnig woord gezegd. We hebben geen enkel onderzoek overgeslagen, maar niemand kon ons helpen. Toen hoorden we van uw ongewone methoden, en we wilden die kans niet laten liggen.”

“Ik kan haar een tijdje in mijn kliniek opnemen voor observatie,” stelde Taverner haar gerust. “Als het haar hersenen zijn die niet goed functioneren, vrees ik dat ik niets kan doen. Maar als haar denkvermogen nog onvoldoende ontwikkeld is, dan kan ik haar misschien wel helpen.”

Mevrouw Cailey besloot Mona voor een tijdje aan de goede zorgen van dokter Taverner toe te vertrouwen. Zijn assistente, dokter Rhodes, onderzocht Mona grondig, maar vond geen medisch probleem.

“Heeft u nog enige hoop voor zo'n zwakzinnige patiënt?” vroeg ze uiteindelijk aan Taverner.

“Dat weet ik nog niet,” antwoordde hij. “Ze is zwakzinnig geboren. De oorzaak van haar toestand kan dus niet in dit leven liggen. Ik wil eerst nagaan of er iets ernstigs is gebeurd in haar vorige incarnaties. In zulke gevallen is het voor mij duidelijk dat de oorzaak vóór haar geboorte ligt, wellicht in een

vorig leven. Ook zal ik haar horoscoop bekijken om te zien of zij mogelijk een schuld op zich heeft geladen. En als dat zo is, onderzoeken of de tijd rijp is om die schuld in dit leven af te lossen.” Ik vraag me af of jij wel enig idee hebt van het mentale proces dat aan de geboorte vooraf gaat? Vlak voor de geboorte ziet de ziel haar toekomstige leven, als een film, niet alle details, maar de grote lijnen, zoals door haar karma bepaald. Aan die dingen kan zij niets veranderen, maar afhankelijk van haar reacties daarop worden haar volgende levens bepaald. Ofschoon men dus in het huidige leven niet kan veranderen aan zijn of haar lot, ligt toch onze toekomst in onze eigen hand.”

Met dit doel voor ogen bracht Taverner zich op een avond in een diepe zelfhypnose. Zijn fijnstoffelijk lichaam verliet zijn fysieke lichaam en ging op zoek naar de benodigde informatie. Rhodes was al enigszins vertrouwd met deze ongewone werkwijze van haar baas. Ze noteerde alles wat hij zei, want zodra hij terug in zijn lichaam was, wist hij niet meer wat hij had verteld.

Zijn assistente bekeek haar aantekeningen en bracht verslag uit. “Je hebt haar Griekse en Egyptische levens heel snel voorbij zien gaan,” vertelde ze. “Blijkbaar zijn er voor Mona in die periodes geen grootse dingen gebeurd. Maar dat veranderde toen je haar leven in het vijftiende-eeuwse Italië doorgrondde. Toen heette ze Carla Bianchetti en was ze de dochter van een hertog. Ze had een zus die verloofd was met een zekere Giovanni Sigmundi. Carla slaagde erin Giovanni van haar zus af te pakken en voor zichzelf te winnen. Later kreeg ze de kans om iemand uit koninklijke kringen te trouwen. Ze liet Sigmundi niet alleen vallen, maar leverde hem zelfs uit aan zijn vijanden. Het Italië van die tijd kende veel intriges. Sigmundi viel in ongenade, werd zwaar gefolterd en stierf uiteindelijk.”

Rhodes beëindigde haar verslag en keek Taverner aan, die inmiddels weer volledig uit zijn hypnose was gekomen.

“Weet je iets over het mentale proces dat aan de geboorte voorafgaat?” vroeg hij. Rhodes schudde haar hoofd.

“Vlak voor de geboorte ziet de ziel haar toekomstige leven als een film,” legde hij uit. “Niet tot in detail, maar wel de grote lijnen. Wat gebeurd is, kan niet meer veranderd worden. Maar afhankelijk van haar reactie daarop, wordt haar volgende leven bepaald.

Bij de geboorte staat men dus voor een persoonlijke voldongen geschiedenis, gevormd door de vele vorige levens. Die geschiedenis kan men niet veranderen, maar men kan wel kiezen hoe daarop te reageren. Men kan weigeren de eigen misstappen onder ogen te zien, of ze aanvaarden en de gevolgen willen dragen. Zo bezien hebben we onze toekomst toch in eigen handen.

De huidige Mona moet een schuld inlossen die eeuwen geleden door Carla is veroorzaakt, en wel aan de toenmalige Sigmundi en haar zus. Wat zij zaaide, zal zij oogsten. Is het niet nu, dan in een volgend leven. Begrijp je, Rhodes? Er is geen speciale hel nodig. Zielen die zich misdragen, bouwen die uiteindelijk voor zichzelf op.”

“Maar bij Mona is daar niets van te merken,” opperde Rhodes. “Haar geest is in feite afwezig. Het is haar moeder die lijdt.”

“Nog niet,” vulde Taverner aan. “En daarmee raak je de kern van de zaak. Toen ze bij haar geboorte die korte glimp opving van wat haar te wachten stond, kwam ze in opstand tegen haar lot. Ze wilde haar schuld ontkennen. Haar ziel weigerde de zware last te aanvaarden. Die korte flits van inzicht gaf haar ogen die vreemde, volwassen uitdrukking, waar haar moeder zo van schrok. Weet je nog dat ze zuchtte dat die blik van herkenning snel weer verdween?”

“Heeft iedereen altijd die voorkennis?” vroeg Rhodes nieuwsgierig.

“Ja, iedereen krijgt altijd die glimp,” antwoordde Taverner. “Maar meestal blijft de herinnering daaraan onbewust. Sommige mensen hebben wel vage voorgevoelens. Occulte training kan helpen die verloren herinneringen terug te winnen.”

“Maar wat kunt u dan voor Mona doen?” drong Rhodes aan.

“Voorlopig heel weinig,” gaf Taverner toe. “Ik kan alleen maar wachten en hopen dat de andere acteurs uit dat oude drama hier verschijnen en de vereffening van hun schuld opeisen. Maar dit alles speelt zich vooral op het onbewuste niveau van hun bestaan af. Je kunt hen niet rechtstreeks vragen waarom ze bepaalde dingen doen of laten. Ze weten het zelf niet. Ze spelen onbewust een rol die door hun eigen onderbewuste wordt ingegeven.

Slechts een diepgaande psychologische behandeling kan hier enig inzicht bieden. Maar dat vereist openheid voor het geloof in reïncarnatie, en dat ontbreekt bij veel psychologen. Bovendien is een helderziende blik in de vorige levens van alle betrokkenen nodig. Meestal is een helderziende op dit niveau ook thuis in dieptepsychologie, maar het omgekeerde is zeldzaam. Een dieptepsycholoog gelooft zelden in reïncarnatie. Zo stond Sigmund Freud, de Weense psychiater, te materialistisch in het leven om ook maar de paranormale kant van veel psychische problemen te onderzoeken.”

Taverner pauzeerde even, alsof hij de rode draad van zijn betoog zocht.

“Om terug te komen op de kern van de zaak,” vervolgde hij, “als de andere spelers uit het oude drama opduiken, krijgt Mona de kans om haar fout te herstellen. Wordt ze bevrijd van haar noodlot, dan zal ze haar leven kunnen

voortzetten. Maar weigert ze die kans, dan zal ze uit dit leven worden weggenomen en gedwongen worden tot een nieuwe incarnatie.

Toch heb ik goede hoop. Nu ze bij mij is gebracht, verwacht ik dat haar ziel nog een kans krijgt om in haar lichaam neer te dalen. Dan zal ze geen afwezige meer zijn. Ze zal geleidelijk ontwaken uit haar jarenlange slaap en laten zien wie ze werkelijk is. Sterker nog, ze zal spoedig dezelfde hoogte bereiken als die ze ooit al had.”

“Maar de kans dat ze zich weer opwerkt tot koninklijke kringen is toch bijna nihil?” wierp Rhodes tegen.

“Ze was veel meer dan alleen koninklijk,” verduidelijkte Taverner. “Carla Bianchetti was destijds een hoge ingewijde in een belangrijke orde.”

“Hoe moet het nu verder?” vroeg ze.

“Dat hangt ervan af of de andere acteurs van dit oude drama zullen komen opdagen of niet,” besloot Taverner.

Telkens als er een nieuwe patiënt in het hospitaal werd opgenomen, hield Rhodes de stille Mona nauwlettend in de gaten. Maar het meisje bleef onverstoord en staarde stil voor zich uit. Dat bleef ze doen, ook toen er enkele dagen later een jongeman, een zekere Hodson, werd binnengebracht. Hij leed aan een vreselijke shellshock en hoopte in het hospitaal enige rust te vinden.

Wat later riep Taverner zijn assistente bij zich.

“Ik heb haar horoscoop opgemaakt, en tegen het einde van de maand krijgt Mona een conjunctie van planeten. Dat zou wel eens een mooie gelegenheid kunnen zijn om zich van haar schuld uit dat leven in Italië te bevrijden. Tenminste, als we haar ertoe kunnen krijgen om het aan te nemen. Ik denk dat...”

Plots werd hun gesprek onderbroken door een ijzingwekkende schreeuw van iemand die in doodsangst verkeerde. Het geluid kwam vanuit een van de kamers op de bovenverdieping.

“Dat is beslist Hodson!” oordeelde Taverner gejaagd. “Die arme man herleeft weer een of andere scène, opgelopen in de loopgraven.”

Rhodes en de dokter renden de trap op. De deur van Hodsons kamer stond open. De patiënt was verdwenen. Door het raam zagen ze echter dat hij in de tuin was. Hij liep regelrecht naar Mona, die wat afwezig op een bank zat.

Tot grote verbazing van Taverner en Rhodes legde hij zijn hoofd op haar schoot en verborg zijn gezicht in zijn handen. Rhodes wilde meteen de tuin in om hem van Mona weg te trekken, maar Taverner hield haar met een vlugge en krachtige beweging tegen.

“Niet doen,” gebod hij. “Eerst zien hoe Mona reageert.”

Daar lag Hodson, zijn hoofd nog steeds op haar schoot. Eindeloze minuten lang zagen Taverner en Rhodes hoe de versufte hersenen van Mona tot leven probeerden te komen. En plots, plots bewoog ze haar hand. Traag, uiterst traag tilde ze deze op. Langzaam bracht ze haar hand naar Hodson en legde die liefdevol op zijn schouder.

Voor het eerst in haar leven kwam haar denkvermogen eindelijk tot leven. Voor het eerst sinds haar geboorte had ze een bewuste daad uitgevoerd. Iets, diep in haar zieleleven, had haar ertoe aangezet om Hodson in bescherming te nemen. En dat was toch hoogst verwonderlijk.

Nee, er volgde geen gesprek, maar blijkbaar genoten ze gewoon en in alle stilte van elkaars gezelschap. Het ontging Taverner niet. Toen zijn assistente naast hem kwam staan, legde hij zijn hand op haar schouder.

“Rhodes, wie denk je dat daar naast Mona Cailey loopt?”

“Wel, Hodson natuurlijk,” antwoordde ze, enigszins verbaasd om die vraag. “Jazeker, tenminste, zo noemen we hem nu,” lachte Taverner. “Maar eeuwen geleden heette hij Giovanni Sigmundi. Herinner je je? Zij had hem verstoten voor iemand uit hogere kringen en hem bovendien aan zijn vijanden overgeleverd. Zijn beulen folterden hem, veel meer dan een lichaam kan verdragen. Uiteindelijk klonk er een ijzingwekkende schreeuw van iemand in doodsangst.

Met zijn laatste woorden riep hij om Carla Bianchetti, de vrouw van wie hij hield. Tevergeefs. Zij gaf toen geen gevolg aan zijn schreeuw. Zojuist herleefde hij de verschrikkingen en de doodsangst van de loopgraven opnieuw. Dat bracht hem onderbewust naar een gelijkaardige situatie in zijn bestaan: zijn vroegere ervaring in Italië en de doodsschreeuw naar de vrouw van wie hij hield. En kijk, ditmaal werd zijn roep wel beantwoord.

Wie denk je nu dat er naast Hodson loopt?”

“Wel, Monica natuurlijk,” antwoordde Rhodes. Maar er klonk toch een aarzeling in haar stem. Ze herpakte zich, keek Taverner recht in de ogen en stamelde: “Nee, je bedoelt toch niet dat we naar Carla Bianchetti staan te kijken?”

“Ze is begonnen haar schuld af te lossen,” juichte Taverner, “en als alles goed gaat, zullen we haar ziel meer en meer bezit zien nemen van haar lichaam. En als dat gebeurt, Rhodes, zal het geen klein zieltje zijn dat hier neerdaalt.”

Rhodes veronderstelde dat ze de komende dagen getuige zou zijn van een romance tussen twee geliefden. Maar al snel kreeg het de kenmerken van een tragedie. Tenminste, toch voor één van beiden.

Op een dag kreeg Hodson bezoek, jawel, van zijn verloofde. Toen Mona haar zag, rees ze overeind. Even was er iets van minachting in haar blik te zien, maar bijna onmiddellijk herpakte ze zich. Wie het vermogen had om het echt te zien, kon er niet omheen. Haar ziel verenigde zich helemaal met haar lichaam.

Ze bekeek Hodson en zijn verloofde, draaide zich vervolgens om en zei zachtjes: “Het moet zo zijn.” Het waren de eerste duidelijke woorden die zij ooit en met volle overtuiging had gesproken.

Geleidelijk herstelde ook Hodson van zijn verwondingen. Toen de tijd kwam dat hij genezen was en het hospitaal verliet, namen Taverner en Rhodes afscheid van het koppel. Ook Mona stond erbij en keek toe.

“Is het wel goed voor Mona dat ze dit allemaal meemaakt?” vroeg Rhodes. “Zij moet hierbij zijn,” benadrukte Taverner. “Zij moet dit aankunnen. Het is beter dat zij nu met hem breekt, dan dat ze die kans aan zich voorbij laat gaan.”

Bij het afscheid kwam Hodson naar Mona. “Dankjewel,” zei hij, “voor alle goede zorgen.”

Hij gaf haar een vluchtige kus op de wang. Hij huiverde. Mona onderging het onbewogen. Daarna stapte hij in de auto van de vrouw met wie hij ging trouwen en ze vertrokken.

Taverner en Rhodes keken hen na tot ze uit het zicht waren verdwenen.

“Hij verlaat ons om te huwen met de vrouw met wie hij verloofd is,” mijmerde Taverner. “Maar dat is niet de vrouw die hij echt bemint. Want als Mona Cailey ook maar één vinger naar hem had uitgestoken, zou zij de onbewuste herinneringen diep in hem hebben opgeroepen. Dan had ze hem heel zeker weer voor zich gewonnen.

Maar dan zou haar karma onafgewerkt op haar schouders blijven rusten, en dit tot een volgende incarnatie.”

“Hoe zou het huwelijk tussen Hodson en zijn verloofde verlopen?” vroeg Rhodes.

“O, net zoals vele andere huwelijken,” antwoordde Taverner enigszins berustend. “In heel wat huwelijksbedden zijn het slechts emoties die aan elkaar gepaard worden, maar geen diepere zielen.

Hodson en zijn vrouw zullen zowat een jaar verliefd blijven, maar dan geraken ze wellicht in elkaar ontgoocheld. Als ze door hun crisis geraken en bij elkaar blijven, omwille van sociale of economische redenen of wat dan ook, dan wordt het overwegend een 'elkaar verdragen'.

In heel wat huwelijken is dat zo. Maar als Hodson komt te sterven, dan zal hij zich heel zeker Carla Bianchetti herinneren. Weer zal hij om haar roepen. En weer zal zij hierop ingaan.

Maar nu zullen het niet enkel emoties zijn die zich verenigen, maar ook hun diepere en krachtigere zielen. Zij heeft haar tol betaald, hun weg is vrij."

5. De geparfumeerde papaverkoppen : enkele vooropstellingen.

Het heilige is taboe.

Zo titelde de Neue Zürcher Zeitung ³⁶ enkele jaren geleden: “Rücksichtnahme auf die Aborigines in Australien”. De term ‘Rücksichtnahme’, betekent “in acht nemen” en staat tegenover ‘rücksichtslos’, “zonder rekening te houden met”. Wij spraken van ‘re.ligere’, het met eerbied behandelen, vandaar het woord ‘religie’. Het staat tegenover ‘nec.ligere’, iets verwaarlozen. In het Nederlands kennen we hiervoor de term ‘negligeren’.

Het krantenartikel bericht dat een 52-jarige toerist tijdens de afdaling van Ayers Rock, plots stierf ten gevolge van een hartstilstand. Ayers Rock is een bijzonder grote rots in het Noordelijk Territorium van Australië en een toeristische attractie. Voor de plaatselijke Aboriginals is het echter een heilige plaats waar zij sinds mensenheugenis hun geheime ritën uitvoeren. Het is dan ook een verboden en gevaarlijk gebied voor wie niet in hun religie is ingewijd, dus zeker voor toeristen. Wie zich als buitenstaander toch op de berg waagt, mag zich, zo vervolgt de krant, aan een vloek verwachten. Zo zijn al 26 personen bij het bestijgen van deze monoliet omgekomen. Voor de Aboriginals is het duidelijk: die plaats is bijzonder geladen, en wie er niet op voorbereid is, ondergaat er de nadelige gevolgen van. Het is een occulte krachtmeting waar niet-ingewijden, en zeker de modale toeristen, niet tegen opgewassen zijn. De magische gevolgen hiervan kunnen zich onmiddellijk tonen, maar kunnen zich ook een hele tijd later nog uitwerken.

Een nominalistisch ingesteld mens zal deze sterfgevallen uiteraard uitsluitend toeschrijven aan de te grote inspanning bij het beklimmen van deze berg. Uluru, vroeger Ayers Rock genoemd, ligt op land dat toebehoort aan de Anangu Aboriginal stam. De rots is van groot spiritueel en cultureel belang voor de inboorlingen. Al in november 2017 kondigde het Uluru-Kata-Tjuta National Park aan dat toeristen vanaf oktober 2019 de rode rots niet meer mogen beklimmen. Tot zover de krant. Onthouden we dat voor de Aboriginals, een volk dat nog sterk in eenheid met de natuur leeft – en geen eeuw van de verlichting heeft gekend zoals onze West-Europese cultuur – gelooft dat een steen bezielde kan zijn, dat hij fijnstoffelijk kan ‘opgeladen’ zijn.

Alfred Bertholet, in ‘*Die Religion des Alten testaments*’ ³⁷ stelt het zo : “Heiligkeit bedeutet gesteigerte Kraftgeladenheit”, “heiligheid betekent

³⁶ Neue Zürcher Zeitung, 2 augustus 1994 nr. 177, 16. Zie ook op deze site, het boek : De ‘Homo Religiosus’, Hoofdstuk 12.1.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid .

³⁷ Bertholet A., *Die Religion des Alten Testaments*, Tübingen, Mohr, 1932, 7.

toegenomen krachtgeladenheid”. Een te bruuske confrontatie met het heilige kan gevaarlijk zijn. Vergelijken we het met een elektrische stroom die door een te dunne draad geleid wordt, waardoor deze doorbrandt. Iets dergelijke gebeurt bij een al te intens Godscontact. In Exodus 3 zegt Jahweh aan Mozes : “Kom niet dichterbij en doe uw sandalen uit, want de plaats waar u staat is heilige grond”. Exodus 33,20 zegt zelfs dat wanneer een mens God zou rechtstreeks zou zien, hij dit niet overleeft. Ook Isaias 65:5 vermeldt: “Blijf waar U bent, raak Mij niet aan, want Ik zou u heiligen”. God is zo energievool en verheven dat een sterveling de confrontatie met niet overleeft. Onze materiële en fijnstoffelijke infrastructuur is daar helemaal niet op voorzien. Illustreren we dat verder.

“Je hebt al een deel van je vagevuur verwerkt .”

De gepensioneerde godsdienstlerares Sofie ³⁸ worstelde met diepgaande vragen over religie en kreeg de gelegenheid om een bijeenkomst bij te wonen, geleid door een helderziend priester-magiër. Tijdens deze bijeenkomst beweerde hij de aanwezigen een occulte inwijding te geven en liet een fijne energie door de aanwezigen stromen. Een aantal sensitieven voelden even later intense warme tintelingen in hoofdchakra en in de handpalmen. Sofie voelde echter niets. Dan richtte de magiër zijn blik op haar, of liever, net naast haar, en zei dat de fijnstoffelijke energie wel rond haar hangt, maar niet echt in haar aura dringt. Hij stond op, kwam tot vlak bij haar en bracht zijn beide handen tot net boven haar hoofd. “Ik leg je de handen op”, zo zei hij, “en ik geef je zo extra energie zodat die fijne stof ook tot in je aura dringt”. En even later beweerde hij dat het inderdaad gelukt is. Sofie begreep er niets van. Ze voelde ook helemaal niets. Waarop moest ze letten? Wat moest ze voelen? Met een behoorlijke dosis scepticisme vroeg mevrouw Sofie zich af in welke bizarre wereld ze nu wel is verzeild geraakt.

Later raakt ze ervan overtuigd dat die ervaring haar negatief heeft beïnvloed en begint ze intens te bidden. Maar dat bezorgt haar een intense vermoeidheid. Uiteindelijk wordt ze ziek. Eens hersteld raadpleegt ze naar jaarlijkse gewoonte haar pendelaar. Dan blijkt haar gezondheid juist opmerkelijk verbeterd, en dit tot grote verbazing van de pendelaar. Hij legde zijn pendel neer, keek haar doordringend aan en zei: “Ik begrijp het niet. Wat is er met jou gebeurd? Al je bloedbanen zijn nog nooit zo open geweest. Je gezondheid is veel beter dan ze ooit was. Ik moet je helemaal geen kruiden meer meegeven. Zo een vooruitgang en op zo’n korte tijd, dat heb ik nog nooit meegemaakt”.

³⁸ Zie op deze site het boek : De ‘Homo Religiosus’, 12.2.2. Een taboe: een bijzondere geladenheid.

Sofie kon het wel uitjubelen. Wat een opluchting. De magiër had haar dus wel degelijk geholpen. Ze had hem totaal verkeerd beoordeeld. Dan was ze maar ineens naar de priester geweest en had hem haar grote dank uitgedrukt en hem haar hele relaas verteld. Deze had haar een ogenblik scherp aangekeken en dan met een zekere bezorgdheid gezegd dat zij haar hele probleem eigenlijk zelf had veroorzaakt. Zij had, door plots veel te intens te bidden, zoveel energieën, zoveel 'heiligheid' op een veel te korte tijd naar zich toetrokken, zonder dat haar fijnstoffelijke 'infrastructuur' hierop al was voorbereid. En dat was de oorzaak van haar ziekte geweest. "Maar", zo besloot hij, "ook dat is helemaal geen probleem, want door die ziekte mee te maken heb je hier op aarde al een deel van je vagevuur verwerkt."

Een Boeddhabeeld

Dat de geladenheid van een voorwerp echter niet steeds positief uitvalt, getuigt D. Fortune, in haar boek *'Psychische zelfverdediging'*³⁹. Zij zegt dat de Tibetaanse kloosters van de Dugpa-sekte duizenden Boeddhabeelden bevatten en dat het bezit van zo een door de Dugpa-riten gemagnetiseerd Boeddhabeeld volstrekt niet aangenaam is. Zij getuigt: Eens heb ik met een Boeddhabeeld een merkwaardige ervaring gehad. Het was een oud en stenen beeld, van ongeveer 22,5 cm. hoog. De eigenares had het zelf opgegraven tussen de ruïnen van een stad in Birma en had het in de hall gezet waar het als stootblok diende zodat de deurklink de muur niet beschadigde. Ik woonde in een flat op de bovenste verdieping en moest steeds het droefgeestige kleine Boeddhabeeld passeren. Ik moest dan ook telkens denken aan het profane gebruik, onwaardig voor dit met 'heiligheid' geladen beeld. De eigenares dacht daar echter heel anders over. Dus bleef de kleine Boeddha geduldig staan.

Op een zekere dag, toen ik met een ruiker bloemen in de hand naar boven ging, voelde ik opeens de behoefte een goudbloem, één van de traditionele symbolen van Indische devotie, voor hem neer te leggen. Onmiddellijk daarop werd ik me bewust dat er tussen het beeld en mij een verbinding tot stand gekomen was, en wel een zeer sinistere. Een paar nachten daarna kwam ik nogal laat thuis en kreeg bij het passeren van de Boeddha het gevoel dat er zich iets achter mij bevond. Toen ik over mijn schouder heen keek 'zag' ik een mat-gouden lichtbol ter grootte van een voetbal uit het Boeddhabeeld komen en achter me aan de trap opzweven. Door en door verontrust, maakte ik onmiddellijk een bezweringsgebaar, waarna de lichtbol terugkeerde en weer in het beeld werd opgenomen. Het zal wel niet nodig zijn hier aan toe te voegen

³⁹ Fortune D., *Psychische zelfverdediging*, een studie in occulte pathologie en criminaliteit, Amsterdam, Gnosis, 1937, 107.

dat ik het Boeddhabeeld nooit meer goudbloemen toewierp en het steeds op veilige afstand passeerde. Het was een buitengewoon onaangename ervaring en bovendien een harde les, die inhield dat ik me niet met gewijde voorwerpen van een vreemde cultus moest inlaten alvorens ik precies wist waar ik aan toe was. Later vernam ik dat sommige van deze beelden gewijd zijn met het bloed van een mensenoffer. Tot zover deze ervaring van Fortune.

Zij waarschuwt verder ook op de mogelijke gevaren van heel wat voorwerpen die men zich in antiekzaken aanschaft of in winkels die al gebruikte voorwerpen opnieuw verkopen. Deze koopwaar kan zo beladen zijn met negatieve krachten dat ze ronduit schadelijk zijn. Voegen we hieraan toe dat ook nieuw gekochte voorwerpen kunnen beladen zijn met het fluïdum van de ontwerpers, de arbeiders in de fabriek, van de tussenpersonen en van de verkoper of verkoopster in de winkel.

Een fetisj

Religiespecialisten staan gewoonlijk niet stil bij de methode om een fetisj te maken. Julia Pancrazi, *La voyance en héritage*⁴⁰ beschrijft hoe fetisjen en talismannen in het geheim werden gemaakt binnen de familie van Julia Pancrazi, een zienster en fetisjmaakster. Haar moeder en tante laadden voorwerpen, zoals stenen uit Saoedi-Arabië en Jemen, op met hun fluïdum (levenskracht) om bescherming te bieden. Soldaten, inclusief haar vader tijdens de Eerste Wereldoorlog, kregen deze talismannen mee en hoewel ze er lacherig over deden, liet niemand ze achter.

Het maken van een fetisj vereist diepe concentratie en een vorm van ‘voorschouw’, waarbij de maker gevaar voorziet en de talisman met energie laadt om het onheil af te wenden. De kracht van een fetisj hangt af van de energie en morele staat van de maker.

Pancrazi vertelt ook over haar man Bastien, die aanvankelijk sceptisch was over de talisman die zij voor hem maakte, maar er tijdens de oorlog obsessief aan gehecht raakte. Toen hij hem tijdelijk kwijt leek, werd zijn tank geraakt, maar hij overleefde met slechts een lichte voetwond—net zoals haar vader dertig jaar eerder. Dit wijst volgens de tekst op een mysterieuze erfelijkheid van het lot.

Een ‘opgeladen’ handcrème

⁴⁰ Pancrazi J., *La voyance en héritage*, Paris, Filipacchi, 1992, 90, 164. Zie ook op deze site, het boek : De ‘Homo Religiosus, hoofdstuk 7.5.1. Een helende fetisj.

Een zienster uit Parijs ⁴¹ belde me op. Ze moest me dringend spreken. Dus ging ik naar haar voor een consultatie. Daar aangekomen vertelde ze dat “haar stem” haar had ingegeven dat ze me een witte zalf moest geven. Het leek een gewone handcrème, maar zodra ik het potje in ontvangst nam, voelde ik een lichte tinteling in mijn handen. Dit was geen gewone crème.

Ik vroeg haar wat het was. Ze lachte en antwoordde laconiek: “Handcrème.” Maar toen ze mijn verbaasde blik zag, voegde ze eraan toe: “Ik heb er uren aan gewerkt en intens gebeden. Zie het als een fetisj.”

Ik wist al lang dat deze zienster - één van de weinigen die ik kende - bij al haar werk haar krachten haalde uit voortdurende gebeden tot de Heilige Drie-eenheid. Dat verwachtte ze ook van haar cliënten. Bij elke raadpleging gaf ze Trinitaire gebeden mee. Wie ze niet bad - en dat voelde ze feilloos aan - werd vriendelijk verzocht elders hulp te zoeken.

Maar wij kenden elkaar al langer. Ik vertrouwde haar volledig, en zij wist dat ik haar raad zou opvolgen. Ze gaf me nieuwe gebeden en droeg me op om driemaal daags een kruis te maken met de zalf op mijn polsen, terwijl ik de gebeden uitsprak.

Ik wist dat ik geen verdere uitleg moest vragen. Bovendien begreep ik maar al te goed - hoe vreemd dat voor een rationalistisch iemand ook mag klinken - dat als je alles tot in detail probeert te doorgronden, je het magische effect grotendeels ontkracht. Het is een beetje zoals de liefde: te veel analyse doodt het. De Russische schrijver N. Tolstoj zei het al, en de Nederlandse auteur G. Bomans verwoordde het op zijn manier: “Put het geluk nooit uit, de laatste emmer smaakt naar de bodem.”

Ook Wa Na ⁴², een genezeres van de San in de Kalahari-woestijn, gelooft dat ze de geheimen van haar stam niet zomaar mag prijsgeven. “Als ik dat doe,” zegt ze, “dan verzwakt mijn kracht als genezeres. Hoe zal ik dan morgen nog mensen genezen?”

De kracht van een gebed, verbonden met een strikt persoonlijke intentie, vermindert als je het voortijdig deelt - vooral met sceptici. Hun gedachten verstoren het proces, als een stoorzender in een delicate wereld.

Zonder verdere vragen te stellen nam ik de zalf en de gebeden aan. Ik deed dagelijks nauwgezet wat me was opgedragen, zonder te weten wat me te wachten stond.

⁴¹ Zie ook op deze site het boek : De ‘Homo Religiosus, hoofdstuk 7.5.3. Een getuigenis.

⁴² Katz R., Num, Heilen in Ekstase. Spiritualität und uraltes Heilwissen: Die faszinierende Welt der San im südlichen Afrika, Ansata-Verlag, Interlaken, Schweiz, 1985, 240-241.

Een week later nodigden vrienden ons onverwacht uit voor een voorstelling in “L’Opéra National de Paris.” Twee mensen uit hun vriendenkring waren ziek geworden, waardoor er kaartjes over waren. Het kwam goed uit, en een paar uur later zaten we op comfortabele stoelen terwijl de ouverture van Carmen klonk.

Maar geleidelijk begon ik me vreemd te voelen. Ademen werd moeilijk, en ik voelde een beklemmende druk over mijn hele lichaam. Mijn polsen deden plots hevig pijn - precies op de plekken waar ik dagelijks de zalf aanbracht.

Ik had frisse lucht nodig. Met moeite verontschuldigde ik me en verliet de zaal. In de cafetaria vond ik nog net een vrije stoel. Ik liet me erin zakken, leunde met mijn arm op de tafel en legde mijn hoofd erop. Dat was het laatste wat ik nog kon doen.

Plots kon ik niets meer bewegen. Zelfs mijn oogleden niet. De mensen om me heen zagen me, maar reageerden niet - misschien dachten ze dat ik dronken was. Inwendig schreeuwde ik: Mensen, zien jullie dan niet dat het misgaat? Maar geen enkel geluid ontsnapte mijn mond.

Een ijzige kou kroop in mijn tenen en vingers en verspreidde zich langzaam door mijn lichaam. Ik wist met een onverklaarbare zekerheid: als deze kou mijn hart bereikte, zou ik sterven.

In gedachten smeekte ik om hulp. Flarden van de gebeden kwamen op, en ik probeerde ze te prevelen. De pijn in mijn polsen werd ondraaglijk, maar ik kon niet schreeuwen. De kou kroop verder omhoog. Ik was stervende.

Toen, plotseling, stopte het. Mijn hart bleef kloppen.

Heel langzaam week de ijzige kou. Vanuit mijn hart verspreidde zich een zachte warmte door mijn lichaam. Mijn vingers begonnen te tintelen, en na enige tijd kon ik ze weer bewegen. Langzaam kwam ik overeind, volledig uitgeput, maar met het besef dat ik een gevecht op leven en dood had geleverd - en had gewonnen.

De pijn in mijn polsen verdween. De voorstelling was afgelopen en de cafetaria stroomde vol. Mijn vrouw en vrienden vonden me daar, versuft en bleek. Ik kon nauwelijks spreken, maar geleidelijk trok ik bij. Autorijden lukte niet meer, maar mijn vrouw nam het over.

Twee dagen lang bleef ik in bed. Op de derde dag leek alles weer normaal. Maar ik moest antwoorden hebben.

Ik maakte een afspraak met de zienster.

Ze opende de deur met een glimlach. “Ik wist dat je het zou halen,” zei ze. “Ik heb op de zalf gewerkt tot ik ‘zag’ dat je het zou overleven.”

Nog steeds aangedaan antwoordde ik: “Weet je wel wat ik heb doorgemaakt?”

Ze keek me doordringend aan. “Ja,” zei ze. “Want ik heb de grootste schok voor jou opgevangen.”

Nog steeds begreep ik het niet volledig. Ik hief mijn polsen op en zei: “Maar die polsen... wat was er met die polsen?”

Weer lachte ze. “Het ging niet om je polsen. Het ging om de chakra’s op die plekken. Je hebt een zwart-magische aanval doorstaan. Het gevecht concentreerde zich daar. Als het kwaad was doorgedrongen tot die chakra’s, dan was je aura gebroken - en had je jezelf niet meer kunnen verdedigen. Dan stond jij hier nu niet meer.”

Ze keek me een lange tijd veelzeggend aan.

Ik moest wel even slikken.

“Van waar komt dit kwaad dan wel?” drong ik verbaasd aan.

Ze kende me en mijn lotgevallen in het leven behoorlijk goed. Met een haast medelijdende blik bekeek ze me wat bezorgd en zei toen: “Tracht nu zelf eens één keer te raden wie je zoiets wil aandoen en waarom”.

Nu werd alles me duidelijk: de dader, en ook het motief. Er was iemand die me niet kon hebben, en die me nog veel geld moest. En die met bijzonder veel wrok aan me moet hebben gedacht.

De eerstvolgende keer dat ik bij een arts moest zijn, vertelde ik hem dat ik tijdens een opera-uitvoering behoorlijk onwel was geworden, dat ik overal een intense koude voelde, me niet meer kon bewegen en in ademnood was gekomen. “Hyperventilatie” zei hij onmiddellijk en op een zelfzekere toon. “Dat was hyperventilatie”. Toch wel behoorlijk verbaasd vroeg ik: “En wat zo ik aan dat tafeltje het bewustzijn toch had verloren?”. “Dan had jouw parasympatisch zenuwstelsel het van je overgenomen, en was je gaan ademen zoals je dat doet tijdens je slaap. Je zou binnen de kortste keren terug zijn bijgekomen. Je ziet, er is geen reden tot bezorgdheid. Er is helemaal niets ergs aan de hand geweest. En wil je deze dingen in de toekomst vermijden, zorg dan dat je steeds een plastic zakje bij je hebt. Adem een paar keer in en uit in dat zakje. Het zuurstofniveau in de lucht die je inademt daalt dan en je wordt onmiddellijk beter”. Ik heb de dokter een lange seconde aangekeken. Een plastic zakje. Dat ik daar nog niet aan gedacht had. Wat kan het leven toch eenvoudig zijn. Ik heb hem bij het afscheid nog mijn dank uitgedrukt voor zijn snelle diagnose, zijn bezorgdheid, en voor zijn goede raad.

Het voelt aan alsof het levend is.

Fortune, *Psychische zelfverdediging* ⁴³, schrijft: Ik herinner me dat ik en mijn vriendinnetje elkaars sieraden bekeken. Uit één van de kistjes nam ik een fraai amethisten kruis en zei: “Er is iets met dit kruis. Het voelt aan alsof het levend is”. “Dat kruis heb ik bij mijn eerste communie gekregen”, antwoordde mijn vriendin. “Het komt van een bisschop die het altijd op zijn borst droeg”. Haar zuster was bijzonder geïnteresseerd en kwam met haar juwelenkistje te voorschijn. Zij vroeg me of ik haar communiekruisje ook kon vinden. Haar kruisje was ter gelegenheid van haar eerste communie door een priester op een speciale wijze gezegend. Ik was zelf verbaasd dat het mij lukte uit drie of vier kruisen er dadelijk één uit te kiezen dat warm en eigenaardig elektrisch aanvoelde. Het bleek inderdaad ook haar communiekruis te zijn.

Elders ⁴⁴ in haar boek zegt Fortune dat ze in haar jeugd nog nooit een mens of dier had zien sterven, tot ze een gekwetste vogel in haar handen hield, die even later hevig trilde en stierf. Ze zegt dat niemand haar hoefde te vertellen dat de kraai dood was. Het dier voelde na de trilling heel anders aan dan ervoor. Ze vergelijkt het aanvoelen van het nog levende dier met het aanvoelen van het gemagnetiseerde kruis. Het dode dier was plots een levenloos voorwerp geworden, waaruit alle leven geweken was.

De aura van een kerkgebouw

Gizella Weigl / F. Wezel, *Die entschleierte Aura* ⁴⁵ schildert wat zij ziet van de aura van het kerkgebouw tijdens de dienst van Pinksteren in de kerk van Prenzlau, een gemeente in de Duitse deelstaat Brandenburg. Op één van haar schilderijtjes is deze aura bijzonder licht van kleur en omsluit hij als een gigantische klok van wel honderd meters hoog het hele gebouw. Ook vandaag zeggen zieners en ziensters dat ze tijdens sommige piëteitsvolle erediensten zulke grote en lichtende aura's rond kerkgebouwen waarnemen, met hierin fijnstoffelijke wezens die hun medewerking aan de eredienst verlenen. Een kerkgebouw kan echter ook een heel andere uitstraling hebben, bijvoorbeeld omdat ze gebouwd werd dankzij de opbrengsten van een onrechtvaardige aflatenhandel. Dat was een praktijk van de katholieke kerk, die stelde dat straffen, ten gevolge van zonden, tegen betaling werden kwijtgescholden. Het was Luther die hiertegen protesteerde, iets wat uiteindelijk mee zou leiden tot de protestantse reformatie.

Een anoniem iemand vertelt. In de tachtigerjaren van de vorige eeuw gingen we met de leerlingen van het laatste jaar van de humaniora op reis

⁴³ Fortune D., *Psychische zelfverdediging*, 103.

⁴⁴ Fortune D., *Psychische zelfverdediging*, een studie in occulte pathologie en criminaliteit, Amsterdam, Gnosis, 1937, 103.

⁴⁵ Weigl G., Wezel F., *Die entschleierte Aura*, Eching (DL), 1986⁻², 142 en 143.

naar Rome. We bezochten er onder meer de indrukwekkende Sint-Petersbasiliek. Het middelpunt ervan staat pal op het graf van de Heilige Petrus. *Matth. 16:18/19* vermeldt dat Jezus tot Petrus zegt: “Jij bent Petrus en op deze rots zal Ik mijn kerk bouwen. De poorten van de onderwereld zullen haar niet overweldigen. Ik zal u de sleutels van het koninkrijk geven. Wat gij op aarde bindt, zal in de hemelen gebonden zijn en wat gij op aarde ontbindt zal ook in de hemel ontbonden zijn”. De Latijnse of Griekse term ‘petra’, betekent inderdaad ‘rots’. Petrus beschikt met andere woorden over een ongehoorde macht. Men durf wel eens vergeten dat een gebedsverhoring door “de hemelen” desnoods kan opgeschort worden. Wie niet in orde is met de apostelen, in het bijzonder met Petrus, wie niet gewetensvol leeft, verliest het gewenste contact met “de hemelen”. Boven dit graf staat het pauselijke altaar, 28 meter hoger overdekt door het wereldberoemde baldakijn van Bernini, en ondersteund door vier gedraaide pijlers. Sensitieven voelen op die plaats, net als bij het bronzen beeld van Petrus, een toename van energie. “Heiligheid betekent toegenomen krachtgeladenheid”, zo zei Bertholet.

Maar dit is niet het hele verhaal. Helemaal bovenaan, hoog in de koepel van de Sint-Pieterskerk bevindt er zich een souvenirwinkeltje. Ik dacht, als er nu één plaats in de wereld is, waar een bijzondere uitstraling hangt, moet dat zeker hier zijn. Dus kocht ik er een klein icoontje. Het stelde een engel voor. Jaren later toonde ik het met enige trots aan een helderziende priester. Hij bekeek het, nam het uit mijn handen en hield het enkele ogenblikken voor zijn geslacht. In een plotse ingeving begreep ik dat het icoontje toch niet zo heel goed uitstraalde, en ik begreep eveneens wat er gebeurde. Het geslacht is de plaats bij uitstek van levenskracht. Het is juist het orgaan dat die zo mysterieuze en heilige leven kan doorgeven. In zijn juiste context geplaatst, is het bijzonder verheven. Daarvan zijn zowat alle heidense primitieve religies zich van bewust. Daarom ook zijn een aantal tempels in India versierd met copulerende paren. Het is de levenskracht die er verheerlijkt wordt. Men moet een al te materieel ingestelde toerist zijn om zulke een religieuze daad te degraderen tot banale seks. En dat doet men des te gemakkelijker naarmate men van de fijnstoffelijke wereld niets kent. Nadien kreeg ik het icoontje terug. En jawel, het voelde heel ander aan toen ik het terug in mijn handen nam. Het had iets magnetisch. Ik voelde heel duidelijk de tintelingen in mijn handpalmen.

Besluiten we dat in al deze getuigenissen blijkt dat voorwerpen als een steen, een zalf, een dier en een mens met fijnstoffelijke krachten kunnen opgeladen worden. Dit als vooropstelling om de lezing van het volgende verhaal aan te vatten.

De geparfumeerde papaverkoppen : samengevat.

De heer Gregory Polson neemt contact op met dokter Taverner, die bekendstaat om zijn ongewone methoden om mensen te helpen.

“Het gaat om een testament,” begint Polson. “Maar de erfgenaam pleegde zelfmoord door uit een raam te springen. Vreemd genoeg pleegde de volgende begunstigde kort daarna ook zelfmoord. En datzelfde gebeurde bij de derde erfgenaam. Drie doden in nog geen twee jaar tijd. Dat kan geen toeval meer zijn. Daarom vrees ik dat Tim, de vierde begunstigde, nu ook zijn doodvonnis met zich meedraagt. Hij was recent nog bij mij op kantoor en keek lange tijd uit het raam naar beneden. Toen ik vroeg waar hij aan dacht, antwoordde hij: ‘Ik vraag me af wat voor gevoel het zou geven als je van hieruit naar beneden dook.’ Dokter, ik weet niet wat hier aan de hand is, maar ik wil voorkomen dat Tim ook sterft. Ik heb gehoord van uw ongewone methoden en ik denk dat u mij kunt helpen.”

Taverner luistert aandachtig. Hij kijkt Polson een tijdje aan en zegt dan: “Ik heb het gevoel dat er meer achter zit dan u mij vertelt. Wie verdenkt u zelf?” “Ik heb geen enkel bewijs,” begint Polson, “maar zou het kunnen dat iemand met suggestie werkt en de erfgenamen op de een of andere manier aanzet tot zelfmoord?”

“Dat is mogelijk,” beaamt Taverner, “en in dit geval zelfs heel waarschijnlijk. Het kan onbewust gebeuren, maar ik vermoed dat hier sprake is van een heel bewuste daad. Als u puur op uw intuïtie afgaat, wie denkt u dan dat hiertoe in staat is?”

“Mijn buikgevoel zegt Irving,” antwoordt Polson resoluut. “Ik mag hem niet. Ik vertrouw hem niet. Hij heeft vrienden die niet vies zijn van handel in hasj en cocaïne.”

“Hebt u enige redenen om te geloven dat hij een getraind occultist is?” vraagt Taverner door.

“Irving is een warhoofd,” antwoordt Polson. “Hij denkt onsamenhangend en kan zich niet eens op een gewoon gesprek concentreren.”

“Dan lijkt het me onwaarschijnlijk dat hij een mentale moord kan plegen,” oordeelt Taverner. “Gedachte-overdracht vereist meer precisie dan zwaaien met een voorhamer. Als je moet kiezen tussen occultist of smid, kies dan voor het smidsvak. Maar nu terug naar de erfgenamen: is er iets dat hen verbindt met Irving?”

Polson denkt na. “Misschien wel,” zegt hij. “Irving had een bijzonder parfum dat hij royaal uitdeelde aan zijn vrienden. Ook kocht hij

papaverkoppen en vulde die met kruiden. Ze stonden leuk in vazen. Hij gaf er een paar aan Tim, maar ik weet niet of die geparfumeerd waren.”

“Interessant,” zegt Taverner. “Het psychologische effect van geur kan groot zijn. Kunt u zorgen dat ik een paar van die papavers krijg?”

Enkele dagen later overhandigt Polson de gevraagde papavers aan Taverner. Bij het openen van een van de koppen vallen er niet alleen zwarte zaadjes uit, maar ook een kleine, merkwaardige maansteen.

Taverner vermoedt een telepathische suggestie en geeft de steen aan Rhodes, zijn assistente, die gevoelig is voor het paranormale.

“Het lijkt een of ander geparfumeerd zaad,” verduidelijkt hij. “Rhodes, ruik er eens aan?”

Rhodes neemt de zaadjes in haar hand en snuift.

“En?” vraagt Taverner. “Wat vind je ervan?”

“De geur is niet onaangenaam,” antwoordt ze. “Maar hij irriteert lichtjes mijn slijmvliezen. Het lijkt alsof er een koude wind tegen mijn voorhoofd waait.”

“Dus het beïnvloedt je pijnappelklier,” concludeert Taverner. “Neem nu de maansteen in je hand terwijl je ruikt. Vertel me welke gedachten er bij je opkomen.”

“Ik denk aan zeepsopwater... aan de halsketting van mijn moeder... aan hoe moeilijk het zou zijn deze steen terug te vinden als ik hem op het tapijt liet vallen... of uit het raam... Ik vraag me af wat voor gevoel het zou geven als je uit een raam werd gegooid...”

“Genoeg,” onderbreekt Taverner en neemt de maansteen uit haar hand.

“Wat betekent dit?” vraagt Rhodes verbaasd.

“Iemand heeft zwarte magie ingenieus verpakt,” legt Taverner uit. “De maansteen is afgestemd op zelfmoord. Een mentaal beeld van iemand die van een hoogte springt, is op de steen afgedrukt. Iedereen die ermee in aanraking komt, krijgt datzelfde beeld ingeprent.”

“Maar hoe kan een voorwerp een emotie overbrengen?” vraagt Rhodes.

“Dat kan helemaal niet,” weerlegde Taverner. “Maar bestaat er eigenlijk zoiets als een onbezield voorwerp? De occulte wetenschap zegt van niet. Eén van onze axioma's luidt dat het denkvermogen in mineralen bijna bewusteloos is, in planten slaapt, in dieren droomt, en alleen in de mens volledig ontwaakt. Kijk maar eens hoe bijvoorbeeld een wingerd zijn ranken naar een steun zoekt. Dan zul je zien dat de bewegingen van planten allesbehalve doelloos zijn. Je

hebt vast ook wel eens gehoord van metaalmoeheid, toch? Vraag maar eens aan je kapper of zijn scheermessen nooit vermoeid raken. Hij zal je vertellen dat hij ze geregeld een tijdje laat rusten. Hij weet namelijk dat vermoeid staal niet scherp te krijgen is en geen mooie snijkant meer heeft.”

“Toegegeven,” antwoordde Rhodes, “maar je wilt ons toch niet wijs maken dat er genoeg bewustzijn in dat stukje steen zit om een idee op te nemen en het in iemands onderbewustzijn over te brengen?”

“Dat is precies wat ik bedoel,” benadrukte Taverner. “Deze maansteen is niets anders dan een talisman voor het kwade.”

“Taverner, je gaat ons toch niet vertellen dat je zelfs in amuletten gelooft?” vroeg Rhodes verwonderd.

“Natuurlijk wel,” klonk het zelfverzekerd. “Jij dan niet?”

“Natuurlijk niet,” was Rhodes' directe reactie.

“Geloof je werkelijk dat iemand die maansteen heeft geleerd om hypnotische suggesties te geven?” mengde Polson zich in het gesprek.

“Zo kun je het inderdaad samenvatten,” gaf Taverner toe, “maar dan wel met enige hulp. En precies daarvoor dienen de geparfumeerde zaden. Ze kunnen een tijdelijke gevoeligheid veroorzaken en iemand ontvankelijk maken voor de invloed van de gedachte die in de maansteen is verwerkt.”

“Zo iemand die zo'n duivels plan bedenkt, zouden ze moeten ophangen,” vond Polson.

“Daar ben ik het niet mee eens,” merkte Taverner op. “Ik zou de dader straffen met soortgelijke, maar sterkere middelen. We weten immers nog niet zeker of hij de werkelijke schuldige is. Misschien is hij slechts een tussenpersoon. Nee, de straf moet zó zijn dat, als hij schuldig is, hij de gevolgen draagt, maar als hij onschuldig is, de echte dader alsnog zijn verdiende loon krijgt.”

Taverner deed onderzoek naar de zaden. Toen hij eenmaal wist wat het precies was en hoe moeilijk ze te verkrijgen waren, plaatste hij een advertentie in de krant waarin hij beweerde de zaden zelf te koop aan te bieden. Enkele dagen later werd hij benaderd door een zekere Minsky, die interesse had. Minsky kon rekenen op een bezoekje van Taverner en Rhodes. Al snel bleek dat Minsky in opdracht handelde. Hij introduceerde Taverner bij zijn baas.

Taverner stelde zich voor als iemand die met deze kruiden helderziendheid kon veroorzaken bij wie ze gebruikte. Uiteraard alleen als hij hiervoor voldoende betaald kreeg. De man hapte toe. Taverner gebod hem op een sofa te gaan liggen en behandelde hem alsof hij een diepe hypnotische séance

uitvoerde. Daarna bracht hij Minsky weer bij bewustzijn. Toch vond Minsky geen rust meer. Hij had voortdurend het gevoel een aanwezigheid, een soort geest, te voelen, maar kon die niet vinden. Hij begon tevergeefs zijn hele huis te doorzoeken.

Taverner gaf Rhodes een teken. “Het is hoog tijd dat we die man alleen laten,” zei hij. Samen vertrokken ze.

Eenmaal buiten vroeg een bezorgde Rhodes: “Wat heb je met hem gedaan?”

“Niets anders dan wat ik beloofd heb,” antwoordde Taverner koel. “Hij wilde dat ik hem helderziend maakte, en dat heb ik gedaan.”

“En zal dat hem straffen voor de gruweldaden die hij heeft begaan?”

“Wie zegt ons dat hij gruweldaden heeft begaan?” vroeg Taverner met een milde glimlach.

“Maar wat is dan je bedoeling?” informeerde Rhodes verder.

“Simpel: als iemand helderziend wordt, is het eerste wat hij ziet zijn eigen naakte ziel. En als deze man inderdaad degene is die wij denken, zal dat vermoedelijk ook meteen het laatste zijn wat hij ziet. Want een ziel die zulke koelbloedige moorden heeft gepleegd, kan het niet verdragen dat je naar haar kijkt. Aan de andere kant, als hij gewoon een gemiddeld persoon is, niet opvallend goed maar ook niet buitengewoon slecht, dan heeft hij er slechts een interessante ervaring bij.”

Blijkbaar was hij echter geen gewoon iemand, want even later klonk er vanuit het gebouw een ijselijke schreeuw, gevolgd door snelle voetstappen van een man die richting de rivier rende.

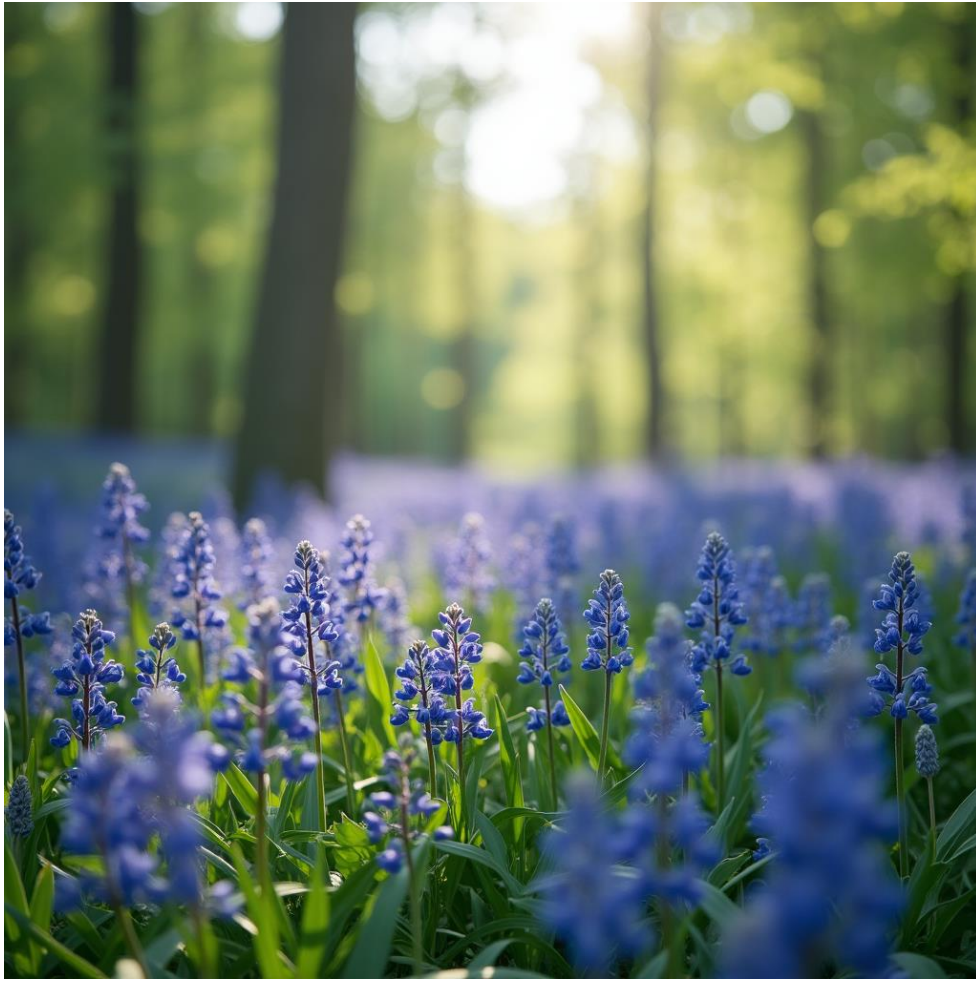
“Goede God!” riep Rhodes. “Hij gaat zo de rivier in springen!” Ze wilde hem achterna rennen, maar Taverner hield haar tegen.

“Dat is zijn zaak, niet de onze,” zei hij grimmig. “Ik betwijfel of hij de dood onder ogen durft te zien. De dood kan bijzonder gemeen zijn, weet je, vooral als je, zoals hij, 'de wachter op de drempel' ontmoet, de 'wachter van de duisternis'.”

Toen ze later terug bij het hospitaal waren, stopte Taverner het pakje bankbiljetten dat hij van Irving had ontvangen voor zijn 'initiatie' in de collectebus. Hij keek Rhodes aan en vroeg: “Wat zou jij kiezen? Een korte dood en het is voorbij? Of je hele leven lang in angst voor de dood leven?”

“Wat mij betreft,” antwoordde ik, “liever tien keer dood.”

“Ik ook,” beaamde Taverner. “Levenslang is veel erger dan de doodstraf.”

6. De doodshond, enkele vooropstellingen

Die oortjes van de seekoei

Verwijzen we vooreerst naar tekst 34 op deze site : “*Dis net die oortjies van die seekoei*”, waar in een schooltje in Swaziland een conflict heerst tussen moeder overste, tevens directrice, en een kloosterzuster-onderwijzeres. Moeder overste is een gevaarlijke vampire die de schoolkinderen en collega’s uitzuigt, maar er zich aanvankelijk niet van bewust is. Of, om het in de woorden van Fortune te zeggen, haar huidige ‘personality’ is onwetend van haar ‘individuality’. Verwijzen we hier naar psalm 19 (18) : “Wie, Heilige Drie-eenheid, is zich van alle fouten bewust? Zuiver ons in alle geval van het onbewuste kwaad.”

Ook de meeste kloosterzusters zijn niet of nauwelijks sensitief genoeg om enig gevaar te vermoeden. Toch kent het dorp heel wat mensen die intuïtief aanvoelen dat er iets niet klopt, maar zijn te weinig vertrouwd met die paranormale wereld om enig onheil te vermoeden. Overigens is de inzet van moeder overste voor het welslagen van haar schooltje bijzonder groot, wat maakt dat onvolkomenheden nogal gemakkelijk worden weggeredeneerd of door de vingers worden gezien, iets wat enigszins te begrijpen valt.

Onbewust schept zij een soort van wraakdemon in de vorm van een fijnstoffelijk vleesetend en bloeddrinkend roofdier. Zij stuurt dit onding nachtenlang op de zuster af. Deze begrijpt aanvankelijk niet wat er gebeurt en geraakt in levensgevaar. Gelukkig kan zij bij een sangoma, een lokale magiër, terecht, die erger voorkomt en het ondie in zich opsloopt waardoor het ophoud te bestaan.

Vergelijken we dit met de wraakdemon van Fortune. Zij moest haar uitgetreden woede terug in zich opsloppen. In het verhaal van 'de seekoei' sloopt de sangoma het roofdier op dat moeder overste had tot leven gebracht. In wezen is dat een ideale vorm van exorcisme. Het kwaad verdwijnt daarmee definitief uit de wereld. Dit staat in schril contrast met een kerkelijk exorcisme, waar het kwaad meestal uit de 'bezetene' wordt uitgedreven. Maar daarmee wordt het verplaatst, niet ongedaan gemaakt. Ook zouden er volgens heel wat mensen in onze tijd nauwelijks nog exorcismen nodig zijn. Die tijd is voorbij, zo stelt men. Het zijn psychologische of psychiatrische problemen. Meer niet. Maar dat is inderdaad de vraag. Dr. Taverner is het hier beslist niet mee eens. Als men de fijnstoffelijke zijde van de werkelijkheid ontkent, dan zullen bezetenheden zich inderdaad niet tonen. Ze zijn dan uit ons bewustzijn. Maar wat zegt dat over hun bestaan? Echte exorcisten zeggen ons dat ze gewoon niet weten waar te beginnen, zoveel is er nog te doen.

Verwijzen we hier naar S. Bramley, *Macumba, Forces noires du Brésil* ⁴⁶. La mère Marie-Josée, een 'mère-des-dieux' der Macumba, een buiten-Bijbelse religie, beschermt er tijdens een bepaald ritueel de schrijver Bramley. Zij verplaatst hierbij het kwaad eveneens naar elders maar vernietigt het niet. Dit staat in schril contrast met handelwijze van Jezus bij zijn nederdaling ter helle. Hij verloor 'de mensen van goede wil', door het kwaad dat zij bedreven hadden, in zich op te nemen en ze zo te bevrijden uit de greep van het boze. Magiërs die ook zo handelen, bestaan, maar hun aantal is beangstigend klein. Meestal worden deze 'ebed Jahweh's', de 'dienaars van de Heer', door een wereld die hen niet begrijpt, geminacht. Zelfs als de medische wetenschap machteloos staat, is het hen niet toegestaan mensen te helen. En toch trekken

⁴⁶ Bramley S., *Macumba, Forces noires du Brésil*, Paris, Seghers, 1975, 42, 35, 58. Zie ook op deze site het boek : De 'homo Religiosus', hoofdstuk 3.3.2. Macumba

ze - in de meest letterlijke betekenis van het woord - de kwalen van hun medemens in zich op. Om zo te handelen, moet je je naaste toch erg graag zien.

Ze doorleven dan, zij het in versterkte en versnelde vorm, de ziekte van hun naaste. Verwijzen we hiervoor b.v. naar *tekst 37* op deze site ⁴⁷, getiteld : *Mirakel 71*. Zulk een helende arbeid is in dit land, België, echter bij wet verboden. Genezers werken - als ze kunnen werken - geheel in de illegaliteit. Het helend gebruik van hun gaven wordt hun ontzegt, en zulks omdat er nu eenmaal ook misbruiken bestaan. Dat is wel een vreemde redenering, die we toch graag andersom zouden gemotiveerd zien. Het misbruik zou moeten worden bestraft, niet het helend gebruik. Maar zulks vereist een medische wetenschap die inziet dat haar gebied zich beperkt tot deze, in hoofdzaak materiële zijde van de werkelijkheid. Een methodische wetenschap aanvaardt zulks, en kent en respecteert de grenzen van haar terrein. Een ideologische vorm van 'wetenschap' doet dat niet en meent ten onrechte dat ze de gehele werkelijkheid omvat. Dat hebben we elders ⁴⁸ op deze site al uitvoerig toegelicht.

Vervolgen we het verhaal van het schooltje in Swaziland. Doorheen heel wat gebeurtenissen begint zuster overste geleidelijk iets van haar ware natuur te vermoeden. Daar waar ze aanvankelijk dacht dat het de vreugde was, die volgens haar eigen zeggen, haar op een voelbare wijze energie gaf om met de kinderen te werken, heeft ze nu haar twijfels. Tot ze uiteindelijk aan de bewuste zuster onomwonden vraagt : "Ben ik een vampire?" Dat een confrontatie met de eigen diepere ziel verre van eenvoudig is, leerde ons het verhaal van 'de geparfumeerde papaverkoppen'. Niet iedereen verdraagt het kijken naar de eigen naakte ziel.

Het schoolleven kent gelukkig toch min of meer zijn normaal verloop, tot de directrice met pensioen gaat en door de andere zusters, kinderen en dorpsgenoten gehuldigd wordt voor haar jarenlange inzet.

Herinneren we aan het verhaal van Gerald, die tussen twee levens in zich van de godin Isis tracht te verwijderen en aansluiting zoekt bij de Triniteit. Misschien geldt zulks, na haar heengaan, ook voor zuster overste. Laten we hopen.

Tot zover deze getuigenis die wil illustreren dat een bevoegd mens fijnstoffelijke wezens kan scheppen. Dit kan ten goede, maar zoals uit ook volgende getuigenis blijkt, kan het eveneens ten kwade.

⁴⁷ Zie op deze site tekst 37, Mirakel 71, Hoofdstuk 4.12. O.L. Vrouw van Vlaanderen, Kortrijk

⁴⁸ Zie op deze site tekst 37, Mirakel 71, Hoofdstuk 2.3. Wetenschap : methode of ideologie?

Larvae

In het klassieke Latijn betekent 'larva' (meervoud: 'larvae') spook of geest. Er is geen goed Nederlands woord voor, maar de term 'occulte kopvoeter' beschrijft de uiterlijke vorm behoorlijk goed. Dit fijnstoffelijke wezen heeft namelijk geen lichaam, enkel een kop met een sliertvormig aanhangsel.

Degene die zo'n larva tot leven brengt, schenkt het een deel van zijn of haar eigen levenskracht en geeft het een specifieke opdracht, zoals iemand te doden. Een mens met een natuurlijke aanleg voor magie kan onbewust een larva creëren door bijvoorbeeld een ongecontroleerde woede-uitbarsting. Als de persoon die het oproept gevoelig genoeg is, zal hij of zij kunnen merken dat er iets kwaadaardigs vanuit hem of haar is uitgegaan. Is die persoon bovendien helderziend, dan kan hij of zij zelfs zien hoe het wezen ontstaat - als een fijnstoffelijk wolkje dat zich steeds meer verdicht en zich in sommige gevallen zelfs verder materialiseert, waardoor het beter zichtbaar wordt.

Dit werd, zoals reeds gezegd, treffend geïllustreerd in het verhaal van Fortune over de schepping van een wraakdemon. Fortune, een begaafde zieneres, werd zich plots bewust van de demon die ze zelf had geschapen. Gelukkig had ze voldoende moreel besef om het wezen te vernietigen. Wie echter minder sensitief is, merkt de gevolgen van geconcentreerde woede niet op. Blijft iemand in die negatieve staat en voelt hij of zij geen berouw, dan draagt die persoon bij aan de vermeerdering van kwaad in de wereld. De mens blijft hoe dan ook een burger van twee werelden: de zichtbare, materiële wereld en de onzichtbare, fijnstoffelijke dimensie.

Illustreer we wat er kan gebeuren wanneer onervaren of gewetenloze personen zich wagen aan het occulte.

Marguerite Gillot was verpleegster in een kraaminrichting in Parijs. Ze was geïnteresseerd in occultisme, maar zoals blijkt uit het verhaal *Aux portes de l'invisible*⁴⁹, was ze diep christelijk gelovig - een geluk voor haar.

Ze schrijft: "Mevrouw A., een dame uit mijn kennissenkring, wilde mij betrekken bij haar occulte praktijken. Zij zag in mij een 'medium' dat onder haar leiding een hoge graad van occulte macht kon bereiken - waar zij vervolgens haar voordeel uit zou halen. Ze drong erop aan dat ik mijn beroep opgaf, maar ik weigerde resoluut. Toen probeerde ze mij via magie te beïnvloeden, wat ze versterkte door herhaalde bezoeken.

Op een dag, toen ik uitgeput was van mijn werk, viel ze bij mij binnen 'voor een praatje'. Maar daar had ik helemaal geen behoefte aan. Ze besloot dan

⁴⁹ Gillot M., *Aux portes de l'invisible*, Neuchatel (Ch), La table ronde, 1968, 36.

maar in mijn studio 'wat uit te rusten' en bleef daar tot diep in de avond. Precies negen dagen later, om één uur 's nachts, werd ik opgeroepen voor een anesthesie bij een bevalling. Terwijl ik bezig was, overviel me een ondefinieerbaar gevoel van onbehagen. Ik was al dagen vermoeid, maar dit voelde anders - het werd alleen maar erger. Dat is een kenmerk van een occulte aanval: een onverklaarbare en aanhoudende uitputting die leidt tot depressiviteit. Uit het diepste van mijn ziel kwam een schijnbaar onverklaarbare zwaarmoedigheid en diepe neerslachtigheid op.

Na de bevalling liet ik me in bed vallen, hopen dat ik na wat slaap zou herstellen. Maar een uur later werd ik wakker met een ondraaglijke hoofdpijn, die bij elke ademhaling nog verergerde. Het voelde alsof mijn schedel was opengebroken en mijn hersenen blootlagen. Mijn temperatuur was gestegen tot 40,2°C. Ik wist toen nog niet dat hoge koorts de helderziendheid kan bevorderen. Terwijl ik probeerde te achterhalen waar dit vandaan kwam, zag ik plots twee afzichtelijke, fijnstoffelijke slijmerige wezens. Ze waren noch dierlijk noch menselijk en hadden een soort staart, vergelijkbaar met de stenen waterspuwers op kathedralen. Met een grijnzende, sarcastische uitdrukking wiegden ze heen en weer.

Ik was doodsbang. Toen besepte ik dat mijn toestand een occulte oorzaak had! Op datzelfde moment hoorde ik een innerlijke stem duidelijk zeggen: 'Het zijn larvae.' Ik wist dat een aanraking met hen onmiddellijke dood zou betekenen. Strompelend bereikte ik mijn kamer, greep mijn pendel en boog me over een kaart van Parijs om de oorsprong van de aanval te achterhalen. Plots schoot de pendel omhoog en viel uit mijn hand - precies boven de woonplaats van A.

Ondertussen bleven de larvae steeds dichterbij komen, wiegend in de lucht. Ik keek hen recht aan en maakte het kruisteken. Op datzelfde moment verdwenen ze, met een geluid alsof iemand zijdepapier verkreukelde. Onmiddellijk kon ik weer diep ademhalen en verminderde mijn hoofdpijn.

Ik verliet mijn kamer om me op te frissen. Op dat moment kwam de nachtverpleegster net de trap af. Ze keek me aan, slaakte een kreet en bleef verstijfd staan.

Gillot wist de larvae uiteindelijk te overwinnen, maar deze wezens zijn geprogrammeerd om koste wat het kost een slachtoffer te vinden. Lukt het niet bij de ene, dan vinden ze wel een ander slachtoffer. Ditmaal kozen ze een weerloos wezen: een baby van slechts drie dagen oud, wiens bedje zich toevallig net boven de kamer van Gillot bevond. Het kind stierf plotseling. De artsen die de zaak onderzochten, stonden voor een raadsel. Men had het over een 'wiegendood'. Dit was mijn eerste confrontatie met magie van laag niveau.

Gillot was occult gelukkig sterker dan A., en er volgde automatisch ook een terugslag, een 'choc en retour' zoals men dat ook zegt. Ze schrijft: "Enkele dagen later hoorde ik - het is bizar, maar logisch binnen deze occulte wetten - dat A. sinds die bewuste avond door een val verlamde benen had. Een van haar kennissen vertelde me dat ze verschillende weken niet zou kunnen lopen."

En nog dit: In het volgende verhaal, *De doodshond*, stuurt een magiër een fijnstoffelijk dier af op zijn slachtoffer. Op magische wijze weet Taverner de rollen om te keren. De dader overleeft de confrontatie met zijn eigen schepping niet. Zo zal een magiër die leeft in vriendschap met God nooit hanelen. Hij zal wel het kwaad trachten ongedaan te maken, en grenzen stellen aan het gedrag van zo iemand. Maar uiteindelijk is het de bedoeling om hem of haar tot rede te brengen. Christelijk uitgedrukt : de mens is gemaakt naar het evenbeeld van God. Dat betekent dat er ook, zij het minimaal, iets van Christus in die mens leeft. Maar blijkbaar is dat stukje onderdrukt en verdrongen. De Russische denker Tolstoi zij ooit dat hij in elk mens wel Jezus ontmoet, maar dat dat die mens in heel wat gevallen een geketende Christus in zich draagt.

Lezen we na deze toelichtingen het verhaal.

De doodshond : samengevat

"Mijn hart is niet helemaal in orde. Ik kan er wel mee leven als ik het rustig aan doe", zei Martin, "maar dat andere probleem, dat is iets heel anders."

"Wat bedoel je?" vroeg Taverner.

"Het is een beetje gênant om te zeggen, maar jij bent geen gewone dokter, en ik durf het je wel toe te vertrouwen," verduidelijkte Martin. "Ik heb last van hallucinaties. Ik zie een grote, zwarte hond die me volgt, en hij ziet er allesbehalve vriendelijk uit. Ik zeg mezelf steeds dat het dier niet echt is, dat het slechts mijn verbeelding is. Maar het vervelende is dat die hond daar niets van aantrekt. Of ik nu geloof dat hij echt is of niet, hij blijft me achtervolgen."

"Wanneer verschijnt die hond dan?" vroeg Taverner nieuwsgierig.

"Meestal pas als de avond valt", antwoordde Martin. "Ik voel zijn aanwezigheid, en als ik dan omkijk, zit hij me aan te staren. Soms komt hij plotseling tevoorschijn vanachter een meubelstuk en lijkt hij geduldig af te wachten."

"Afwachten om wat te doen?" vroeg Taverner.

“Om me naar de keel te springen”, antwoordde Martin met een bezorgde blik.

“Maar dan is die hond voor jou toch behoorlijk echt?” merkte Taverner op. “En zie je hem elke avond?”

“Nee, niet elke avond. Op vrijdagavond laat hij me met rust. Dan kan ik vroeg naar bed en slaap ik meestal als een roos”, zuchtte Martin.

“Ik stel voor dat je een paar dagen in mijn ziekenhuis blijft,” ging Taverner verder. “Weet je, dit gebouw wordt beschermd door een soort grote stolp, een gigantische luchtbel die het ziekenhuis overspant. Het is een occulte bescherming tegen ongewenste gasten, en die hond hoort daar zeker bij. Hij zal hier niet binnenkomen.”

Martin kreeg een kamer toegewezen.

“Rhodes, wat denk je van deze zaak?” vroeg Taverner aan zijn assistente.

“Vroeger zou ik dit een waanvoorstelling hebben genoemd”, begon Rhodes, “maar inmiddels ken ik je werkwijze wat beter. Ik vermoed dat je me gaat vertellen dat het hier gaat om een gedachtevorm die iemand met een specifiek doel op onze patiënt heeft afgestuurd.”

“Geweldig! We boeken vooruitgang,” lachte Taverner. “En ik heb al wat nagedacht. De reden dat Martin op vrijdagavond rust krijgt en goed slaapt, heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat de heren van de zwarte loge dan vergaderen. Want alleen een getrainde occultist van een zwarte magische loge kan zo’n gedachtevorm creëren. Daarom heeft het geen zin om de hond zelf aan te pakken. De schepper zou meteen een nieuwe hond oproepen. We moeten de persoon achter de hond vinden. Eerst wil ik weten of Martin zelf enige kennis van occultisme heeft.”

Tijdens een volgend gesprek polste Taverner voorzichtig naar Martins kennis op dat gebied. Al snel bleek dat Martin er nauwelijks iets van wist. “U zou Mortimer eens moeten ontmoeten,” zei Martin spontaan. “Die weet veel meer over dat onderwerp dan ik.”

“Dan ontmoet ik hem graag,” antwoordde Taverner. Maar Martin leek meteen spijt te hebben van zijn opmerking, alsof hij iets had verraden wat Mortimer niet zou waarderen. Het gesprek stokte.

Taverner ging naar zijn bureau, haalde een doos met netjes geordende steekkaarten tevoorschijn en bladerde erdoor. Al snel vond hij wat hij zocht: Anthony William Mortimer, met zijn orde, zijn graad en de belangrijkste gebeurtenissen uit zijn tijd in die loge. “Dat weten we dan,” zei hij tevreden. “Nu blijft de vraag wat Martin hem in de weg heeft gelegd dat Mortimer zo’n gedachtevorm op hem afstuurt. We zouden het aan Martin kunnen vragen,

maar dan riskeert hij te denken dat wij ook geloven dat het ondier fysiek echt is, en dat zou zijn angst alleen maar versterken. We wachten liever af. Martin is hier in elk geval veilig.”

Rhodes merkte op dat Martin vaak naar de post vroeg. Hij leek een belangrijke brief te verwachten.

Op een dag vroeg Martin haar: “Denkt u dat afwezigheid liefde kan laten groeien?”

“Ik denk dat liefde die niet gevoed wordt, eerder wat bekoelt,” antwoordde Rhodes.

Met die opmerking had Martin duidelijk gemaakt dat er een vrouw in het spel was. Voor Taverner was dat reden genoeg om haar naar het ziekenhuis te lokken. Hoe hij dat deed, wist Rhodes niet precies, maar hij had een gave om subtiele suggesties in iemands gedachten te planten, zodat diegene dacht dat het zijn eigen idee was. Het werkte, want een paar dagen later vroeg Martin of hij twee gasten mocht meenemen voor de lunch. Toen ze arriveerden, stelde hij hen voor als juffrouw Hallam en haar moeder.

Rhodes voelde meteen dat er iets niet in orde was met het meisje, al kon ze niet precies zeggen wat. Martin was in elk geval bijzonder opgewekt door haar aanwezigheid. Tot de sfeer ineens omsloeg. Toen juffrouw Hallam haar handschoenen uittrok, zag Martin een grote verlovingsring aan haar vinger. Het raakte hem diep, en hij kon zijn rol als vrolijke gastheer niet langer volhouden. De lunch verliep pijnlijk traag.

Na de maaltijd vroeg Taverner aan Martin of hij mevrouw Hallam even door de tuin wilde rondleiden. Juffrouw Hallam wilde namelijk graag met Taverner en Rhodes spreken.

“Dokter Taverner”, begon ze, “er is iets dat me vreselijk dwarszit. Is het mogelijk om verliefd te zijn op iemand en toch niet echt van hem te houden? Zie je, als mijn verloofde niet bij me is, verlang ik naar hem. Maar zodra ik hem zie, voel ik eerder een enorme afkeer.”

“Vertel eens,” vroeg Taverner kalm, “hoe ben je eigenlijk verloofd geraakt? Heeft misschien iemand geprobeerd invloed op je uit te oefenen?”

”Dat denk ik niet,” antwoordde het meisje. “Hij vroeg me alleen of ik zijn vrouw wilde worden, en ik zei gewoon ja. Het was een ingeving, zo helder en zo sterk, dat ik meteen wist wat ik moest antwoorden.”

“En hebt u daar geen spijt van?” wilde Taverner weten.

“Nee, tenminste, niet tot vandaag. Maar toen ik hier in de eetzaal zat, dacht ik ineens hoe fijn het zou zijn als ik niet naar Mortimer hoefde te gaan.”

Taverner wierp een veelzeggende blik op Rhodes. Ook zij begreep waarom zulke 'ingevingen' hier niet werken. De beschermende stolp rond het hospitaal hield magische suggesties, zoals die van Mortimer, buiten. Vervolgens richtte hij zich weer tot het meisje en vroeg: "Denkt u niet dat de krachtige persoonlijkheid van meneer Mortimer uw beslissing heeft beïnvloed?"

Rhodes kon een lach niet onderdrukken bij de argeloze manier waarop Taverner het meisje in de val lokte.

"O nee," zei het meisje beslist. "Ik heb wel vaker van die ingevingen. Het is zelfs door zo'n ingeving dat ik hier ben gekomen."

"Zo, zo," zei Taverner rustig. "Dus het is goed mogelijk dat u zich, juist door zo'n ingeving, met Mortimer hebt verloofd." Hij keek haar recht in de ogen en vervolgde langzaam en afgemeten: "En ik zal u maar meteen vertellen: ik ben verantwoordelijk voor de ingeving die u hier bracht."

Het meisje staarde hem verbaasd aan.

"Zodra ik wist dat u bestond, wilde ik u zien," vervolgde hij, "omdat u een belangrijke rol speelt in het leven van een van onze patiënten."

"Oh," zuchtte het meisje. "Maar eigenlijk wist ik dat al."

Taverner ging onverstoorbaar verder: "Sommige mensen sturen een telegram als ze iets willen mededelen, maar ik doe dat niet. Ik zend gedachten uit, omdat ik er dan zeker van ben dat er naar geluisterd wordt. Een telegram kan men negeren, maar een gedachte luistert men aan, omdat men denkt dat die uit zichzelf komt. Dit werkt echter alleen als de ontvanger niet vermoedt dat het een suggestie is. Want als dat wel het geval is, zou die persoon zomaar precies het tegenovergestelde kunnen doen van wat je wilt."

Mevrouw Hallam keek hem verwonderd aan en vroeg: "Is zoiets echt mogelijk? Ik kan het bijna niet geloven."

Taverner glimlachte en zei: "Ziet u daar links van het tuinpad de rode geraniums? Let goed op, ik zal ervoor zorgen dat uw moeder ernaartoe gaat en er een plukt."

Het meisje en Rhodes keken toe hoe de nietsvermoedende vrouw voortliep, terwijl Taverner zich op haar concentreerde. En ja hoor, toen ze bij de geraniums kwam, draaide ze zich om en plukte er een.

"Hé mevrouw," riep Taverner. "Wat doet u daar met onze geraniums?"

"Oh, sorry," riep ze verschrikt. "Ik gaf toe aan een plotselinge ingeving, denk ik."

Taverner wuifde geruststellend naar haar en wendde zich weer tot het meisje. “Niet alle gedachten ontstaan in het brein dat ze uitdenkt. We beïnvloeden elkaar voortdurend zonder het te beseffen. En iemand die de kracht van gedachten kent en zijn denkvermogen traint, kan heel wat bereiken.”

De dag liep op zijn einde. Martin verscheen niet bij het avondeten. Hij was met zijn gasten meegelopen en had buiten het domein van het hospitaal afscheid van hen genomen. Hij zou terugkeren naar het hospitaal, maar dat gebeurde niet. Uren later was hij nog steeds niet terug.

Taverner keek op zijn klok en zei. “Rhodes, er is gevaar. We moeten hem onmiddellijk zoeken.”

Ze gingen op pad, en na een lange nachtelijke tocht zagen ze vanaf een heuvel Martin in de verte lopen. Hij stopte steeds weer en keek om zich heen, alsof hij zich tegen iets verdedigde. Hij draaide rondjes om te ontdekken vanwaar het gevaar hem telkens opnieuw besloep en begon dan weer te rennen.

“De hond!” riep Rhodes. “De hond zit hem op de hielen. Maar dat tempo kan hij niet volhouden. Straks begeeft zijn hart het.”

Rhodes rende naar Martin toe en kon de totaal uitgeputte man net op tijd opvangen. Ze voelde duidelijk dat er iets om hem heen hing, want verderop sprongen schapen in paniek weg. Martin werd naar het hospitaal gebracht, kreeg een kalmerend middel en viel al snel in een diepe, ontspannen slaap.

Toen Taverner terug in zijn kantoor was, riep hij Rhodes bij zich. “Kijk eens door het raam. Wat zie je?”

“Eigenlijk niets,” antwoordde ze.

“Het zou goed voor je zijn als je wél iets zag. Je wilt nog te graag gedachtevormen, ontstaan uit een ziek denkvermogen, behandelen alsof ze onschadelijk zijn, simpelweg omdat ze wetenschappelijk niet te bewijzen zijn. Maar wacht, ik zal je de dingen laten zien zoals onze patiënt ze ziet.”

Hij begon met een eigenaardig, gesyncopeerd ritme op haar voorhoofd te tikken. Al snel voelde Rhodes een vreemde sensatie, alsof een onderdrukt niezen zich van haar neus naar haar schedel verplaatste. En toen zag ze buiten in de duisternis een zwak lichtschijnsel, een grijsachtig-witte waas die langzaam de vorm aannam van een doodshond.

De schaduwachtige gestalte nam een aanloop en sprong met enorme kracht naar het raam. Maar de beschermende stolp hield hem tegen. Het wezen viel terug, nam opnieuw een aanloop en stuitte weer tegen de

ondoordringbare barrière. Uit de wijde muil scheen een geluidloos geblaf te komen.

“En dat ziet Martin nu elke dag,” zei Taverner.

De volgende dag kwam juffrouw Hallam naar het hospitaal voor een gesprek met Taverner. Toen hij haar ontving, zei hij direct: “U hebt uw verlovingsring teruggestuurd naar Mortimer?”

“Hoe weet u dat?” vroeg het meisje verbaasd. “En waarom doet u al die moeite voor mij?”

“Ik wil u laten zien hoe men iemand kan beïnvloeden zonder dat die het merkt,” antwoordde Taverner. “Maar wat bracht u hier?”

“Mortimer wilde me spreken, maar ik weigerde,” zei het meisje. “Ik was bang weer onder zijn invloed te raken en vreesde dat hij me zou dwingen met hem te trouwen.”

“We zullen Anthony Mortimer veel drastischer aanpakken,” verzekerde Taverner haar.

Het duurde niet lang, want enkele uren later verscheen Mortimer en eiste dat juffrouw Hallam met hem meeinging. Taverner weigerde.

“Met welk recht weigert u mijn verzoek?” vroeg Mortimer.

“Met dit recht,” antwoordde Taverner en hij maakte een specifieke handbeweging die occultisten herkennen. Taverner's loge was krachtiger, en hij stond hoger in rang. Mortimer begreep dat hij ontmaskerd was. Zijn zwarte magie was doorzien en hij kon een tegenaanval verwachten. Hij vluchtte de kamer uit.

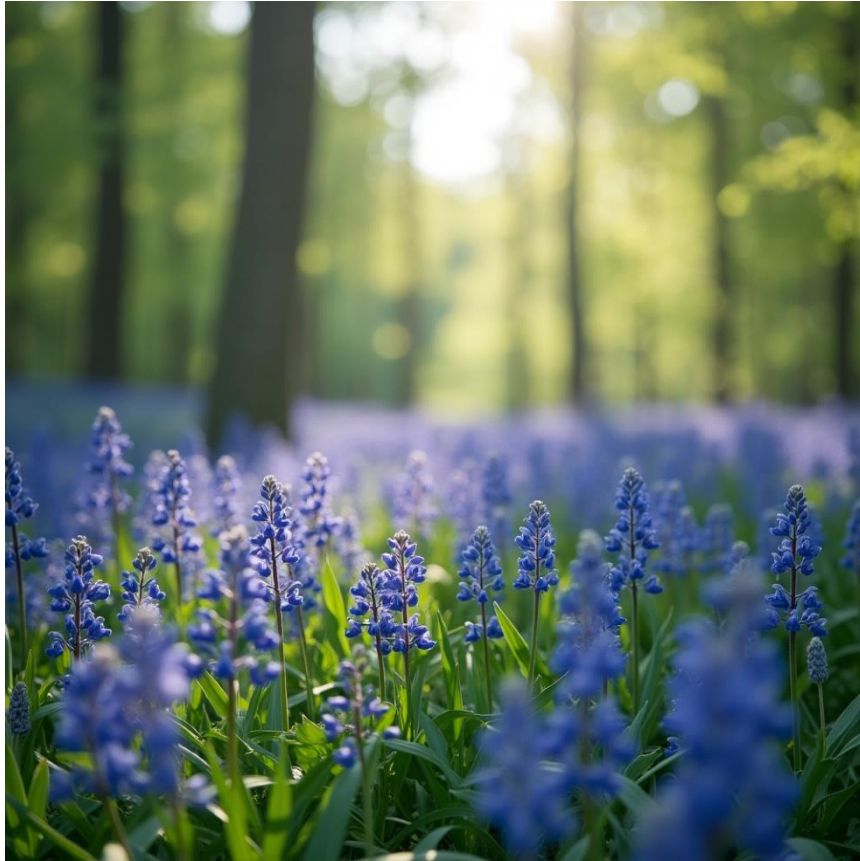
“Broeder Mortimer,” klonk het nog, “vanavond komt de hond naar zijn kennel.”

“Rhodes, kijk snel door het raam,” zei Taverner. Ze zagen hoe Mortimer haastig wegluchtte, telkens weer stopte, om zich heen keek en zichzelf leek te verdedigen.

“De hond volgt zijn baasje naar huis,” zei Taverner.

De volgende ochtend hoorde men dat een man dood was aangetroffen, ongeveer tien kilometer van het hospitaal.

“Tien kilometer,” zei Taverner koel. “Hij heeft het nog lang volgehouden.”

7. Van Woning Verwisseld : enkele vooropstellingen

Chnoem de pottenbakker

De titel van dit laatste verhaal, “Van woning verwisseld” doet vermoeden dat het om een zielenruil gaat. Joan Grant, *Eyes of horus*⁵⁰, vermeldt eveneens zulk een ruil. Haar boek is een autobiografie van een vorige belichaming in het oude Egypte. Het werk is zeer poëtisch geschreven. Vatten we samen wat ze over de Oudegyptische pottenbakker aan zijn draaischijf zegt.

“Als zo iemand overlijdt, stapt hij naar Chnoem, de pottenbakker, om zo snel mogelijk een nieuw lichaam voor hem op de schijf te laten zetten. Chnoem is wel erg oud, en wellicht stopt zijn wiel met draaien voordat jij aan de beurt bent. Maar zo lang hoef je niet te wachten. Je hoeft niet opnieuw geboren te worden. Nee hoor, je kunt je een eigen lichaam uitkiezen en ook de plaats. Wil je rijk zijn? Zoek dan een man uit die zijn schatkamers vol heeft staan met kruiken met goudstof. Neem zijn lichaam over en gebruik het als dat van jou. Dan kun je zijn rijke voedsel eten, zijn zachte wijnen op je tong proeven en van

⁵⁰ Grant J., *Ogen van Horus*, Deventer, Ankh-Hermes, 1972, 108. (// *Eyes of Horus*, London, Methuen, 1942). Zie ook het boek : De ‘homo religiosus’ op deze site, 8.2.2. Zielestof ruilen, p. 336.

de gastvrijheid van zijn concubines genieten. Sommige mensen hebben zichzelf beveiligd tegen onwettige overname, maar iemand die slim is, vindt altijd wel een deurtje dat de eigenaar in zijn gemakzucht heeft vergeten te sluiten. En de eigenaar moet alles wat hij bezit aan jou overdragen en kan niet zonder jouw toestemming terugkomen. In zijn lichaam kun je dan eten tot je oververzadigd bent. Dan kun je zijn lichaam verlaten, zodat hij op tijd terugkomt om de ellende in zijn buik te voelen. En als het je goed uitkomt dan kun je doden met de dolk in zijn hand. Maar dan ben jij weg als de soldaten komen om hem mee te nemen. Je kunt al deze geneugten hebben en nog duizend andere. Er zijn vele manieren waarop je kunt voorkomen dat er beveiligingen tegen jezelf worden ingezet. Dronkaards zijn gemakkelijk over te halen, sommige vrouwen ook. Als je deze dames vertelt dat malachiet hun ogen niet langer een jong aanzien geeft, doen ze hun deur open voor iedere marskramer die zegt dat hij jeugd in de aanbidding heeft". Tot zover dit uittreksel van Grant.

Een anonieme getuigenis

Afrika, ten zuiden van de Sahara. Mama Montsho was stervend. Haar hart was zwart. Ze was haar hele leven al een kind van de nacht geweest. Ze had regelmatig aan haar goden het rode bloed van medemensen geofferd. Ze had dingen die het daglicht schuwden gevraagd, verkregen en bij herhaling ook uitgevoerd. Nu vreesde ze haar komende oordeel. Ze vroeg haar goden bijstand. Konden ze haar in dit leven nog één laatste gunst verlenen. Echt de allerlaatste. Hoe ontkomen aan haar rechters? Konden haar goden haar één keer nog helpen? Maar kijk, had ze daar geen nageslacht? Was dat niet Kayla, haar jong en nog broos achterkleindochtertje? Dat kind had nog een lang leven in het verschiep. En zo de goden de overgrootmoeder nog één keer zouden bijstaan...

Mama Montsho was te zwak geworden om uit haar hut te komen. Even later lag ze verzonken in een diepe en ongewone slaap. Rond die tijd kreeg de kleine Kayla zeer hoge koorts. En nog wat later was mama Montsho niet meer. Vertrokken naar het land van haar voorvaderen. Ten minste, zo zeiden dat. Maar was het de volle waarheid?

De kleine Kayla verloor die dag het bewustzijn. Dan maar snel naar de missiepost een paar dorpen verder. Een geneesheer-missionaris houdt er een klein hospitaal open. Daar aangekomen onderzocht de geneesheer Kayla, maar hij vond geen enkele reden voor de aanhoudende hoge koorts. Zo bleef het kind drie lange dagen roerloos liggen. De koorts steeg tot boven de 40 graden. Kayla's mama bleef dag en nacht bij haar kind waken. En zie, de

vierde dag stond het kind recht in bed en begon uitzinnig van vreugde te dansen. Genezen? Nee, verre van. De hoge koorts was er nog. Het was een bijzonder macaber zicht. Hoe kan een kind met zoveel koorts er eerst half dood liggen, en kort daarop staan dansen? Hoe overleeft de kleine Kayla dat? En wat is de reden voor deze griezelige vreugde? De geneesheer stond voor een raadsel? Dat had hij nog nooit meegemaakt. Hij gaf Kayla een kalmerend en koortswerend middel zodat zij kon rusten en haar zeer hoge koorts kon overleven. Kayla sliep in.

En zie, de volgende ochtend ontwaakte zij, en was geheel koortsvrij. Vermoeid, maar gezond nam zij voor het eerst in vijf dagen terug voedsel tot zich. En ze herstelde binnen zeer korte tijd volledig. De mama van Kayla kon haar geluk niet op. Ze had haar kind terug, volmaakt en gezond. Ook de dorpsstovenaar begreep de vlugge genezing niet. In stilte dacht hij na. Hij vond het vreemd, dat in zijn kleine dorpsgemeenschap het overlijden van mama Montsho samenviel met de ziekte van haar achterkleindochter Kayla. In gedachten zag hij terug het beeld van de overledene. Hij dacht aan haar angst voor haar nakende oordeel. En haar innige wens om hieraan te ontsnappen. Dan keek hij naar de kleine, gezonde Kayla die daar voor hem liep. Wat was ze fel veranderd. Wat leek ze toch op mama Montsho. En plots, plots begreep hij het. Maar daar heeft hij nooit iets aan Kayla of aan haar familie over verteld.

Britse vrouw wordt wakker met Frans accent.

Lezen we de Gazet van Antwerpen ⁵¹, van 14/09/1210. In Groot-Brittannië is een grootmoeder, Kay Russell, van 49 die even ging rusten omdat ze last had van migraine, wakker geworden met een Frans accent. Naar verluidt zou ze lijden aan het zeldzame 'buitenlands accent syndroom'. Niet alleen haar uitspraak is veranderd. Kay Russell vertelt in de Britse krant The Daily Mail dat ze ook een stuk van haar identiteit verloren is. Vrienden zouden ze niet meer herkennen en haar gezichtsuitdrukkingen zijn veranderd. Ook haar betrekking is ze door haar spraakgebrek kwijtgeraakt. Russel leed al meer dan twintig jaar aan een zware vorm van migraine. Hierdoor raakten haar benen af en toe verlamd. Ze had ook al vaker moeite met spreken. Het syndroom, dat veroorzaakt wordt door een hersenbeschadiging, zou maar heel af en toe voorkomen. Wereldwijd zouden er naar schatting 60 mensen aan lijden.

Tessa Neele uit Zuid-Afrika

⁵¹ Website www.gva.be van Gazet van Antwerpen, van 14/09/1210.

W. Tenhaeff, *Spiritisme* ⁵², schrijft: In de avond van 3 december verliet Mrs. Christie haar huis in Sunningdale in overspannen toestand. Het overlijden van haar moeder en een verre van gelukkig huwelijksleven waren oorzaken van heel wat stress. Zij was aan slapeloosheid gaan lijden en voelde zich erg ongelukkig. Ze wilde zich van het leven beroven door met haar wagen ergens tegen aan te botsen. Ze geraakte van de weg en werd met het hoofd tegen het stuurrad geslingerd. Hierbij verloor ze een tijdje het bewustzijn. Toen zij ontwaakte verliet zij haar wagen en liep uren lang als een slaapwandelaarster rond. Ze doolde door Londen en kwam vervolgens in Harrowgate terecht. Daar nam zij haar intrek in een hotel. Hier liet zij zich inschrijven als mevr. Tessa Neele uit Zuid-Afrika.

Zij deed dit niet om haar familie en vrienden op een dwaalspoor te brengen, maar omdat zij inderdaad meende dat zij mevr. Tessa Neele was. Zij meende dat zij een weduwe was, die ook haar kind verloren had, maar geestelijk evenwichtig en blijmoedig bleef. In haar 'rol' van mevr. Tessa Neele voelde zij zich gelukkig. Alle zorgen en zwaarigheden, die haar als mevr. Christie drukten, waren van haar afgevallen. Zij had geen enkele herinnering meer aan het leven als mevr. Christie. Ten slotte werd zij ontdekt en naar een psychiatrische inrichting gebracht, waar men haar behandelde en waar ze genas.

Tenhaeff vermeldt het in zijn boek niet, maar het had boeiend geweest na te gaan of er ergens in Zuid-Afrika een weduwe Tessa Neele had geleefd of nog leefde, en die een kind had verloren.

Gaan slapen als Serviër, opstaan als Engelsman.

Een nieuwsbericht van 18/10/2010 ⁵³. De ouders van een Servische jongen schrokken zich een hoedje toen ze hun zoontje wakker maakten. De jongen van 11, die nog nooit een woord Engels had gestudeerd, sprak de taal plots vloeiend. "Onze zoon denkt dat hij een Engelsman is", zegt zijn moeder. De 11-jarige Serviër Dimitrije Mitrovic plaatst de medische wereld voor een raadsel. Sinds hij op de bewuste dag wakker werd, droomt hij in het Engels. Hij spreekt de taal alsof hij nooit anders heeft gedaan. "Ik vloek zelfs in het Engels", zegt Mitrovic. In "The Mirror" werpen enkele dokters hun licht op deze vreemde zaak. Volgens hen heeft de jongen een autistisch spraak-talent en is dat de reden van de spraakverandering. Sinds de jongen Engels praat, moeten zijn familieleden de hulp van een tolk inroepen om Mitrovic te begrijpen. "Ik kan wel een klein beetje Engels praten", zegt zijn moeder, "maar onvoldoende om hem volledig te begrijpen." De 11-jarige jongen probeert intussen de draad

⁵² Tenhaeff W., *Het Spiritisme*, s Gravenhage, Leopold, 1975, 151.

⁵³ 18/10/2010. Bron: http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/ookdatnog/ODN_101018_ServEngels.

weer op te pikken en voordeel te halen uit zijn pas verworven talenkennis. “Zo heeft hij alle boeken van Harry Potter in het Engels voorgelezen aan zijn vrienden”, aldus zijn moeder. In de *Austrian Times* zegt Paunovic, professor in de Engelse taal, verbaasd te zijn over de zaak. “Het is echt fascinerend. Een uur lang hebben we met de jongen Engels gesproken en hij beheerst de taal beter dan ieder van ons. Het lijkt wel alsof het zijn moedertaal is.”

G. Van der Zeeuw, *Wonderen of wetten* ⁵⁴, schrijft: “Wanneer in een volledige trance de bezielende geest bijvoorbeeld een Griek of een Engelsman was, dan zal hij door de mond van het medium respectievelijk Grieks of Engels spreken, ook al kent het medium die talen niet”.

Het verschijnsel om plots een andere taal te spreken zou nog zijn waargenomen. Men spreekt van glossolalie. Ook de Bijbel vermeldt zulk een talenwonder op Pinksteren. In *1Kor. 14:2* en *Hand. 1:13v.* lezen we: “Maria, de twaalf, en een aantal andere leerlingen waren op pinksterdag bijeen, rond 9.00 u. ‘s morgens (het ‘derde’ uur). Plots kwam vanuit de hemel een geluid als van een hevige rukwind die het hele huis waar zij zich bevonden, vervulde. Zij zagen tongen verschijnen. Men zou gezegd hebben dat het ‘vuurtongen’ waren. Deze spreidden zich en op elk van hen zette er zich een tong neer. Allen werden vervuld van de Heilige Geest en zij begonnen in vreemde talen te spreken naargelang de Heilige Geest ze te vertolken gaf.” Tot zover deze Bijbelse tekst.

D. Fortune, zegt in haar boek : *Spiritisme in het licht der occulte wetenschap*, (p 51) wat volgt: “Bij de mediamieke trance hebben we dus de gehele personaliteit zoals we die kennen, min de besturende intelligentie. De bewustzijnsmachine is er dus, Maar de machinist is afwezig. Het blijkt evenwel aan anderen dan de originele bezitters mogelijk hun handen om de hefboomen te leggen en de machine te behandelen. Het denkvermogen met diens taalkennis, het lichaam met diens gecoördineerd de mechanismen, zijn, indien de bezitter zich tijdelijk verwijderd, ter beschikking van elk ego dat hen wenst te manipuleren.” Dat hebben we in de getuigenissen hierboven inderdaad kunnen vaststellen. Besluiten we met de vraag waartoe onze talrijk incarnaties ons leiden.

Een individuele evolutie, profaan, maar ook een sacraal

De mens maakt profane en een sacrale geschiedenis. Zijn diepere ziel is ook aan evolutie onderhevig. Meestal is dat voor Jan modaal zo goed als verborgen. Maar soms kunnen er zich in het leven van iemand ‘sacrale ervaringen’ voordoen. Dikwijls worden deze niet als dusdanig herkend of

⁵⁴ Van Der Zeeuw G., *Wonderen of wetten*, Deventer, Kluwer, 1970, 138.

wordt het belang ervan slechts na een heel rijpingsproces begrepen. Voor anderen zijn zulke ervaringen zo indrukwekkend, zo overweldigend en ingrijpend dat ze als de hoogtepunten van het leven worden beschouwd en zelfs het hele verdere leven richten en sturen

Religieus gezien is de mens inderdaad een inwoner van twee werelden: deze wereld en de wereld “aan de andere zijde”. Religies stellen dat die andere zijde heel wat belangrijker is dan deze wereld. Maar die andere werkelijkheid blijft veeleer verborgen. De religieuze mens ziet zijn hele leven als een evolueren naar het hogere. Hij is zich sterk bewust van het tijdelijke en voorbijgaande karakter van de gebeurtenissen aan deze zijde en voelt zich gesterkt in zijn geloof. Hij is er vast van overtuigd dat de ellenden van deze wereld niet het laatste woord hebben

Joan Grant, *Een groeiend bewustzijn.*

In haar boek *Many Lifetimes* ⁵⁵, stelt Grant dat het bewustzijn een evolutionair proces doorloopt: het begint in een minerale fase, gaat vervolgens over naar een vegetatieve fase en evolueert daarna via verschillende dierlijke incarnaties naar de mens, de *homo sapiens*. Verder schrijft ze:

“Tegen die tijd had ik voldoende empirische (opm.: ‘paranormale’) ervaring opgedaan om de grote lijnen van de individuele vooruitgang tijdens de eerste vier fasen van zijn evolutie waar te nemen. Het bewustzijn begint met net genoeg energie om één enkele molecule te vormen. Naarmate deze energie toeneemt en het bewustzijn zich uitbreidt, zijn er steeds complexere vormen nodig om deze groei tot uitdrukking te brengen. Zodra het individu te ver ontwikkeld is om nog in de minerale fase te passen, betreedt het het vegetatieve rijk. Daarna, via een reeks incarnaties als verschillende dierlijke soorten, bereikt het uiteindelijk zijn eerste incarnatie als mens. In de eerste paar levens als mens wordt de volledige persoonlijkheid geïncarneerd, zodat men ongeveer dezelfde capaciteiten en percepties heeft, ongeacht of men toevallig geïncarneerd is of niet. Maar naarmate het bewustzijn zich verder uitbreidt, wordt het te groot om nog in één enkele persoonlijkheid te passen.”

Grant biedt hiermee een mogelijke verklaring voor de oorsprong en evolutie van ons bewustzijn. De nadruk ligt hierbij niet op een fysiek lichaam, maar op het bewustzijn zelf. In het begin was ons bewustzijn zo miniem dat het slechts in één enkele molecule bestond. Na een lange groeifase ‘belichaamde’ het zich in een steen. Werd het bewustzijn te omvangrijk voor deze vorm, dan volgde

⁵⁵ Grant J., *Meer dan één leven*, Deventer, Ankh-Hermes, 1973, 8 (// *Many lifetimes*, Victor Gollancz Ltd., London, 1968).

een fase van meerdere plantaardige incarnaties. Met verdere groei incarneerde het herhaaldelijk als dier, om uiteindelijk als een primitieve mens te beginnen aan een reeks menselijke incarnaties. Blijkbaar is er niet alleen een biologische evolutieleer, maar eveneens een occulte.

Soloviev

Net als Grant spreekt ook Vladimir Soloviev (1853–1900), de Russisch christelijk-orthodoxe filosoof, in zijn *La Justification du Bien* ⁵⁶ over een minerale, vegetatieve en dierlijke fase die voorafgaan aan de menselijke incarnatie. Hij voegt daar nog een verdere evolutie aan toe, namelijk de vergoddelijking van de mens. Beiden zien evolutie in de eerste plaats als een proces van groeiend bewustzijn. De vele biologische lichamen geven uitdrukking aan dit bewustzijn, maar zijn slechts ‘voertuigen’ die aan het einde van elk bestaan worden ‘afgeworpen’.

Volgens Bijbelse zieners is de kloof tussen een aap - het hoogst geëvolueerde dier - en de modale mens kleiner dan de afstand tussen diezelfde mens en een vergoddelijkte mens. Dit impliceert dat de mens nog een lange weg te gaan heeft in zijn streven naar een ruimer en hoger bewustzijn.

Bovendien toont Soloviev zich, met zijn visie dat de vergoddelijking het uiteindelijke doel van de menselijke evolutie is, als een volgeling van de Oudgriekse denker Pythagoras. Ook Pythagoras geloofde dat de ziel van de mens een reeks van incarnaties doorloopt, totdat zij zich volledig van de invloed van de lichamelijkeheid heeft bevrijd. Wie een ethisch leven leidt, wordt telkens in een steeds hogere bestaansvorm herboren, totdat hij of zij uiteindelijk niet meer reïncarneert. Wie zich daarentegen misdadig gedraagt, daalt af naar een lagere bestaansvorm.

Soloviev benadrukt in dit verband dat de historische verschijning van Christus als Godmens onlosmakelijk verbonden is met de gehele evolutie van de wereld. Indien men de realiteit van deze gebeurtenis ontkent, zou men de zin en bestemming van het universum ondergraven. Wie zich verdiept in de oosters-Griekse kerkvaders, herkent in Solovievs visie een directe lijn naar de patristiek. Voor de kerkvaders was Jezus niet alleen de kleine mens die aan het kruis werd gedood, maar ook de kosmische rechter over levenden en doden, zoals Paulus en Johannes hem beschrijven: mateloos vernederd, maar even mateloos verheerlijkt door Gods levenskracht. God heeft vanaf het begin het volmaakte einddoel voor ogen en bouwt dit stap voor stap op ⁵⁷.

⁵⁶ Soloviev V., *La justification du bien*, Paris, 1939, 190.

⁵⁷ Rüdiger H., *Griechische Lyriker (Griechisch und Deutsch)*, Zürich, 1949, 54.

Dit is, kort samengevat, Solovievs visie op de evolutieniveaus. Niet alleen het universum dijt uit, maar ook het individuele bewustzijn. De Bijbelse scheppingsgedachte houdt in dat alle wezensvormen en ideeën door God zijn geschapen - dus ook de evolutie zelf. Daarom kan de evolutie als feit nooit als argument worden gebruikt tegen het scheppingsbegrip van de Bijbel.

Tot zover de greep van de goden op mensen, op hun energie, hun seksualiteit, hun bloed, of zelfs op hun gehele lichaam. Zo bescheiden klinkt dat toch allemaal niet.

Met deze getuigenissen en visies zijn we klaar om het volgende verhaal te lezen.

Van Woning Verwisseld : samengevat.

Dokter Rhodes werkt in het hospitaal van dokter Taverner. Waar de reguliere geneeskunde soms tekortschiet, weet Taverner met zijn onconventionele methoden vaak toch problemen op te lossen. In zijn hospitaal verblijft een patiënt, een zekere Winnington, die niet alleen ziek is maar ook bevriend met Taverner. Beiden maken deel uit van een loge, een soort grote broederschap.

Rhodes heeft het druk in het hospitaal en vindt nauwelijks tijd om haar correspondentie af te ronden voordat de postbode komt. Daarom maakt ze 's avonds vaak een korte wandeling naar de dichtstbijzijnde brievenbus om haar brieven te posten. Tijdens een van deze wandelingen merkt ze dat er nieuwe burens zijn: een koppel genaamd Iris en John Bellamy. Taverner had al gehoord dat John ernstig ziek was. Hij zou bovendien al jaren verslaafd zijn aan cocaïne. "En samenleven met zo iemand is zeker geen pretje, het lijkt meer op een tragedie," had hij tegen Rhodes gezegd.

Ook Winnington, de patiënt in het hospitaal, is ernstig ziek, heeft tbc en verwacht niet lang meer te leven. Op een avond vraagt hij of hij Rhodes mag vergezellen naar de brievenbus. "Een wandeling in de frisse lucht zal me goeddoen," zegt hij, "en het doorbreekt de eentonigheid van mijn laatste dagen." Rhodes ziet er geen kwaad in en samen gaan ze op pad. Toevallig ontmoeten ze Iris, die ook een brief komt posten. Tot Rhodes' verbazing is Winnington meteen zeer geïnteresseerd in haar, en ook Iris kijkt hem met een ongebruikelijke belangstelling aan. "Maar wie kan het ze kwalijk nemen," denkt Rhodes, "Winningtons dagen zijn geteld, en leven met een aan cocaïneverslaafde John die meestal het bed houdt, is beslist geen pretje."

De volgende dag gaat de telefoon in het hospitaal. Rhodes neemt op. Het is Iris, die vraagt of dokter Taverner langs kan komen omdat haar man John

zich niet goed voelt. Rhodes legt uit dat Taverner met vakantie is, maar biedt aan zelf langs te komen. Even later belt ze aan bij de Bellamy's. John heeft blijkbaar een overdosis cocaïne genomen. Ze onderzoekt hem en concludeert dat er geen acuut gevaar is. Ze raadt John rust aan en zegt dat Iris haar altijd mag bellen als zijn toestand verergert.

Terug in het hospitaal heeft ook Winnington dagelijks haar aandacht nodig. Rhodes vertelt hem terloops over haar bezoek aan de Bellamy's, maar zegt niets over Johns ziekte. Toch is Winnington opvallend nieuwsgierig en blijft doorvragen. "Beroepsgeheim," zegt Rhodes kortaf, en laat niets los. Plotseling grijpt Winnington haar hand en drukt die stevig tegen zijn voorhoofd. "Laat dat!" roept Rhodes geïrriteerd en trekt haar hand direct terug. Ze heeft al genoeg van Taverners methoden gezien en weet dat hoogsensitieve mensen zo gedachten kunnen lezen. En blijkbaar heeft Winnington vernomen wat hij wilde weten, want met een glimlach zakt hij terug in zijn kussen. "Cocaïne," mompelt hij tevreden.

Wanneer Rhodes de volgende avond haar brieven gaat posten, staat Iris haar op te wachten. Rhodes informeert naar Johns toestand. "Er is nauwelijks beterschap," zegt Iris. "Maar hoe gaat het met uw patiënt, Winnington? Zal hij sterven?" Rhodes kijkt verbaasd door deze ongewone belangstelling, waarop Iris uitlegt: "Ik kom uit Schotland, en mijn familie heeft het tweede gezicht. We zijn allemaal een beetje sensitief, zoals ze dat noemen. Vannacht heb ik de schim van Winnington gezien. Ik lag in bed en ineens stond hij aan het voeteneinde. Hij leek plezier te hebben omdat hij me zag."

Rhodes weet even niet wat ze ervan moet denken. Ze vraagt zich af of de interesse van Winnington voor Iris wederzijds is. Iris lijkt hem inderdaad net zo goed in de gaten te houden als hij haar. "Ik hoorde hem met een zekere triomf zeggen: 'Nog even, en dan ben ik aan de beurt'," vervolgt Iris. "Ik dacht dat hij daarmee zijn naderende dood bedoelde, en dat mijn man zou blijven leven." Rhodes interpreteert het ook zo, maar helemaal gerust is ze er niet in. Even vraagt ze zich zelfs af of Iris en Winnington met elkaar een geheimpje delen.

De volgende ochtend, bij haar bezoek aan Winnington, ziet Rhodes dat zijn toestand verslechterd is. Ze vertelt hem kort dat ze de vorige avond Iris heeft ontmoet, maar laat verdere details achterwege. Het lijkt hem even op te beuren, maar al snel verliest hij weer het bewustzijn. Rhodes blijft hem nauwlettend in de gaten houden en hoort plots een zacht 'klik'-geluid in zijn keel, gevolgd door een langgerekte zucht. Dit herkent ze : zo klinkt het als Taverner buiten zijn lichaam treedt. Ze vraagt zich af of Winnington, als ingewijde, deze techniek ook al beheerst.

“Ik zou me een stuk geruster als Taverner bij alles aanwezig zou zijn”, zo dacht Rhodes. Maar hij kwam pas over een paar dagen terug van vakantie. Dus bleef ze bij Winnington waken. Ze wist dat uittreden een levensgevaarlijke bezigheid was : telkens als Taverner zijn lichaam verliet, mocht hij door niets worden gestoord tot hij weer bij bewustzijn was. Rhodes vermoedde dan ook dat ze bij Winnington moest blijven. Na ongeveer twintig minuten merkte ze opgelucht dat de trance overging in een natuurlijke slaap. Bij zijn ontwaken was hij zelfs bijzonder opgewekt, al begreep Rhodes niet waarom.

Die avond, toen ze haar brieven ging posten, stond Iris haar op te wachten. “Rhodes”, begon ze, “is Winnington vannacht gestorven?” Rhodes schudde haar hoofd. “Hij is hier vannacht geweest, in zijn fijnstoffelijke lichaam,” vervolgde Iris. “Ik werd wakker omdat iets zachts mijn wang aanraakte. Tot mijn verbazing stond Winnington aan het voeteneinde van mijn bed. Hij staaarde een hele tijd naar mij en mijn man. John heeft niets gemerkt, want hij was de hele tijd bewusteloos. Dat is niet leuk, maar ik ben eraan gewend. John gebruikte al cocaïne voordat we trouwden. Ik ontdekte dat pas na ons huwelijk.”

Rhodes vroeg zich af of ze hierover iets tegen Winnington moest zeggen. “Hij zou me waarschijnlijk uitlachen of duidelijk maken dat ik me niet met zijn zaken moet bemoeien,” dacht ze. Ze begreep ook niet wat Iris' rol in dit alles was. “Door het bestaan van occulte kennis te ontkennen,” mijmerde ze, “geeft de wereld juist een grote voorsprong aan hen die het wél beheersen.” Het leek haar verstandig om niets te ondernemen tot Taverner terug was. Hij zou wel weten wat te doen.

De volgende ochtend was Winnington bij kennis en bovendien bijzonder opgewekt. Rhodes vroeg zich opnieuw af wat de reden hiervan was. Maar andere taken in het hospitaal vroegen haar aandacht. Tegen de avond belde Iris opnieuw. “John is er weer slecht aan toe,” zei ze, “hij is bewusteloos”. Rhodes haastte zich naar John, die inderdaad in coma was. Maar er was meer. Iris was ervan overtuigd dat er een aanwezigheid in de kamer was, hoewel ze niet wist wat of wie. Rhodes besloot bij haar te blijven en mee te waken over John. Dat zou de spanning voor Iris verlichten. Ze zaten nog maar net in het schemerlicht of ook Rhodes voelde een aanwezigheid. Precies zoals Iris had gezegd, waren ze niet alleen. Rhodes keek om zich heen.

“Voel jij het ook? Zie je iets?” vroeg Iris glimlachend.

“Nee,” antwoordde Rhodes, “ik ben niet helderziend, maar mijn hond wel. Hij liep me achterna toen ik hierheen kwam. Hij ligt vast ergens in een hoekje.”

Rhodes riep haar hond. Het dier kwam aanlopen, keek naar Iris en liep vervolgens naar het bed, waar hij de bewusteloze man besnuffelde. Daarna

ging hij bij de haard liggen. Wat het ook was dat hun rust verstoorde, de hond vond het niet de moeite waard en bleef rustig liggen. Iris zette thee en haalde een doos koekjes tevoorschijn. De hond kwam dichterbij en vroeg om zijn deel. Rhodes gaf hem een stukje. Vervolgens liep hij rustig naar de lege leunstoel en bleef gespannen wachten. Beide vrouwen waren verbaasd. De hond sloeg ongeduldig met zijn poot naar de stoel om hun aandacht te trekken.

“Ik heb altijd gehoord,” zei Iris, “dat alleen katten van spoken houden en dat honden er bang voor zijn.”

“Ja, ik ook,” beaamde Rhodes, “maar het lijkt erop dat de hond al heel goede vrienden is met dit spook.”

Opeens schoot Rhodes de verklaring hiervan te binnen. Als de onzichtbare aanwezigheid, die Iris al twee keer in dezelfde kamer had gezien, inderdaad Winnington was, verklaarde dat het gedrag van de hond. De hond en Winnington waren immers al langer goede vrienden, en de geest in de kamer was dan geen vreemde. “Maar als dit werkelijk Winningtons geest is, dan ligt hij nu nog steeds in zijn bed, in uitgetreden toestand?” Zo dacht ze. Rhodes wilde het meteen controleren. Ze stond op, rende naar de kliniek, nam de trappen met drie treden tegelijk en stormde zijn kamer binnen. Zoals ze vreesde, lag hij in diepe trance.

“Jij gemene duivel,” snauwde Rhodes tegen de levenloze vorm op het bed. “Wat voer je nu weer in je schild? Bij God, ik wou dat Taverner hier was. Die zou je direct op je plaats zetten.”

Snel ging Rhodes terug naar Iris. Bij binnenkomst hoorde ze stemmen. Verward keek ze om zich heen. Wie was daar nog, behalve Iris? En daar zat John, rechtop in bed, volkomen bij bewustzijn, terwijl hij thee dronk. Rhodes stond perplex. Ze wist niet wat ze moest denken. Verbouwereerd stamelde ze dat het goed was dat hij zich beter voelde en dat zij en Iris behoorlijk ongerust waren geweest.

“Over mij hoeft je je echt geen zorgen te maken,” lachte een opgewekte John.

Rhodes keerde terug naar de kliniek, naar Winnington. Hij was nog steeds bewusteloos. Ze bleef de wacht houden, maar zijn toestand veranderde niet. Na uren waken besloot ze toch maar naar bed te gaan. De volgende ochtend was hij nog steeds bewusteloos. Dat was hoogst ongebruikelijk voor een uittrekking. Rhodes vroeg zich af hoe lang zijn hart dat nog aankon. Ze besloot hem een injectie met strychnine te geven, een middel dat de hartspieren versterkt en de pijn enigszins verdooft, vergelijkbaar met een drug. In de apotheek van het hospitaal voelde ze plots een aanwezigheid, alsof iemand zachtjes in haar nek ademde. Terwijl ze terug naar de kamer van Winnington liep, werd ze gevolgd door een nevel van grijze mist. Toen realiseerde ze zich

dat het wellicht de uitgetreden Winnington moest zijn, die terug in zijn lichaam wilde.

“Heb je mij daarvoor zo laten schrikken?” dacht ze verontwaardigd. De schim bleef rond het spuitje hangen. “Wil je strychnine? Je krijgt strychnine,” fluisterde ze. Ze gaf zijn lichaam de injectie. De schim bleef nog even aarzelend boven Winningtons lichaam hangen, maar trok er uiteindelijk helemaal in. “Oef,” dacht Rhodes, “dat heb ik dan tenminste toch tot een goed einde gebracht.” Ze ontspande zich en voelde plots hoe de vermoeidheid door de drukte op haar neerdaalde. Eindelijk kon ze zich overgeven aan een verfrissende slaap.

De volgende ochtend werd ze echter vroeg gewekt. Een verpleegster verontschuldigde zich: “Mevrouw Rhodes, vergeef me, maar Winnington lijkt helemaal gek geworden.” Rhodes haastte zich onmiddellijk naar zijn kamer.

Hij begroette haar met een kwaadaardige grijns en gromde: “Wilt u zo vriendelijk zijn mij te vertellen waar ik ben?”

“In je kamer natuurlijk,” antwoordde Rhodes. “Je was er slecht aan toe, maar nu gaat het weer beter.”

“En wie bent u dan wel?” vroeg de patiënt nors.

“Rhodes natuurlijk, en dat weet je verdomd goed.”

“Ja, je bent die verpleegster van het hospitaal in de buurt,” zei hij. “Maar ik wil hier weg. Ik wil mijn kleren, ik wil naar huis.”

“We houden hier niemand tegen zijn zin,” antwoordde Rhodes kalm, “maar dan moeten we wel een ziekenwagen bellen, want je bent nog te zwak om zelf te lopen.”

De patiënt probeerde uit bed te stappen, maar zijn krachten begaven het en hij viel uitgeput terug. “Ik stel voor dat je wat rust neemt,” zei Rhodes beslist. “Je lichaam heeft het nodig.”

Ze sloot de kamerdeur en richtte haar aandacht op de andere patiënten.

Later die avond, toen ze haar post wegdeed, ontmoette ze Iris. Tot haar grote verbazing was ze vergezeld van John. Hij stond stevig op zijn benen en was wonderbaarlijk goed hersteld in zo'n korte tijd. Hij begroette Rhodes hartelijk en vertelde dat hij en Iris erover dachten om zijn herstel te vieren met een lange reis, een soort tweede huwelijksreis. Rhodes begreep er niets van. Ze postte haar brieven en ging terug naar het hospitaal. Tot haar verwondering - en ook haar vreugde - zag ze dat Taverner al terug was, veel vroeger dan verwacht.

“Wat brengt jou nu al hier?” vroeg ze.

“Jouw niet aflatende berichtjes dat je me nodig hebt,” antwoordde hij droogjes.

“Ja, het was me een weekje,” zuchtte Rhodes. “Ik vraag me af of je Winnington jouw trucjes om uit te treden hebt geleerd. Hij hing als een grijze mist boven zijn lichaam.”

“Zag je dat echt?” vroeg Taverner verbaasd. “Je bent toch helemaal niet helderziend? Wil je me vertellen dat Winnington zijn etherisch lichaam liet uittreden en dat jij dat hebt gezien? Hoe lang was hij buiten kennis?”

“Ongeveer 24 uur,” antwoordde Rhodes.

“Maar dan moet hij wel dood zijn geweest!” opperde Taverner.

“Nee, hij leeft nog steeds,” verdedigde Rhodes zich. “Maar hij is wel opstandig geworden, en ik begrijp niet waarom. Ik zag duidelijk dat zijn schim me volgde toen ik naar de apotheek ging om strychnine te halen. Pas toen ik hem de injectie gaf, keerde hij terug in zijn lichaam.”

Taverner keek Rhodes met een vreemde blik aan. Traag en afgemeten vervolgde hij: “Je hebt toch gecontroleerd dat je met de juiste man te maken had?”

“Allemachtig, Taverner, dat meen je niet. Zou het kunnen dat...?”

“Kom mee, naar zijn kamer,” onderbrak Taverner haar. Hij mompelde halffluid: “Daar was ik al bang voor.”

“Wat is er mis?” vroeg Rhodes.

“Alles,” gromde Taverner.

“Maar hij leeft toch?” probeerde Rhodes nogmaals.

“Iemand leeft,” verbeterde Taverner haar.

“Maar over wie heb je het dan?” aarzelde Rhodes.

“Dat gaan we zo te weten komen,” zei Taverner knarsetandend. Hij richtte zich tot de patiënt: “Wie bent u?”

Rhodes wilde hem voor zijn: “Maar dat is natuurlijk Win...”

“Zwijg!” gebod Taverner. “Maak het niet erger.”

Ze wachtten gespannen op het antwoord van de man in het bed.

“Ik ben John Bellamy,” zei de patiënt boos.

“Dat klopt,” bevestigde Taverner. “Jij bent de man die een paar straten verderop woont, samen met Iris.”

Taverner keek bedenkelijk naar Rhodes. Eens buiten de kamer vertelde Rhodes het hele verhaal : de verliefde Winnington, de even verliefde Iris, en haar vermoedens dat Iris, als ze de kans kreeg, misschien een betere partner wilde dan de doodzieke, cocaïne snuivende John.

“Maar kunnen we niets doen om de situatie recht te zetten?” vroeg Rhodes.

“Er zijn mogelijkheden,” zei Taverner. “Het hangt er alleen maar van af wat je als ‘het juiste’ beschouwt.”

“Daarover kan toch geen twijfel bestaan?” reageerde Rhodes. “Die mannen moeten terug in hun eigen lichaam.”

“Dus dat beschouw jij als juist?” vroeg Taverner. “Ik ben daar nog zo zeker niet van. In dat geval heb je drie ongelukkige mensen, terwijl je nu twee gelukkigen hebt en één die boos is. Uiteindelijk is de wereld er zelfs iets rijker op geworden.”

“Maar Iris dan?” vroeg Rhodes. “Zij leeft nu met een man met wie ze niet getrouwd is.”

“Volgens de wet is ze met hem getrouwd,” antwoordde Taverner droog. “Onze huwelijkswetten erkennen geen ‘overspel van de ziel’. Zolang het lichaam trouw is gebleven, is er volgens de wet geen kwaad geschied. Een verandering van karakter ten kwade, zij het door narcotica, drank of krankzinnigheid, is volgens onze ‘verheven’ wetten geen recht tot echtscheiding. En dus kan ook een verandering ten goede van de personaliteit door een occulte invloed geen reden zijn.”

“Maar dat lijkt me niet erg moreel,” zei Rhodes aarzelend.

“Hoe zou jij moraliteit omschrijven?” vroeg Taverner.

“Volgens de wetten van het land”, antwoordde Rhodes.

“Dus volgens jou bepaalt de regering wie tot de hemel wordt toegelaten?” vroeg Taverner. “Nee, je zult dieper moeten zoeken voor een norm.”

“Hoe omschrijft u dan immoraliteit?”

“Als datgene wat de ontwikkeling van de groepsziel van de soort tegenhoudt,” zei Taverner ernstig. “Soms is wetsovertreding juist een hoge morele daad. Martelaars van b.v. een religie, of zelfs van de wetenschap, zijn wetsovertreders. De meesten van hen werden ten tijde van hun executie wettig schuldig bevonden. Maar in latere eeuwen werden zij in ere hersteld of zelfs heilig verklaard.”

“Wat ga je nu met Winnington doen?” vroeg Rhodes bezorgd.

“Hem voor gek verklaren en naar het gesticht sturen,” zei Taverner koeltjes.

Even later kwam een verpleegster binnen. “Dokter Taverner, meneer Winnington is zojuist overleden.”

“Nou, dat is dan tenminste opgelost,” zuchtte Rhodes, maar haar stem klonk niet overtuigd.

“Oh, denk je dat?” antwoordde Taverner. “De moeilijkheden beginnen nu pas. Zolang John Bellamy gevangen zat in een lichaam, wisten we tenminste waar hij was. Nu hij los is in de andere wereld, wordt het veel lastiger om hem daar te pakken te krijgen.”

“Denkt u dat zijn geest zal proberen tussen Iris en Winnington te komen?”

“Wat zou jij doen als je in zijn schoenen stond?”

“En toch vindt u die hele situatie niet immoreel?”

“Neen, zeker niet. Het heeft geen schade toegebracht aan de groepsziel - of, als je een andere term verkiest, aan de sociale moraal. Maar aan de andere kant loopt Winnington nu een groot risico. De vraag is namelijk of hij John van zich af kan houden, nu deze niet langer in zijn lichaam is. En als Winnington dat niet kan, wat dan? Vergeet niet dat het nog niet Johns tijd was om te sterven. Daarom blijft hij rondwaren als een aan de aarde gebonden geest, net zoals bij een zelfmoordenaar. Weet je, ik denk dat tbc een ziekte is van de fijnstoffelijke levenskrachten. Met andere woorden: de geest van Winnington, die nu Johns lichaam bewoont, is zwaar ziek. Maar als dat fijnstoffelijke lichaam tbc heeft, duurt het niet lang voordat het bijbehorende biologische lichaam die ziekte ook krijgt. Dat fenomeen heet repercussie. Dus zou de huwelijksreis van die twee tortelduifjes wel eens van korte duur kunnen zijn. En stel dat meneer Bellamy-de-tweede - Winningtons geest - eens aanlandt in het astrale, oftewel sterft zoals men dat noemt, wat zou Bellamy-de-eerste, Johns geest, hem dan te vertellen hebben? En wat zullen die twee dan met Iris doen? Gaan ze elkaar in haar nabijheid te lijf? Nee, Rhodes, er bestaat geen speciale hel voor mensen die met verboden zaken knoeien. Dat zou volstrekt overbodig zijn.”

Tot zover deze samenvatting.

Tot zover ook deze verhalen.

